

Umi u TFEKA MOJA KNJIGA - METODIČKI OBRAĐENA LEKTIRA
SVEZAK 104.

IZDAVAČ

ŠKOLSKA KNJIGA, D.D.

ZAGREB, MASARVKOVA 28

ZA IZDAVAČA

DR. sci. ANTE ZUŽUL

UREI JNICA

MIROSLAVA VUČIĆ

C ŠKOLSKA KNJIGA, d.d., Zagreb, 2012.

Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati,
fotokopirati ni na bilo koji način reproducirati
bez nakladnikova pismenog dopuštenja.

HRVOJE KOVAČEVIĆ

TAJNA MAČJE ŠAPE

Ilustrirala

DEJA JAGIĆ

Pogovor

DUBRAVKA TEŽAK

Metodička obrada

DAVORKA MIHOKOVIĆ

Zagreb, 2013.

Tini, Marku i Saši

Pop, invalid Domovinskog rata, i Tezga, njegov najbolji prijatelj i ratni drug, nestali su u razmaku od tri mjeseca pod nerazjašnjenim okolnostima. Na mjestu događaja pronađeni su samo tragovi mačjih šapa, neobično velikih. Nitko drugi nije ništa čuo ni vidio. Nedugo poslije nestala je i Tezgina kći Marica. Uoči njezina nestanka u gradu se pojavilo neobično stvorenje — Mačkoglav.

U kakvoj su vezi nestanci dvojice prijatelja, Marice i pojava Mačkoglava? Sto s nestankom i Mačkoglavom ima domaća zadaća u kojoj se spominje tajna mačje šape? Sve to pokušava povezati i razotkriti Domagoj, glavni junak Kovačevićeva romana *Tajna Ribljeg Oka*.

Je li sve onako kako se čini? Jesu li ljudi oko nas onakvi kakvi mi pretpostavljamo da jesu ili nam naša uvjerenja (predrasude) onemogućuju da vidimo njihovo pravo lice?

Pročitaj ovu uzbudljivu knjigu i saznaj tko će Domagoju pomoći da otkrije tajnu mačje šape.

Ne zaboravi pročitati bilješku o piscu i pogovor.

ttmtik čitanja Tijekom čitanja u svoj dnevnik zabilježi:

- ◆ ime i prezime pisca i neke zanimljivosti o njemu
- ◆ svoje komentare o onome što čitaš (što ti se ne/sviđa, što ti je zanimljivo, uzbudljivo, opasno, što misliš o postupcima likova, što osjećaš)
- ◆ ispisi likove, njihov izgled i osobine (u zagradu napiši broj stranice na kojoj je opisana dana osobina).

DAVORKA MIHOKOVIĆ

TAJNA MAČJE ŠAPE

PROLOG

*zvanje –
element u beli
koji donosi
bodove ako
igrač ima niz
karata u istoj
b°ji*

- Može zvanje? - upita Patak.
- Dokle? - Sitna podigne lijevu obrvu, ali ne odvoji pogled od svojih karata.
- Do asa - mirno odvratila Patak.
- Koliko?
- Sto koliko?
- Dvadeset do asa? Pedeset do asa?
- Daj, Šima, ne gnjavi - Tezga po boji Simina glasa shvaća što se događa. - Koliko ti zvanja imaš?

Zapravo je to pomalo i tužno, pomisli domaćin. Njih se trojica toliko dobro poznaju da jedan drugoga teško mogu iznenaditi kakvom prosječnom podvalom. Shvativši da je Tezga otkrio što se događa, Šima bez riječi na stol položi četiri dečka koja u beli donose dvjesto bodova. Nakon ovoga bilo koje Patkovo zvanje pada u vodu.

No, ne čini se da se to Patka posebno dojmilo. Misli mladolikog muškarca kao i toliko puta prije toga odjednom su odlutale. Iako mnogo vremena provodi kartajući belu s prijateljima, nije ni blizu tako usredotočen kao Tezga, a pogotovo kao Šima. Tko zna što li mu je sad palo na pamet.

- Vidio sam danas Stipu - napokon prozbori Patak. - Stipu policajca.

*Ufati -
eraigovijetno
ovoriti*

— Kojeg Stipu policajca? - strpljivo upita Tezga.

— Ma znate ga. Onaj visoki... Oženio se nedavno mojom susjedom... Kako se ono zove...? Ona crna što malo frflja. Starijoj radi u općini... Kako joj se ono stari zove...?

— Znam kojeg Stipu - Sima nekako uspije shvatiti o kome to Patak govori pa pogleda Tezgu. — Štipa Katić.

— A, Štipa Katić! Da, da, vidiš, Štipa radi u policiji. On je tamo postao nekakav glavonja, je 1' da? Ide mu. Vozi dobru pilu.

-Je. Vidim ja njega pokatkad. Uvijek je skockan — potvrđi Sima, a onda se opet okrene Patku. - I? Stojte bilo s tim Stipom?

— Pita me jesmo bili... Čekaj, kako je ono rekao...? Ne mogu se sad sjetiti... Uglavnom, pita jesmo 1' išli gledat mrtvace.

— Mrtvace?! Kakve mrtvace, Patak, budi Bog s tobom?! —

— Prošli je tjedan jednoga Orljava izbacila. Pita jesmo li provjerili, je 1' to možda Pop.

— Pop je živ!!! — rikne Tezga.

— Marica ti spava u susjednoj sobi — upozori ga Sima.

— Zašto bi mi Popa tražili u mrtvačnici? - tišim glasom upita domaćin.

— Nema tko drugi — slegne ramenima visoki, mladoliki muškarac slabo zainteresiran za belu. — Pop nije imao nikog osim nas. Mislim, imao je bivšu ženu i Igora, ali Igor je još dječak...

— Ne govori o Popu u prošlom vremenu - prosiće Tezga.

— Već su prošla dva mjeseca otkako ga nema — podsjeti Sima.

*osikhili
bijemo
igovoriti
mm*

Sva su trojica s Popom bili jednako dobri prijatelji, no kada su kartali belu, Pop je uvijek bio u paru s Tezgom. Uvijek. A belu su kartali oduvijek, njih četvorica. Sve dok Pop nije nestao. Nakon toga su Tezga, Patak i Sima nastavili belu kartati utroje. Nije im palo na pamet potražiti novog četvrtog. Ne će ga potražiti ni ako dobiju potvrdu da je njihov prijatelj stradao.

Pop je nestao krajem studenog prošle godine. Te je noći padao prvi snijeg, a četiri su prijatelja kartala belu u Popovoj kući. Pola sata prije ponoći bijelu je tišinu razbio bjesomučan lavež Popova psa Rigova. Domaćin je izišao vidjeti što gaje to uznemirilo i — više ga nisu vidjeli. Ostali su neko vrijeme čekali u kući, a onda su izišli provjeriti zašto se toliko zadržao. Njihov prijatelj nije ostavio nikakav trag. U snijegu su ugledali tek neobične otiske šapa koji su ih ispunili ježom. Nisu mogli zamisliti kakva je to zvijer hodala Popovim dvorištem. Rigova su našli neozlijeđena, ali jako prestrašena.

Dakako, prijatelja su tražili cijelu tu noć i danima poslije. I tjednima. Zapravo, još ga uvijek traže. Obišli su mjesta na koja je mogao otići, obavijestili policiju, razgovarali sa svima koji ga poznaju, išli čak i jednoj vidovnjakinji, sve bezuspješno. Bio je to najmisteriozniji nestanak za koji je itko ikada čuo.

- Pop je najluđi tip kojeg znam - progovori Patak. - Dam se kladiti da će se uskoro pojaviti jednako tako nenađano kako je i nestao.

- Kako ti je žena? - upita Sima Tezgu zaključivši kako je vrijeme da promijene temu. Odmah zatim shvati kako

vidovnjakinja
— osoba koja
vidi i proriče
budućnost

najmisteriozniji
— najzagonetniji

nova tema baš i nije osobito mudar izbor. Tezgina je žena, naime, teško bolesna.

— U bolnici je — kratko odvrati domaćin pa se opet posveti svojim kartama. - Idemo dalje?

- Sima je zvao dvjesto. Ova je partija gotova - slegne ramenima Patak.

- Da, gotova je. Ništa, idemo onda na sljedeću - Tezga počne skupljati karte.

Patak na trenutak ustane. Protežući duge udove, pogleda kroz prozor. I dalje smježi. Kućica Tezgine kuje Bojče već je gotovo zatrpana. Na televiziji govore o nekakvom globalnom zatopljenju, a Patak ne pamti zimu s ovoliko snijega. U maloj kuhinji omamljujuće je toplo. Mala Marica spava u susjednoj sobi pa nastoje biti što tiši.

Sima se po običaju odmah usredotoči na karte koje je domaćin podijelio. Također, po običaju, smjesta donese odluku: sigurnim glasom pozove trefa. Tezga se ugodno iznenadi kad među svojini kartama ugleda adutovog dečka i kralja. U trenutku kad je opazio daje i adutova baba tu, Bojča na dvorištu počne bjesomučno lajati. Zaokupljen svojim kartama, Tezga to jedva zapazi. Ni Sima ne odvoji pogled od svojih karata. Jedino Patak pogleda prema prozoru, ali ni on ne ustane.

— Netko ti se mota oko kuće — primijeti visoki muškarac.

— Ma tko bi se motao oko moje kuće? — nezainteresirano odvrati domaćin.

- Ne čuješ Bojču?

-Jasno daje čujem. Možda je gnjavi štakor. Pustimo sad to. Može zvanje?

tref — žir, vrsta karte za belu
lilutov dečko
- jedan od igrača bele sira što će biti idut (najjača soja); dečko e tt toj boji ujjaja karta <ralj - jača ta rta od lečka, osim iko nije u idutu

- Kakvo? - smjesta upita Šima.
- Dvadeset do kralja.
- Slabo. Pedeset - osmijehne se Šima.
- Tata, zašto Bojča laje? - Marica se odjednom stvorila na kuhinjskim vratima.

Tezga smjesta baci karte na stol, skoči i na trenutak se pomalo neodlučno zagleda u kćer. U prvi je mah htjede upozoriti da bi se mogla prehladiti, no onda shvati kako je u kuhinji toplo. Zatim još malo promisli pa reče:

- Idem vidjeti zašto Bojča laje.

Domaćin nakon toga iziđe, a Marica sjedne za stol. Nasmiješi se Šimi, svom krsnom kumu. Ovaj je u tom trenutku baš namjeravao ustati i kroz prozor pogledati u dvorište. Njezin ga smiješak zaustavi. I Patak ostane sjediti. U Maričinom smiješku bilo je daleko više brige, nego što bi je smjelo biti u smiješku jedne djevojčice.

Dvojica prijatelja tada su mislila daje Marica zabrinuta zbog majčine bolesti. I bila je, dakako. No, nije bilo samo to. Ona je jedina naslutila da bi se te noći moglo dogoditi nešto grozno. Pa je to i izgovorila otprilike pola minute nakon što je njezin otac izišao:

- Ovako kako sad Bojča laje... Nije li tako lajao i Rigov one noći kad je Pop nestao?
- Otkud ti to?! — zaprepasti se Šima.
- Pa ti te noći nisi bila s nama — doda Pop.
- Nisam — prizna Marica. — Ah sam zamišljala kako je to bilo. Prema onome što ste mi ispričali.

Na to muškarci ne znaju odgovoriti. Ne znaju baš ni što poduzeti. A Tezga se ne vraća. Istina, Bojča više ne laje,

no to bi trebao biti razlog više da se domaćin vrati. Ili barem javi.

Sima napokon ustane i pogleda kroz prozor. Do tada je oklijevao to učiniti jer se bojao da će time još više prestrašiti Maricu. Onda je došao trenutak kada je postalo sasvim besmisleno glumiti bezbrižnost. Uz to je cijelo vrijeme imao dojam da loše glumi.

Pogled kroz prozor ne donese odgovor na pitanje što se događa. Šimi se čini daje Bojča u kućici, no nije siguran. Zacijelo bi bolje vidio kada bi u kuhinji ugasio svjetlo. Nakon kratkog dvoumljenja zaključi kako to zbog Marice ne dolazi u obzir. U svakom slučaju, njezinog oca kroz prozor ne vidi. Ni ikog drugog.

- Idem vidjeti gdje je Tezga — progovori Patak.
- A što ako nakon toga i ti nestaneš? — zabrinuto upita djevojčica.
- Glupost — nasmiješi se Šima. - S tvojim je tatam sve u redu. Sigurno je nešto privuklo njegovu pažnju pa se malo zadrž'o.

Zapravo bi Šima radije izišao vidjeti gdje je Tezga nego ostao s Maricom, no kristalno mu je jasno kako je za djevojčicu mnogo bolje da bude s njim. Tko zna kakvu bi glupost mjesečar Patak mogao izvaliti kada bi njih dvoje ostali sami. Koliko je god dobrodušan, toliko visoki, mladoliki muškarac zna biti nespretan.

-Ja se odmah vraćam - obeća Patak. — Napraviti ću krug oko kuće, reći Tezgi da se ne zafrkava s nama i — evo me.

- Dobro, hajde, samo požuri — potakne ga Šima.

Čim je izišao iz kuće, Patka naglo razbistri oštri zrak prošaran gustim pahuljama. Tek sada shvati da Marica ima pravo. Noć je vraški slična onoj u kojoj je nestao Pop.

Ulična rasvjeta omogućuje mu da sasvim dobro vidi tako da mu baterijska svjetiljka nije potrebna. Brzo otkrije da Tezga nije u nevelikom dvorištu. I ulica je pusta. Priđe Bojčinoj kućici. Iz mraka ga promatraju dva prestrašena, pseća oka.

Da, ovo je prokleta slično onoj noći u kojoj je nestao Pop.

Odmah zatim Patku nešto padne na pamet. Osvrne se i promotri snježni pokrov oko sebe. Gotovo se i ne iznenadi kada ugleda otiske jednake onima kakve su vidjeli i u Popovom dvorištu. Sima je tada rekao kako mu jedino pada na pamet daje takve otiske mogla ostaviti golema, stotinu kilograma teška mačka koja se uspravila na stražnje noge.

Dakle, Tezga je nestao na isti način kao i Pop. Nakon njihovih misterioznih nestanaka u snijegu su ostali samo tragovi mačjih šapa.

Patak podigne pogled prema olovnim oblacima. I ovo ga će puta o tragovima mačjih šapa moći svjedočiti samo oni koji su se noćas zatekli u kući. Prije nego što stigne bilo tko drugi, tragove će sakriti snijeg.

- E, sad ćemo čuti nešto doista uzbudljivo - veselo izjavi učiteljica hrvatskoga kada je Domagoj ušao u razred.

Domagoju je nekoliko trenutaka trebalo da barem donekle shvati što se događa. On je doista proživio jedno od najuzbudljivijih jutara u svome životu, no nikako mu nije bilo jasno kako je učiteljica Jelica Kolar, zvana Breza, za to tako brzo doznala.

Tek mu nakon nekog vremena sine daje tema domaće zadaće bila opis najuzbudljivijeg događaja u vlastitom životu.

I nije samo to. Domagoj je već u cijeloj školi poznat po svojim ispričama za kašnjenje na nastavu. Te su se njegove priče počele prepričavati i izvan škole. Zato se sad od nje ga očekuje nova, nevjerojatna priča.

A ima i još nešto. Nešto u zraku. Samo, Domagoj ne uspijeva shvatiti o čemu se tu točno radi. Nekako ima dojam da su se svi neobuzdano smijali prije nego što je on ušao u razred. Pomalo glup osjećaj. Svi znaju neki dobar vic, osim njega.

U svakom slučaju, ne preostaje mu drugo nego objasniti zašto kasni. Breza nije od onih učiteljica koje bi se smjelo ne poslušati. To što trenutačno djeluje veselo nipošto ni-

je razlog za opuštanje. A sad će Domagoj ispričati istinitu priču, jednom za promjenu.

- Stanujem u Masarykovoj... - počne Domagoj.

- Istinu govori - obrati se Breza razredu koji skupa s njom prasne u smijeh.

- U mojoj zgradi žive sve sami čestiti i vrijedni ljudi - nastavi Domagoj, a onda se i sam nasmije. Svi mu se spremno pridruže.

Zapravo, ne baš svi. Marica, niska, sitna, vječito zabrinuta djevojčica koja je u razred stigla krajem siječnja, više od dva tjedna nakon početka polugodišta, djeluje zabrinutije nego inače. Smijehu se nije pridružio ni drugi učenik koji je tek ove godine stigao u njihov razred — visoki, žilavi Ante. On po običaju djeluje odsutno. Zuri kroz prozor, a u mislima je tko zna gdje.

*zuriti —
zamišljeno
gledati*

- I? Sto se jutros dogodilo? - vikne Robert koji o svom smislu za humor ima vrlo visoko mišljenje. - Ti su se čestiti ljudi napokon odlučili obračunati s tobom?

- Ne — Domagoj odmahne glavom. — Imah su važnijeg posla. Kućna je straža uočila kriminalca kako se rano ujutro uvlači u zgradu.

- Imate kućnu stražu? — Breza podigne obrve.

- Aha. Istina, sastoji se od jedne jedine osobe, ali taje osoba vrlo sposobna. Budna je dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana u tjednu.

- Pa tko je ta osoba? - opet se javi Robert. — Supermen?

- Ne. Jedna umirovljenica iz prizemlja. Jedini je problem to što policiju prečesto zove pa se ne odazovu baš svaki

put. Jutros su ipak došli. Rekla im je daje vidjela dva metra visokog, mračnog tipa kako u zgradu unosi leš umotan u tepih.

— Zbilja je to vidjela? - Breza je naslutila kako je priča istinita pa postaje sve znatiželjnija.

— Skoro — nasmiješi se Domagoj. — Možda bi se mog oca moglo opisati kao mračnog tipa, ali sasvim sigurno nema dva metra. Nema ni metar devedeset. Osim toga, u tepihu nije bio nikakav leš.

— A što je onda bilo u tepihu?

— Ništa. Zapravo, to i nije nekakav bezvezni tepih, nego perzijski sag koji je kupio svojoj ženi, a mojoj majci za rođendan. Pa gaje do rođendana namjeravao držati u drvarnici.

— Pa mu je zbog one umirovljenice plan propao - zaključila učiteljica.

— Nevolja je u tome što je moj otac otišao na posao prije dolaska policije pa im nije mogao objasniti što je to ova vidjela. Zato su policajci temeljito pretražili podrum. A dok su ga pretraživali, nitko nije smio napustiti zgradu. Zato sam ja jutros zakasnio.

— Dobro, i kako je pretraga podruma završila? — Breza je sve znatiželjnija. — Otkrićem perzijskog saga?

— Da, samo kako to već obično biva, našu su drvarnicu pretražili posljednju.

— Pa što?

— U drvarnicama naših uzoritih susjeda našli su dvije puške, kutiju strjeljiva, dvadesetak šteka cigareta bez mar-

*(teka (njem.
Steck) -
pakiranje i
omot od deset
kutija cigareta*

kiča, tri sanduka konjaka, isto tako bez markica, kanistar benzina nepoznata podrijetla, vrećicu bijeloga praha koji je još uvijek na analizi, nekoliko pornografskih kaseti, troja kolica iz samoposluživanja i svakojake druge stvarčice koje su policajce itekako zainteresirale.

*kanistar —
veća limena
ili plastična
posuda s
uškom za
prenošenje
tekućine*

- Sto su od toga kod vas našli?

- Ništa. Ne tvrdim ja da su moji brižni roditelji bolji od svojih susjeda. Bože sačuvaj! Radi se samo o tome da su policajci prestali tražiti čim su ugledah sag.

- Pa će tvog starog susjedi živog pojesti kad se vrati s posla - naceri se Robert.

- Ne će - odlučno odmahne glavom Domagoj. — Njemu nitko ništa ne zamjera. Svi su bijesni na onu jadnu umirovljenicu. Koja čuva kuću. A moj otac? Sto bi njemu zamjerili? To što je ženi kupio perzijaner za rođendan? Na tome mu mogu samo zavidjeti. I majci još više. Uostalom, na njega su se takvog kakav već jest odavno navikli. Prošli tjedan je, na primjer, cijela zgrada nekoliko sati bila bez vode nakon stoje on pokušao popraviti pipu. Zapravo, nisu baš svi bih bez vode. Mi smo je imali u kupaonici. Do koljena. A prije toga smo ga molili da ne dira pipu nego da pozove majstora.

- Nije vas poslušao?

- Nije. Rekao je daje glupo zbog svake sitnice zvati majstora. Mislim, ne bih htio da me pogrješno shvatite. Ima moj otac i dobrih strana...

- To smo shvatili — nasmije se Zrinka, najzgodnija cura u razredu. — Pomaže policiji u borbi protiv švercera.

— Ja ne bih imala ništa protiv da imam muža koji se ne razumije u instalacije, ali mi poklanja perzijski sag za rođendan — primijeti Breza.

- Ne biste vi imali ništa protiv da imate bilo kakvog muža — poklopi je netko iz zadnje klupe tiho, ali ne dovoljno tiho.

- Tko je to rekao?!!! — rikne učiteljica.

U razredu zavlada muk. Domagoju se učinilo daje to mogao biti Robertov glas, ali nije bio siguran. Nije ni Breza. A šaljivdžija se nije usudio javiti sam. U svakom slučaju, vrijeme zabave je prošlo.

Učiteljica je još jednom upitala tko je to rekao. Bez odgovora. Zatim je prešla na usmeno testiranje. U najgorem smislu te riječi. Minute do zvona su se oduljile. Doduše, Breza nije kandidate odabirala nasumično, nego se posvetila dečkima iz zadnjih klupa, s tim daje Domagoj koji također sjedi u zadnjoj klupi bio pošteđen jer on očito nije izgovorio onu nesretnu napomenu.

Kraj sata dočekali su s velikim olakšanjem svi osim Ante i Roberta. Njih su dvojica do tada uspjeli pokazati svu raskoš svoga neznanja. Breza im je uspijevala nesmiljenom točnošću pogađati najslabije točke. Pri tome im njezin bijes nije baš osobito pomagao da se koncentriraju. Dok je oštro lupkajući potpeticama napuštala učionicu, dnevnik koji je nosila ispod ruke bio je obogaćen s dvije nove jedinice.

— Zašto se nisi javio da si ti ono rekao? — upita Ante Roberta kada je učiteljica izišla.

— Jesi li normalan?! — zgrozi se Robert. — Pa samljela bi me!

- I ovako te samljela. I mene skupa s tobom.

Moraš na to gledati športski - naceri se razredni zabavljač.

Ante ga samo pogleda, ubaci knjige i bilježnice u svoj vojnički ruksak pa se zaputi prema vratima učionice. Domagoj ga isprati pogledom. Njih dvojica dijele klupu gotovo cijelo polugodište i pol, a Domagoj o njemu ne zna zapravo ništa. Tek je načuo daje šutljivi dječak odnekud iz Bosne, da već nekoliko godina živi u Hrvatskoj i da stalno mijenja mjesto boravka.

Domagoj je cijeli peti razred sjedio sam, navikao je na to. Kada je jesenas razrednica novoga učenika smjestila pokraj njega, nije bio oduševljen, no ubrzo je shvatio daje sjediti s Antom gotovo isto što i sjediti sam. Do sada se već posve navikao na njega, a kako ni Domagoj nema običaj gnjaviti ljude glupim pitanjima, ima dojam da i on Anti odgovara.

Zatim svrne pogled na Maricu. Sitna, raščupana djevojčica ide s njim u razred već više od dva mjeseca, a tek je danas prvi put obratio pozornost na nju. I to samo zato što se jedina nije smijala.

- Trebao si čuti njezinu zadaću - primijeti Robert zapaživši da Domagoj promatra Maricu.

- Ha? — prene se Domagoj. — Tome ste se smijali prije nego što sam stigao?

- Aha.

- Mhm... A o čemu se radilo u toj njezinoj zadaći?

- O mačjoj šapi — odvрати Robert pa prasne u smijeh. — O tome kako se u Požegi pojavila mačja šapa. E, znaš što,

nakon stoje pročitala zadaću, Zrinka ju je molila da čita još jednom. Molila ju je. Čak je i Breza pristala na to. Al' Marica nije htjela.

Domagoj promatra Roberta kako se kida od smijeha. Ne može se smijati skupa s njim jer, zapravo, ne zna čemu se ovaj smije. Osjeća se pomalo glupo.

A onda ga odjednom obuze neki čudan predosjećaj da će o toj temi u danima koji slijede još štošta doznati, i on, i svi ostali. I da se uskoro više nitko ne će smijati kada čuje za tajnu mačje šape.

ZIUNKA

zdrobiti
— ovdje:
potrošiti

Zrinka se tajne mačje šape sjetila kada je čula kako Zigi laje na dvorištu. Naravno, sasvim je moguće daje Zigi lajao i prije, čak i takvi rasni psi na čiju je dresuru tata zdrobio hrpu novaca katkad laju i kada ne bi smjeli, no prije Zrinka jednostavno nije bila svjesna njegova laveža. Čula gaje tek sad kada su sjeli večerati.

Nije se sjetila priče zbog neakvih sličnosti između onoga što je proživjela Marica i ovoga njezinog sadašnjeg trenutka. Dapače. Njihovi su životi onoliko različiti koliko već mogu biti različiti životi dviju djevojčica. Pogotovo su bili različiti u trenutku kada su začule lajanje pasa iz dvorišta. Kao što su im i psi različiti. Zigmund Bavarski, zvan

Zigi, skupocjenije doberman s pedigreeom do četvrtog koljena, dok je Maričina Bojča nekakav jadni mješanac. I još k tome kuja. Zbilja je sve potpuno različito.

Evo, oni sad večeraju kinesku hranu. Zrinka baš nije sigurna da restoran iz kojega je tata naručio večeru ima *catering*, ali njima su bez problema donijeli. Zrinkina obitelj u Zagrebu nešto znači. A za Maričinog oca u Požegi, koliko je shvatila iz zadaće njegove kćeri, svi misle daje budala. Kome normalnom može pasti na pamet cijelu noć kartati belu?! I to utroje! Nakon što im je četvrti za belu misteriozno nestao!

Dakako, teško je reći koliko ima istine u onome što im je Marica pročitala. Tijekom čitanja, Zrinki je sve to skupa bilo silno smiješno, kao i svima ostalima, no poslije se zamislila. Zašto bi Marica takvo što izmislila? U svakom slučaju, nemoguće je daje baš sve izmislila. Nitko nema toliko mašte. Čak ni Domagoj takvo što ne bi uspio. A i zašto bi Marica to činila? Ne izgleda kao da se voli šaliti. Ni kao netko tko bi se rugao cijelom razredu i učiteljici hrvatskoga. Sve u svemu, svojom je zadaćom jedino uspjela napraviti budalu od sebe.

Zrinka štapićima dohvati komadić kuhanoga bambusa pa ga umoči u juneći taipan. Zapita se zna li Marica jesti štapićima. Teško. Nju tata sigurno nikada nije vodio u kineski restoran čak ako takav i postoji u Požegi. Ako je i imao novaca za takav izlazak, nije imao vremena. Radije je s prijateljima kartao belu nego vodio kćer po restoranima. Da, neke djevojčice zbilja imaju nesretno djetinjstvo, zaključuje Zrinka.

catering (engl. [ketering]) — restoranska služba koja se brine za pripremu i dostavu hrane u kućanstva

taipan — vrsta kineskoga gustoga gulaša

- Što to muči moju princezu? — otac po običaju zapazi u kakvome je raspoloženju.

- Princ — i Slavenov je vic uobičajen.

- Nisi jeo povrće - upozori ga majka gledajući u njegov tanjur. Njezina je primjedba također vrlo uobičajena.

Djevojčica zamišljeno pogleda starijega brata. Sjeti se da je zaboravila pitati Maricu ima li ona braće i sestara. Zatim se okrene prema roditeljima.

—Jesam li spominjala Maricu?

—Jesi - kimne majka koja ima sjajno pamćenje. - Stigla je u tvoj razred iz Požege nakon stoje polugodište već počelo.

- E da, ta.

Zrinka ukratko ispriča sadržaj Maričine zadaće: O tome kako su četiri prijatelja kartali belu, kako je lajao domaćinov pas i kako je taj čovjek misteriozno nestao. Zatim su kartali utroje u Maričinoj kući. Jedne je noći lajala njezina kuja, opet domaćin izlazi i — misteriozno nestaje. Kako je Maričina majka teško bolesna, djevojčica seli baki u Zagreb. Tako je početkom proljeća stigla u Zrinkin razred.

- Znam tu priču — Slaven iznenadi sestru kad je završila priču.

- Kako znaš?!

- Ima na *ehatu* jedan iz Požege — slegne ramenima Slaven. - Spominjao je te nestanke. O tome se tamo dosta pričalo. Oba su nestala kad je padao snijeg, je li?

- Tako je — kimne Zrinka. — I oba su puta u snijegu viđeni tragovi šapa neke nevjerojatno velike mačke.

- Lav ili tigar, ha? - primijeti otac.

- Čuo sam i za te otiske mačjih šapa - reče Slaven nakon što se nasmiješio očevoj šali. — Samo, te tragove nije vidio nitko osim onih koji su kartali belu. Ako je nečega i bilo, to je prekrrio snijeg prije nego što se tamo pojavio još netko.

- Koliko sam shvatila, to su nekakvi neozbiljni ljudi - javi se majka.

- Najblaže rečeno — smjesta se složi Slaven. — Pazi, jedan je nestao dok su noću kartali belu. I što oni rade? Nastavljaju lupati po beli! Utroje! Kad jedne noći opet laje pas, njima ne pada na pamet da bi nešto moglo poći po zlu. Dam se kladiti da sad preostala dvojica i dalje kartaju belu. Udvoje.

*lupati po beli —
igrati kartašku
igru belu*

Iako Slaven govori sasvim bezbrižno, Zrinka osjeća nelagodu otkad je rekao da zna za priču. Istina, ona je već prije toga zaključila da Marica nije sasvim izmislila cijelu priču, no tek je sad postala svjesna toga da se ove zime u Požegi dogodilo nešto strašno. Dva su čovjeka nestala. I možda se pri tome pojavilo nekakvo čudovište. Možda ih je ono i odnijelo.

Zna da to sve skupa ne može imati baš nikakve veze s njom, zna daje ovo njezin svijet, kineska večera u krugu obitelji, kuća u elitnom dijelu Zagreba, ali se osjećaja nelagode nikako ne može riješiti. Možda zbog te tajanstvenosti koja je nazočna u priči. Kao i obično kada se osjeća loše, Zrinka se obrati ocu:

- Sto ti misliš o svemu ovome?

- Ljudi nestaju - slegne ramenima njezin pametni tata. — To se događa.

- Znam, ali ovo... ti tragovi mačjih šapa i sve to...

- To baš ne bih uzeo preozbiljno.

- Misliš da kartaši lažu? Zašto bi lagali?

- A zašto bi nestajali? - otac počinje skupljati tanjure kako bi ih odnio u kuhinju. - Ljudi koji nestaju obično su nekom nešto dužni. Pa nestanu zato da ih ne dohvati onaj kojemu su dužni. Ili ih taj dohvati. Ima i toga. E, a onda se nakon toga počinju izmišljati kojekakve pojedinosti i priče. Valjda zato što nestanak sam po sebi zvuči misteriozno pa to ljudima raspali maštu. U ovome su slučaju priče lansirali bliski prijatelji nestalih. Moguće je da su imali plan, htjeli su nekoga zavarati ili tako što.

Da, to je zacijelo to, zaključio Zrinka. Kao i toliko puta prije, otac je uspio riješiti problem.

Do odlaska na počinak vježbala je na flauti, no nije se uspijevala usredotočiti kao inače. Neprestano je razmišljala o Marici i njezinom nesretnom životu. I o tome kako se Marica pod velikim odmorom ponijela prema njoj. Zapravo, to *ponijela* možda baš nije sasvim točan izraz. Radi-lo se samo o jednom pogledu.

Do velikog odmora Zrinka je shvatila kako su pretjerali. Nisu se smjeli toliko smijati. Zato je prišla sitnoj djevojčici i rekla joj nešto utješno, više se i ne sjeća točno što. I pri tome joj se srdačno nasmiješila. Marica joj nije uzvratila osmijeh. Nije joj ni odgovorila. Samo ju je prostrijeli-la pogledom koji je Zrinki teško opisati. I nakon toga još joj je okrenula leđa.

Zapravo i nije znala zašto o svemu tome toliko razmišlja sve dok nije legla u krevet i ugasila svjetlo. Tek tada joj sine da ne pamti kada joj je netko prije Marice okrenuo leđa. Svi su sretni kada im se Zrinka obraća. Čak je i neotesani Robert prema njoj uvijek ljubazan. I Domagoj čija mašta neprestano vozi u petoj brzini pa baš nema vremena razgovarati s ljudima oko sebe. I onaj novi što je došao iz Bosne i koji je neprestano odsutan. Jedino se danas, eto, Marica prema njoj ponijela kao daje zadnje smeće.

Zrinka osjeti kako joj se bijes budi u grudima. Tko je i što je ta Marica da se tako ponaša? Otkud joj pravo? Daje li joj pravo to što dolazi iz nesređene obitelji? Stoje takva sva jadna? I ružna? I glupa? Pa se sad odlučila iskaljivati na najzgodnijoj i najpametnijoj curi u razredu! I najboljoj učenici! E pa to ne će ići, odluči Zrinka. Sredit će ona malu gaduru!

Nije meni ništa palo s neba, misli Zrinka zureći u krošnju lipe koja dodiruje prozorsko staklo njezine sobe. Istina, ima sjajne roditelje, bogate bake i djedove i sve to, ali ona je takva kakva je zbog toga što svakodnevno naporno radi na sebi. Ne bi ona bila ovako građena da se ne bavi gimnastikom. Niti bi bila najbolja učenica u razredu da toliko ne uči. Niti bi bila uvijek *in* da brižno ne prati modne trendove. Uz to svira flautu, uči francuski...

Iz razmišljanja je prene Zigijev lavež. Lajao je i dok su večerali, sjeti se Zrinka. Inače, iako on ne bi smio lajati, zbog toga se nitko u kući ne uzbuđuje. Dapače. Bolje je da lavežom objavi svoju nazočnost nego da se netko prikrade

pa preskoči ogradu. Imaju oni čak dva velika, jasna znaka da im dvorište čuva oštar pas, no ima ljudi koji se na takva upozorenja jednostavno ne obaziru. Premda takvi ljudi prema Zrinkinom mišljenju zaslužuju Zigijeve očnjake, treba misliti i na gnjavažu koja bi potom uslijedila.

Kako joj san ionako ne dolazi na oči, Zrinka ustane pa pride prozoru. Zapravo se i ne nada da bi mogla vidjeti tko je to uznemirio Zigija. Čim ovaj počne lajati, krivci se žurno udalje od ograde njihova dvorišta.

U trenutku kada se našla na pola metra od prozorskog stakla, s druge strane pojavi se iskeženo lice nekakvog čudovišta.

Ono što je osjetila moglo bi se opisati s tri riječi: čisti, čisti užas.

Sva sreća, ona je cura od akcije pa se nije skamenila i čekala da čudovište kroz staklo uđe u sobu, nego je odmah zbrisala.

Iako joj je soba velika, udaljenost od prozora do vrata prevalila je za manje od sekunde. Upravo je nevjerojatno koliko joj je toga prošlo kroz glavu u tom kratkom vremenskom isječku. Prvo, pomislila je kako Zigi tome čudovištu ne može ništa. Ne zato što joj je soba na prvom katu, pa pas čudovište ne može dohvatiti, nego zato što je prije toga čudovište moralo proći kroz dvorište, a Zigi je samo lajao. Drugo, shvatila je da to čudovište mora ostavljati tragove zastrašujuće velikih mačjih šapa.

I, treće, znala je daje noćna mora iz Požege stigla u Zagreb.

Kako lije bila naivna kada je mislila da ona i Marica žive u različitim svjetovima! Zapravo, možda i žive, ali čudovište to ne zna. Nije ga smjela izazivati.

UČITELJICA

Učiteljica hrvatskoga Jelica Kolar, zvana Breza, zbunjeno promatra svoje ruke. Tresu se. Nikada prije nije vidjela svoje ruke kako se tresu. Neobičan prizor. Pomalo zastrašujući.

Zatim kriomice pogleda kolegice i kolege u zbornici. Čini se da nitko ne zapaža što se događa s njezinim rukama. Svi su usredotočeni na blatne otiske koje je netko nazvao tragovima mačjih šapa iako tako velika mačka ne postoji.

Dakako, svi su uzrujani. Jelica se stoga ne bi trebala sramiti zbog vlastite uzrujanosti, to prije što je tajanstveni posjetitelj uništio baš njezinu torbicu. Ništa drugo nije dirao. Tragovi vode do njezine torbice i nazad do vrata.

- Neslana šala nekog učenika - zaključio ravnatelj. - Nema što drugo biti.

- Torbica mi je uništena - podsjeti ga Jelica. Zadovoljno zapazi da joj je glas savršeno siguran.

- Onda je to vandalizam — nakon kraćeg razmišljanja promijeni svoju ocjenu ravnatelj.

Sto god bilo, zapravo je posve neobično. Jutros je netko tijekom prvog sata dok su učitelji bili u učionicama ušao u

zbornicu ostavljajući po parketu blatne tragove i nečim što se može opisati jedino kao kandže razderao torbicu učiteljice hrvatskoga. Kakvog to može imati smisla?

A onda Jelici Kolar počne svitati. Kandže, tragovi mačjih šapa... Prisjeti se Marice iz šestog be i one njezine zadaće. Tamo se spominjala nekakva čudovišna mačketina. Zatim se prisjeti da šesti be danas nema prvi sat.

- Znam tko je krivac.
- Tko? - smjesta se zainteresira ravnatelj koji stoji s rukama u džepovima i uglavnom ne zna što bi poduzeo.
- Netko iz šestog be.
- Čestitam. Krug sumnjivaca se time sužava na tridesetak učenika - pohvali je ravnatelj. - A zašto mislite daje netko od njih? Menije, moram priznati, palo na pamet daje ovu svinjariju izveo netko od ovih većih klipana iz osmih razreda.

Jelica ukratko ispriča što se događalo jučer za prvog sata. Kolege je pažljivo saslušaju. Njezinu priču prva komentira Mihaela Krtinić, razrednica šestog be gledajući mlađu kolegicu s mješavinom zaprepaštenja i zgražanja:

-1 vi ste se smijali dok je Marica opisivala najstrašniji doživljaj u svome životu?!

Učiteljica hrvatskoga toliko je uzrujana da baš ne uspijeva sasvim shvatiti što to muči njezinu stariju kolegicu. Stoga je samo šutke pogleda.

- Onda možda nismo trebali odmah pozvati policiju — primijeti ravnatelj kojega pak više zanima ovo što se trenutačno događa.

— Kako nismo?! — vrisne Jelica dižući svoju razderanu torbicu u zrak. Prvi šok pomiješan s laganom jezom koji je osjetila u početku sad ustupa mjesto bijesu. — Pa znate li vi koliko sam ja ovu torbicu platila?!

— Ma znam, ali učenici šestog razreda... — ravnatelj počne brisati naočale. — Oni su još mali...

— I najmanji je od njih dovoljno jak da mi uništi torbicu! To bi uspio i prvašić! I što bi onda bilo?! Ha?! Ne samo da ne bi zvali policiju, nego bi mu još i lizalicu dali! Za nagradu! Zato što je toliko kreativan! Pa je šesto kuna vrijednu torbicu preoblikovao u krpu za brisanje prašine!

Odjednom učiteljica hrvatskoga shvati da više na ravnatelja i sve ostale. To i nije baš tako uobičajeno. Doživjela je veliki stres, moraju je razumjeti. No, istodobno shvati da u zbornici imaju i dva gosta čiji ulazak onako bijesna nije zapazila. Zbog njih se ipak trebala suzdržati.

Gosti su elegantni muškarci srednjih godina. Jednoga poznaje. Zrinkin otac. Od svih očeva čijoj djeci predaje, baš se pred njim morala ovako osramotiti! Inače gaje viđala uvijek nasmiješenog. Sada stoji s rukama na leđima, a iz pogleda mu se jasno razabire kako je neugodno iznenađen onim što je upravo vidio i čuo.

I svi se ostali učitelji sada zagledaju u dvojicu elegantnih muškaraca. Njihova je pojava zapravo neobična. Nipošto nije uobičajeno da roditelji upadaju u zbornicu pod odmorom nakon prvog sata. I to u paru. Tišinu prekine ravnatelj koji ne uspijeva zapamtiti roditelje učenika ma kako oni bogati i moćni bili.

- Vi ste, gospodo, nešto trebali?

-Ja sam Karlo Vranican - odmjerenim ga glasom obavijesti Zrinkin otac, a zatim pokaže muškarca koji je stigao skupa s njim. - Ovo je moj odvjetnik. Ozbiljno razmatram mogućnost da školu tužim sudu.

Ravnatelj prijeđe dlanom preko svoje kratke, potpuno sijede kose. Čini se da gaje ovo što je upravo čuo uzdrimalo daleko žešće od prethodne nevolje koja je ipak najviše Jeličina. Zatim pročisti glas pa upita:

- Smije li se znati što vas je navelo na ovakvo razmišljanje?

- Smije. Moja Zrinka ujutro u vašoj školi sluša čitanje zadaće nekakve Marice, a navečer je posjeti lik iz te zadaće.

Elegantni im muškarac ispriča kako se pojavilo čudovište pred sobnim prozorom njegove kćeri. Odmah je jasno da su događaji u dvorištu Zrinkine kuće i ovaj iz zbornice povezani. Zar je moguće daje sve to neslana šala nekog učenika šestog razreda, pita se Jelica. Dok sluša gospodina Vranicana, napušta je bijes. Osjeća kako joj se jeza opet spušta niz kralježnicu.

Za razliku od nje, ravnatelj, čini se, ne prestaje razmišljati o sudskoj tužbi.

- I zašto biste vi sad tužili školu?

- Pa zato što to ne može biti ništa drugo nego neslana šala nekog učenika. Izazvana nečim što se dogodilo na satu hrvatskoga.

- Neslana šala nekog učenika? I ja sam u početku mislio daje to neslana šala — ravnatelj glavom pokaže Jeličinu torbicu.

Sad on gostu ispriča što su učitelji zatekli u zbornici kad su se vratili s prvoga sata. Slušajući to ovaj se još više smrkne. Jelici se odjednom čini da se gospodin Vranican došao razmetati sudskom tužbom kako bi sam sebe uvjerio daje ono stoje sinoć doživjela njegova Zrinka tek nekakva dječja osveta. Pri tome je sigurno slutio da bi to moglo biti nešto daleko ozbiljnije.

Samo pojavljivanje pred prozorom ne bi trebalo biti nerješiv problem za nekog vrlo okretnog dječaka unatoč tome što joj je soba na prvom katu. Pokraj kuće raste lipa pa se mogao približiti preko grana. Daleko je teže bilo proći pokraj dresiranog dobermana koji čuva dvorište. Ilije to bilo nemoguće. Taj koji se pokazao Zrinki dva je puta morao pretrčati desetak metara koliko je udaljena lipa od ograde, pri dolasku i odlasku. A pasje samo lajao. Nije ga napao.

Dakako, gospodin Vranican sinoć je pozvao policiju. Nisu našli ništa korisno. Otkrili su tek dva otiska u podnožju drveta, na mjestu gdje je tlo mekše. Vidjevši blatne tragove na podu zbornice, gospodinu Vranicanu je smjesta postalo jasno da ih je ostavilo isto stopalo. Ili šapa.

Zrinka je jutros ostala u krevetu. Još je uvijek silno uzrujana. Razumljivo. Jezivo je to što joj se dogodilo unatoč tome što se čudovište samo pokazalo. Vidjeti nekoga pred sobnim prozorom bio bi strašan stres i za odraslog muškarca, a kamoli za djevojčicu.

— Kako je čudovište točno izgledalo? Teško je to reći. Zrinka neprestano ponavlja daje bilo strašno, ali se ne uspijeva jasno prisjetiti pojedinosti. Sigurna je jedino u to da pred

svojim prozorom nije ugledala ljudsko, nego mačje lice. Baš tako govori. Čudovište je imalo mačje lice, a ne mačju njušku. Zašto je stekla takav dojam ne uspijeva suvislo objasniti.

*suvislo —
smisleno*

- Menije najsumnjivija ta mala što je čitala svoju zadaću - gospodin Vranican krene u još jedan pokušaj da cijelu priču svede u okvire dječjeg nestašluka.

- Marica? - smjesta živne Jelica Kolar. - Ne bih rekla. Mala je, sitna i sva prestrašena. Ona nikako ne bi uspjela proći pokraj oštrog psa i popeti se na drvo.

- A tko bi po vašem mišljenju to mogao učiniti? — elegantni se muškarac sa zanimanjem zagleda u učiteljicu.

-Ja se ne bih samo tako nabacivala optužbama - upozori Mihaela Krtinić.

- Meni su najsumnjiviji Domagoj i Robert — Jelica ne obrati pozornost na upozorenje starije kolegice.

- Cuo sam za obojicu — gospodin Vranican pokaže kako sluša svoju kćer kada mu priča o školi.

- Zašto bi Domagoj ili Robert izvodili ovakvo što? — opet se javi njihova razrednica.

- Zato što misle daje to dobra šala - odvratila joj mlađa kolegica. — Oba to misle. Svaki na svoj način.

- Ako bih za ovo trebao birati između njih dvojice, uvijek bih se odlučio za Domagoja - pomalo neočekivano u razgovor se uključi učitelj tjelesnoga. - Za Domagoja ne mogu baš tvrditi daje sjajan športaš, ali je žilaviji i okret-niji. Robert je pretežak za svoju visinu.

- Ovo ja nazivam stručnim mišljenjem — oglasi se učitelj glazbenoga koji se i inače svom kolegi športašu običava podsmjehnuti.

- Ma čekajte malo, kolege, ovo nije šala — pobuni se Mihaela Krtinić. — Ovo su preozbiljne optužbe da bi se samo tako izgovarale. I to pred roditeljem koji je stigao u pratnji odvjetnika — pri tome iskusna učiteljica prostrijeli gospodina Vranicana strogim pogledom kao daje neki učenik koji narušava disciplinu. — Osim toga, možete li zamisliti Domagoja Kovačića kako se u tuđem dvorištu pokraj oštrog psa penje na lipu kako bi izveo nekakvu šalu. I to još maskiran kao mačka.

—Ja lakše mogu zamisliti nekog dečka kako to čini nego pravo čudovište - smjesta joj odvrati elegantni muškarac.

Ova izjava zvuči sasvim istinito. Čudovišta ne postoje. Ni djeca više ne vjeruju u njih, a kamoli njihovi učitelji i očevi. Odjednom svi nekako uspiju zamisliti Domagoja kako maskiran čuči na grani ispred Zrinkinog prozora. Nakon što je nekako nadmudrio psa. Taj dečko ima vražju maštu.

Bio bi sposoban uništiti i torbicu učiteljice hrvatskoga. To čak i nije osobit problem. Dovoljno je da mu ova ide na živce. A svim je učiteljima savršeno jasno kako se lako mogu zamjeriti nekom učeniku, a da toga i ne budu u potpunosti svjesni.

U svakom slučaju, Domagoj Kovačić neobičan je dječak. I sasvim je nepredvidiv. Evo, recimo, proljetos kada su bili na izletu u Velikom Taboru pa su se našli u igrokazu suđenja Veroniki Desinićkoj. Jelica Kolar uživjela se u ulogu neprosvjete, srednjovjekovne žene pa je vikala da je Veronika vještica. Odmah zatim iza sebe prepoznala je

Domagojev glas: »Lažu gadure, nije vještica!« Tipična psi-
na za koju je lako naći ispriku. Sto da gaje pozvala na red?
Rekao bi joj da se kao i ona uživio u predstavu. Stoga je
odšutjela, ali i zapamtila.

Trenutačnu tišinu razbije energično kucanje na vrata zbor-
nice. U sljedećem trenutku razvesele ih svojom pojavom
dvojica policajaca u odorama, jedan visoki i debeli, drugi
niski i bucmasti. Visoki češka trbuh i gleda ih kao da su oni
došli k njemu gnjaviti ga, dok niski djeluje isprovocirano.

Jelica Kolar umalo im dovikne da imaju krivca. Doma-
goja Kovačića. Suzdrži se u posljednjem trenutku.

MAČKOGLAV

Tko god ga pita kako je, Domagoj mu odgovara — izvr-
sno. Pri tome nije uvijek sasvim iskren. Odgovara tako za-
to da ga ne gnjave dalje. Kad ljudi čuju daje netko izvrсно,
u pravilu ne postavljaju novo pitanje na tu temu.

Sada, na primjer, nije baš izvrсно. Da ga tko pita, morao bi
lagati. I pri tome čak ne zna točno kako je. Osjeća se neka-
ko neodređeno. No, barem zna što ga muči. Perzijski sag. Od
kada je čuo da gaje tata kupio, boji se da će im ga ukrasti.

Imam lija neku duševnu bolest kada se toliko bojim da
će nam ukrasti nešto što imamo? zapita se Domagoj. Ma-
kar to nešto bilo tako glupo kao što je perzijski sag. Stoje
uopće perzijski sag? Gomila šarene vune, ništa više. Zašto

bi perzijski sag trebao biti bolji od saga koji su kupili u Zaboku prije dvije-tin godine?

Dobro, taj je perzijski sag u život njegove obitelji ušao na doista spektakularan način. Policajci su im ga donijeli iz podruma. Zahvaljujući njemu polovica susjeda zaradili su kojekakve prijave zbog onoga što im je pronađeno u drvarnicama. Domagoju se čini nekako logičnim da bi s tim sagom moglo biti još nevolja.

Jutros su im sag odnijeli. Neka su dva tipa pozvonila kada su otac i majka već otišli na posao, Kristina u školu, a Domagoj koji danas nema prvi sat upravo se tuširao. Baku su lako smotali. Rekli su joj da će im vrlo povoljno očistiti sve sagove u kući, a ona im je povjerovala i dopustila im da ih sve odnesu. Bili su brzi. Kada je Domagoj izišao iz kupaonice, mogao je vidjeti samo gole parkete.

Odmah je nazvao oca na posao. Njegov mu je bezbrižni roditelj spokojnim glasom rekao daje sve u redu. Da su se ti čistači sagova jučer najavili. Dobro, ovaj novi sag nisu trebali odnositi, to se baka zabunila, ali da nema veze. Da je sve u redu. E, u to Domagoj nikako ne može povjerovati. U svakom slučaju, vrijeme će pokazati vidi li samo on dramu gdje je nema ili su ostali bez perzijskog saga koji je otac sigurno masno platio.

- Stoje s Klepićkom — drekne Robert.
- Sto? - prene se Domagoj.
- Pa nema je!

Domagoj tek sada shvati daje već odavno zvonilo za početak drugog sata, a učiteljice povijesti još nema. Zagor u razredu sve je glasnjiji.

Ante koji sjedi pokraj Domagoja uobičajeno je tih. Samo njegov pogled nije uobičajeno odsutan. Visoki dječak djeluje prestrašeno. Takvoga ga Domagoj još nije vidio.

Prije nego što gaje stigao upitati što se događa, vrata učionice se otvore i u razred nahrupi skupina zabrinutih ljudi. Iako su na čelu skupine ravnatelj i razrednica, svi učenici zagledaju se u dvojicu policajaca u odorama.

Ravnatelj, Breza i elegantni muškarac u kojemu Domagoj nakon nekoliko trenutaka prepozna Zrinkinog oca odlučnim korakom priđu k njemu. Ostali pođu za njima. Sto je sad ovo?! zapita se Domagoj uznemireno.

Činilo se da će prvi progovoriti Vranican, da će zbog nečega optužiti Domagoja, već je i zinuo, i udahnuo zrak, i podigao kažiprst kako bi naglasio važnost onoga što će reći, no preduhitri ga razrednica. Njezinu je pozornost privukao izraz Antinog lica. Upita ga blagim glasom:

- Sto se dogodilo?
- Ništa - odmahne glavom Ante ne podižući pogled.

Sada svi zure u visokog dječaka. I svima je jasno da gaje nešto poprilično uzdrimalo.

- Nešto ipak jest — progovori ravnatelj. — Bilo bi jako dobro da nam kažeš o čemu se radi. Pogotovo ako ima neke veze s onim tko ostavlja tragove mačjih šapa.

- Ime mu je Mačkoglav — odvрати Ante i dalje ne podižući pogled.

- Mačkoglav? - ravnatelj nakon kraćeg razmišljanja shvati da za to ime još nije čuo. — Tko je Mačkoglav?

Ime je samo po sebi glupo, zaključí Domagoj. Zastrašujući je Antin strah. Domagoj bi ga u nekakvoj anketi bez

mnogo premišljanja proglasio najhrabrijim dječakom u razredu, a i u cijeloj školi. Uz to što je prilično očito i naj-snažniji. A sad mu je netko ili nešto ulio gadan strah u kosti. To što gaje prestrašilo mora biti doista jezivo.

— Rođen sam u Goruši. To je selo blizu Bugojna — počne svoju priču Ante. - Kad sam bio mali, baka mi je pričala o Mačkoglavu. To je čudovište koje se pojavljuje u gladnim godinama.

— 1 što radi kad se pojavi? — pomalo vriskavim glasom upita Breza. — Jede djecu? Ha? Jede li djecu?

— Te priče koje bake pričaju djeci... - javi se i Zrinkin otac. — One te priče obično izmišljaju.

— Uz to čudovišta ne postoje — progovori viši policajac.

— Osim u Loch Nessu — dopuni ga niži kolega.

— Nisam ni ja vjerovao da Mačkoglav postoji - odvrati im Ante. — Ali danas sam ga vidio.

Očekivati bi bilo da će nakon ovoga odrasli graknuti kako je tu glupost izmislio. Neki su već i zinuli s očitim namjerom da to učine, no kao da se u posljednji trenutak svatko nečega sjetio pa Antinu tvrdnju dočeka tišina. Samo zure u njega. Prva se snađe razrednica. Upita Antu svojim uobičajeno staloženim glasom:

— Gdje si ga vidio? I kad?

-Jutros. U kabinetu matematike.

— Sto si ti tamo radio?

— Išao sam po šestar koji sam jučer zaboravio pod klupom. Znao sam da danas tamo nitko nema prvi sat. Mislio sam da će učionica biti prazna.

Loch Ness
(škotski
gaelski |loh
nis|) - jezero
u Škotskom
visočju,
najpoznatije
po legendi
o čudovištu
Nessie

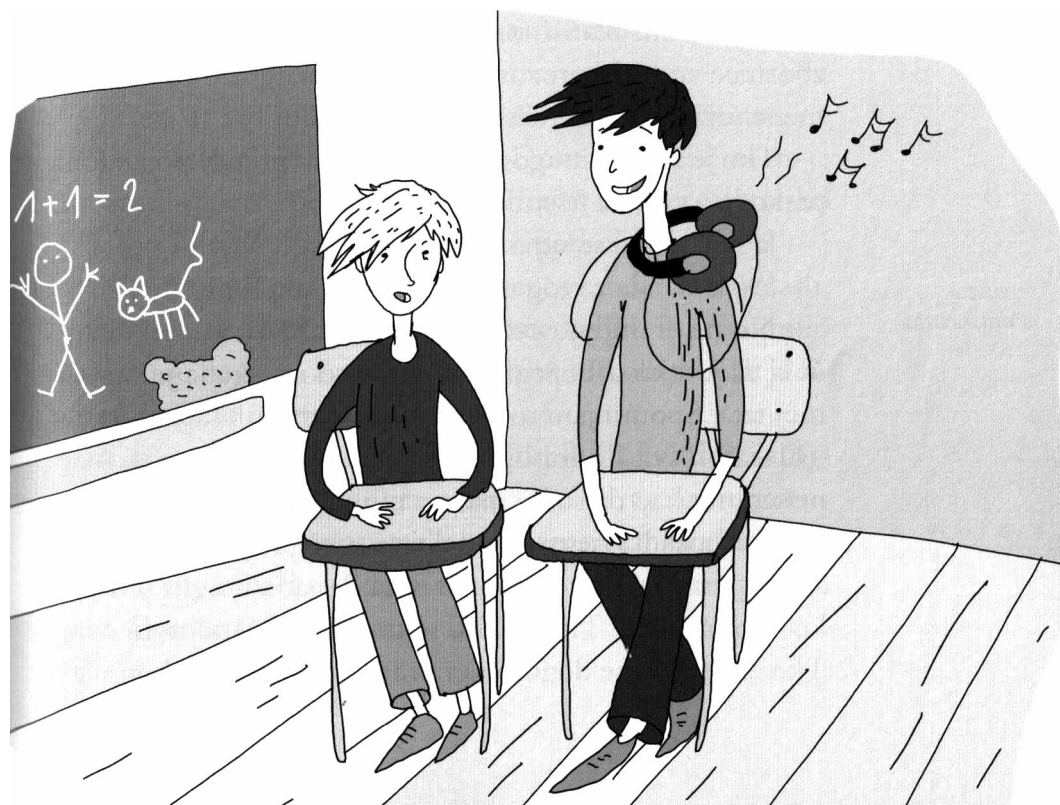
- I tako si zatekao Mačkoglava? - prema izrazu razredničinog lica teško je shvatiti što ona misli o Antinoj priči.

- Upravo je izlazio kroz prozor - kimne visoki dječak.

- Izgledao je onako kako si ga zamišljao dok si slušao bakine priče?

- Zapravo nije. Ja sam ga zamišljao kao stvorenje odjeveno u prnje tako da se tijelo i ne vidi, samo iz ovratnika izviruje mačja glava, a iz jednog rukava mačja šapa. Druga mu je ruka ljudska.

- A kako je izgledao ovaj kojega si vidio u učionici?

- Bio je... odvratan. Velik i prljav. Krzno mu je bilo prljavo. Nisam ga baš dobro ni promotrio. Nisam stigao. Čim sam ga ugledao u okviru prozora počeo sam bježati. Nisam se zaustavio do Frankopanske.

- Uglavnom, sasvim je moguće daje to bilo ljudsko biće — smjesta zaključiti Zrinkin otac.

- Od trenutka kada sam ga ugledao, nadam se daje tako — uzdahne Ante. — Najviše me muči to što je čudovište šibalo repom. Postoje li takvi kostimi koji mogu šibati repom?

Na ovo pitanje nitko ne odgovori.

- Inače, oni blatni tragovi koje ste vidjeli na parketu zbornice vode do prozora u kabinetu matematike — napomene niži policajac. - Istražio sam.

- Tko je Marica? — gospodin Vranican prijeđe pogledom preko lica ostalih učenika.

—Ja sam — javi se sitna djevojčica.

-Jesi li ti čula za tog nekakvog Mačkoglava?

- Nisam — smjesta odmahne glavom Marica. - Nisam čula daje itko u Požegi spomenuo to ime kada je nestao moj tata. Spominjani su samo tragovi mačjih šapa.

Dakako, svi, i odrasli, i djeca, znaju daje Maričin otac nestao, no kao da su tek nakon ovih njezinih riječi u potpunosti postali svjesni što to doista znači. Istodobno su postali svjesni i da bi ovo što se sada događa moglo biti vrlo, vrlo ozbiljno. Tko zna što se dogodilo Maričinom ocu? Tko zna što će se dogoditi onome koji nestane nakon nje-

ga? Jer, kako sada stvari stoje, sljedeći je nestanak sasvim izvjestan.

Domagoj se zagleda u dvojicu policajaca u odorama koji su ostali stajati u blizini vrata učionice, rame uz rame, jedan visok i debeo, drugi nizak i bucmast. U uobičajenim bi okolnostima njihova nazočnost značila sigurnost. Sada Domagoj osjeća da mu oni ne mogu pomoći. Čak, ako su i daleko hrabriji i sposobniji nego što se čine, Mačkoglavu se nikako ne mogu suprotstaviti.

- Dobro, idemo, pregled školskih torbi i ruksaka — za-grmi ravnatelj.

- Zašto djeci mislite pregledavati ruksake? - iznenadi se razrednica.

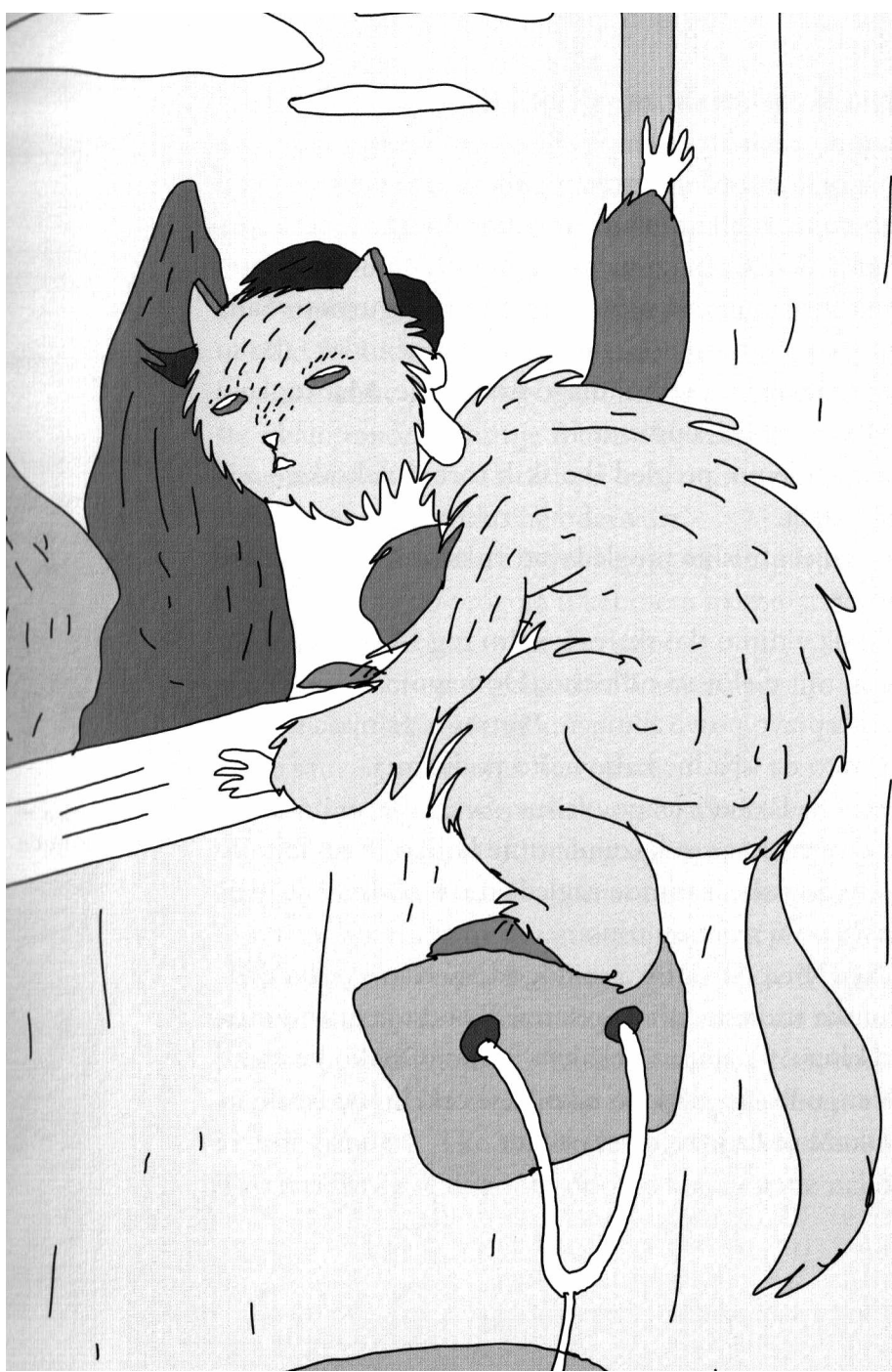
- Zato da vidimo tko skriva kostim tog Mačkoglava.

Iako nastoji djelovati odlučno, Domagoj se čini daje ravnatelj zapravo posve zbunjen. Pretres naprtnjača smislio je samo zato da ispadne kako nešto poduzima.

Odjednom Robert jezivo vrisne. Svi, i djeca, i odrasli, prestrašeno poskoče pokazujući time koliko ih se dojmilo ovo što se događa. Zatim se zagledaju u Roberta čije je lice iskrivljeno u grimasu užasa.

*jezivo -
zastrašujuće*

Domagoj brzo shvati što se dogodilo. Kao i dosta drugih učenika kada su čuli za pretres, Robert je gurnuo ruku pod klupu. I napipao nekakvo krzno. Onako krupan i uspaničen, odbacio je klupu tako daje ono krzno ispalo na pod. Pokaže se daje to mrtvi štakor.

Ugledavši ga, nekolicina djevojčica vrisne. Među njima i Marica. Gledajući njezin užasnuti pogled, svima je jasno kako ona ovu gadost nije izvela.

I svi se prisjete kako se Robert uz Zrinku i učiteljicu hrvatskoga najviše smijao Maričinoj zadaći. Ilije problem u tome što su se oni smijali čudovištu iz te zadaće?

Domagoj pomisli da, ako je ovo prvo, onaj tko izvodi sav ovaj cirkus ima sjajan smisao za šalu. Moguće je da se pri tome malo i osmjehnuo.

- Ti si kriv - Breza odjednom uperi prst u Domagoja.
- Sto?! - poprilično se iznenadi ovaj.
- I ja mislim da si ti kriv - gospodin Vranican također se zagleda u Domagoja.

Nakon toga svi gledaju dječaka bujne mašte. Domagoj zna da ne mogu baš svi biti uvjereni u njegovu krivnju, razrednica, na primjer, sasvim sigurno nije, no svejedno osjeća duboku nelagodu.

IZLAZAK

- Očekujemo li još koga? - upita Jagoda.
- Ne — odmahne glavom Domagoj.
- Pa zašto se onda stalno osvrćeš?
- Ne bih htio da nas netko vidi zajedno.
- Zašto?

Domagoj se zagleda u Jagodu. I inače je teško objasniti nešto što bi trebalo biti očito, a pogotovo je to teško objasniti Jagodi.

Domagoj joj je подробно ispričao što se sve događalo od kada je Marica pročitala svoju zadaću. Jagoda gaje pažljivo saslušala, a onda mu predložila (ili, bolje reći, naložila) da pozove Maricu i Antu, da s njima izađu u četvero. Domagoj ju je poslušao. Pri tome se nadao da je shvatila što to točno znači. Čini se da nije kada mu predlaže ovakvu glupost.

Ili jest, ali joj se živo fućka. Njegova je cura takva. Ide ona, stalno je u akciji, za tuđa joj se mišljenja živo fućka. Domagoj nije takav. On izbjegava nevolje koliko god može. I svejedno katkad upada u njih. Kao sad, na primjer.

Uglavnom, Jagoda i on živi su dokazi kako se suprotnosti privlače.

Ima još nešto što mu trenutačno baš nije jasno — zašto mu je Jagoda rekla da pozove i Antu? Dobro, Ante je čuo za tog Mačkoglava, čak gaje i vidio, sve je to točno. Samo, po toj bi logici trebalo zvati i Roberta. I s njim se Mačkoglav pozabavio. I sa Zrinkom.

Iako se odazvao, čini se daje i Antu poziv poprilično zbunio. Doduše, uzrok njegovoj zbunjenosti može biti i to što on ne običava posjećivati slastičarnice. Unatoč tome što je Domagoj jasno dao do znanja kako on časti, Ante je naručio najjeftiniji kolač i čašu obične vode. Marica je učinila isto. Vidjevši to, Jagoda i Domagoj slijedili su njihov primjer.

- Zato što svi misle da sam ja Mačkoglav - objasni Domagoj ono što se nadao daje očito.

- Mhm! — kimne Jagoda ne prestajući netremice gledati Domagoja. - A jesi li?

- Sto? - upita Domagoj iako je shvatio njezino pitanje.

- Mačkoglav - umiljato se nasmiješi Jagoda.

- Ne!!! Nisam!!! — odvrati joj Domagoj znatno glasnije nego stoje to bilo potrebno.

- Onda dobro - slegne ramenima sitna djevojčica.

Zapravo su Jagoda i Marica neobično slične, odjednom shvati Domagoj. Obje su niske, neugledne, sitne, raščupane. I obje zrače energijom koja se ne da opisati. Samo, Jagoda je neprestano, očito na rubu eksplozije, dok je Marica pritajena vatra.

- Zašto svi misle da si ti glavni krivac? - upita Ante Domagoja.

- To i mene zanima - maštoviti dječak prođe prstima kroz kosu.

- Zato što si ti sposoban izvesti sav taj cirkus - predloži rješenje Jagoda.

- Alija to nisam učinio! - opet Domagoj nepotrebno podigne glas.

- Dobro, možda nisi, ali... mogao si — slegne ramenima njegova cura.

-Ja?! — raskrili ruke Domagoj neugodno svjestan pozornosti ostalih gostiju slastičarnice. - Pa znate li vi čime seja trenutačno bavim?

- Cime?

- Pitanjem tko nam je maznuo perzijaner.

Domagoj iz Jagodinog pogleda smjesta razazna kako je izgovorio nešto sasvim pogrješno. Odmah zatim shvati u

čemu je pogriješio. Nije smio izgovoriti riječ *perzijaner*. U svakom slučaju, nije ju smio izgovoriti tako kako je izgovorio, poprilično snobovski.

- Što te muči u svezi s tim vašim *perzijanerom*? — iako ih izgovara sasvim polako i savršeno bešćutno, Jagodine ga riječi šibaju poput kopriva po bosim nogama.

- Imam dojam daje ukraden — hrabro joj odvrća Domagoj.

— O, jadniče! Ukrali su ti *perzijaner*? A tko ti je ukrao *perzijaner*?

— Lažni čistači.

- C-c-c... Svijet je zbilja pokvaren kad se takve stvari događaju - ruga mu se Jagoda. — I kako ćeš sad bez svog *perzijanera*?

Dok slušaju kako se Jagoda obraća Domagoju, Marica i Ante osmjehuju se nekako zbunjeno, nipošto podrugljivo. A Domagoj je sve sigurniji da će zbog te nesmotreno izgovorene riječi rješavati tajnu mačje šape. Unatoč tome što ni otprilike ne zna otkud bi počeo. I unatoč tome što je cijela priča tako jeziva. Domagoj zna da nije Mačkoglav. Uz to je prilično siguran da nije nitko drugi iz razreda. Dakle, taj Mačkoglav mora biti netko ili nešto doista, doista opasno.

Za razliku od njega, Jagoda zna odakle bi trebalo početi. Nakon što je iscrpila temu *perzijanera*, lukavo ga pogleda pa primijeti svojim uobičajenim glasom:

— Druga baka i djed žive ti u Požegi, je li?

- Žive - potvrdi Domagoj.

— Mogli bismo se onda jedan vikend nas četvero zaletjeti u Požegu.

- Što ćemo tamo?!
- Tamo je sve počelo — slegne ramenima Jagoda.
- Da, ali Mačkoglav se poslije preselio u Zagreb - napomene Domagoj.
- Moj je tata nestao u Požegi — progovori Marica gledajući svoj napola pojedeni kolač. - Od tada je već prošlo više od dva mjeseca. A od Popovog nestanka prošlo je više i od četiri mjeseca.
- Ti misliš da su oni živi? — dok postavlja pitanje Domagoju vlastiti glas zvuči nekako muklo.
- Znam da jesu - sitna djevojčica i dalje ne podiže pogled sa svog tanjura. — I ne samo to. Pokatkad mi se čini da ja znam što se dogodilo. Ali se toga nikako ne mogu sjetiti. To je nekako kao san koji sam zaboravila odmah nakon buđenja.
- A misliš da su u Požegi? - upita Jagoda.
- Do sada sam mislila da jesu — slegne ramenima Marica. — Nakon što se taj Mačkoglav ovdje počeo pojavljivati, više ne znam što bih mislila.
- Ma, Mačkoglav... — uključi se i Ante. — Sasvim je moguće da on uopće ne postoji.
- Pa ti si ga vidio - iznenadi se Domagoj.
- Ja sam nekako sve sigurniji da sam vidio nekog u nekakvom kostimu.
- U razredu si tvrdio...
- Tad sam bio vraški prestrašen — prizna visoki dječak. — Poslije, kad sam se smirio, shvatio sam da onaj kojega sam vidio ipak nije tako strašan. Znae kako se ono kaže: u

strahu su velike oči. Uz to je nezgodno i to što sam ga povezao s tim pričama koje mi je baka pričala. Iako, zapravo, nije bio sličan Mačkoglavu.

Marica više ne zuri u svoj tanjur. Kao i ostalo dvoje djece promatra Antu. A visoki joj dječak ne uzvraća pogled. Sada on zuri u svoj tanjur.

Domagoj svrne pogled na djevojčice. Prilično je siguran kako one misle isto što i on: Ante laže. Pri tome vjeruje da može pogoditi i zašto laže: Želi ih umiriti, pogotovo Maricu. Nevolja je jedino u tome što Ante ne zna lagati. Tvrdnjom kako onaj kojega je vidio u kabinetu matematike nije tako strašan, samo ih je podržao u uvjerenju da taj itekako jest strašan. Osim toga, nakon svega što se dogodilo, djeca su već toliko uvjerena u monstruoznost mačkolikog uljeza da ih Ante ne bi uspio umiriti sve daje i briljantan lažac.

Očito nesvjestan uzaludnosti svojih pokušaja, Ante nastavlja:

- Sto se tiče samog Mačkoglava, moram reći...
- Tko je Mačkoglav, za Boga miloga?! — prekine ga starija žena dostojanstvenog držanja koja se iznenada stvorila pokraj njihovog stola.
- Oprostite, gospodo... — zbuni se dječak.
- Ovo je moja baka — skoči Marica. — A ovo su moji prijatelji, Jagoda, Domagoj i Ante.
- Drago mi je - reče Maričina baka, no ledeni pogled kojim ih je pri tome prostrijelila govori kako joj i nije osobito drago.

monstruoznost
— izgled
monstruoznog,
zastrašujućeg
bića
uljez —
neželjen
došljak

Marica je spomenula da će baka doći po nju u slastičarnicu, poslije idu kupovati cipele, tako da njezino pojavljivanje samo po sebi ne bi trebalo biti iznenađenje. No djeca nisu očekivala da ona izgleda tako kako izgleda. Mislili su daje Maričina baka slična Marici, niska, jednostavna, topla. A nije ništa od toga. Visoka je, elegantna i hladna.

— Ljuti li se Maričina baka zbog nečega na nas? — zbunjeno upita Jagoda kada su Marica i baka otišle.

— Čula je Antu kada je spomenuo Mačkoglava — odvrati Domagoj. - Nakon što joj je unuka svašta doživjela u Požegi, sigurno joj nije drago čuti takve razgovore. Brine se za nju.

— Nismo mi krivi što se taj Mačkoglav pojavio — slegne ramenima Jagoda. - Niti će on nestati ako o njemu budemo šutjeli.

— Sto si ti htio reći o Mačkoglavu kada se pojavila Maričina baka? - Domagoj se okrene prema Anti.

— Ne sjećam se više — odmahne glavom visoki dječak.

Nakon što je Marica otišla, Ante se više ne trudi skrivati zabrinutost. Zuri u vrata slastičarnice i premeće po glavi neke nevesele, teške misli.

— Ima li o Mačkoglavu još nešto što nam nisi rekao? - upita ga Domagoj.

Ma taj je Mačkoglav priča za djecu — odmahne rukom Ante. — A nestanak Maričinog očaje stvaran. Ništa od onoga što mi je baka pričala ne može nam pomoći da otkrijemo što mu se dogodilo.

Ima dana kad se čovjek bez nekog očitog razloga osjeća bez veze. Za Domagoja je jučerašnji bio jedan od takvih. Dobro, možda ne može reći daje to bilo baš sasvim bez razloga. U školi je optužen daje Mačkoglav, a i priča s perzijanerom gaje oneraspoložila.

Onda je svanuo novi dan. A Domagoj se osjećao još gluplje. I opet ne sasvim bez razloga. U školi i dalje vjeruju da je on kriv za sve nevolje koje su uslijedile nakon što je Marica pročitala svoju zadaću. Pri tome je posebno neugodna bila Breza koja je došla do zaključka da se Mačkoglav pozabavio njezinom torbicom kako bi na osobnoj iskaznici vidio gdje ona stanuje. Taj ju je zaključak silno uznemirio. Tijekom dana od Domagoja je barem šest puta zahtijevala da joj prizna kako je to njegovo nedjelo.

Sasvim neočekivano, neugodan je bio i Ante. Istina, on Domagoja nije optuživao, ali je odjednom prema njemu postao napadno hladan. Time gaje zapravo neizravno optuživao. Ostali su, naime, zapazili Antino ponašanje pa se još više osnažilo njihovo uvjerenje daje kriv. Domagoj je visokog dječaka u dva navrata pitao što se događa, no ovaj mu nije htio reći. Zatim se pokušao domisliti čime gaje mogao uvrijediti ili naljutiti. Ništa mu nije padalo na pamet.

*u dva navrata
— dvaput*

Marica se nije pojavila u školi. To nikog nije posebno iznenadilo. I Zrinkinaje klupa danas ostala prazna, a ono stoje proživjela i još uvijek proživljava Marica mnogo je dublje i gore. Robert se pojavio, no nije bio ni sličan svom uobičajenom izdanju. Moguće je da tijekom boravka u školi nije izgovorio ni riječ. Vrijeme je provodio zureći u prazno, tek bi se tu i tamo malo trgnuo i prostrijelio Domagoja prijetećim pogledom.

Domagoju je jedini svijetli trenutak bila Jagodina izjava kako ne može s njim ići u Požegu. Malo je odmahivao glavom pokazujući joj time kako u to jednostavno ne može povjerovati, zatim je kimao glavom jer, kao razumije njezine razloge, a zapravo je osjećao silno olakšanje što ona ne ide s njim. Inače, razlozi zbog kojih ne ide Domagoju su savršeno logični. Ukratko, Jagodina majka smatra kako joj je kći premlada za takvu vrstu izleta.

Dakako, Jagoda o putu nije razmišljala kao o izletu nego kao o pustolovini. Uostalom, to je Domagoja i brinulo. On o pustolovinama voli sanjariti, a ne u njima sudjelovati. A akcije koje Jagodi padaju na pamet katkad je teško preživjeti. Uz to, ne vidi kakvog smisla ima u Požegi bilo što poduzimati kad su u igri ostali samo Jagoda koja s cijelom pričom nema baš nikakve veze i on koji također nema veze, ali mu to nitko ne vjeruje. Ante ga više ne želi ni pogledati, a kamoli nekamo ići s njim, dok je Marica očito pod oštrom paskom svoje bake.

Više mu se ni samom ne ide u Požegu, najradije bi vikend proveo negdje gdje nitko nikada nije čuo za Mač-

koglava, ni za bilo kakvo drugo čudovište, no ne može sada odustati od puta. To bi baku i djeda previše ražalostilo. Da barem Kristina nije otkazala dolazak. Trebao je otputovati sa sestrom, ali njoj je prekjučer iznenada puhnulo da ne može ići. Razlog je Domagoju bio toliko besm islen da gaje zaboravio odmah nakon što gaje čuo. I tako, mora ići sam. I nadati se da ne će otkriti ništa što ne želi znati.

Nadao se da će mu povratak kući barem donekle popraviti raspoloženje. Prevario se. Ukućani mu nekako idu na živce. Kristina mu i inače ide na živce, ali danas posebno. Dok se s promjenjivim uspjehom pokušava usredotočiti na zadaću, tješi se mislju daje kod kuće pošteđen barem loših vijesti. I u tome se prevario.

Zagrebačka baka svako poslijepodne običava gledati nekakvu informativnu emisiju koja nikog drugog u obitelji ne zanima. Kovačići vrlo malo vremena provode pred televizorom. Danas se sasvim slučajno dogodilo da se svi istodobno zateknu pred ekranom. Pri tome, na sam ekran nitko nije obraćao posebnu pozornost. Sve dok nije krenuo prilog o lopovima koji se predstavljaju kao čistači sagova. I onda ne vraćaju sagove koje su odnijeli. Kako je navedeno da su lopovi operirali tijekom protekla tri dana u najužem središtu Zagreba, nije bilo nikakve sumnje da su i oni njihove žrtve.

- Zviznuli su nam naš perzijaner - Kristina prva prekinu tišinu koja je nakon toga nastupila u dnevnom boravku Kovačića.

*zviznuli —
ovdje: ukrali*

- I sve ostale tepihe - doda otac gledajući gole parkete oko sebe.

—Ja sam kriva - javi se baka.

Domagoj je u tome trenutku nedvojbeno imao moralno i svako drugo pravo reći *govorio sam vam ja*. Ipak, nije to učinio. Prvo, bilo mu je žao bake. Drugo, nakon stoje čuo da su pokradeni, osjetio je samo potištenost. Pri tome nije čak posebno žalio za perzijanerom, ni za ostalim sagovima. Više gaje mučilo što je završio u Crnoj kronici, i to kao žrtva, iako su Kovačići bili tek jedna od brojnih žrtava a ne navodi im se ni ime. Novinarka je spomenula da je mnogo građana nasjelo na neobično povoljnu ponudu čišćenja sagova uz koju je išlo i uvjeravanje da se zainteresirani građani ničim ne trebaju opterećivati. Čistači će sve obaviti. I obavili su, kako se pokazalo.

Sama je vijest bila kratka, posvećeno joj je jedva dvadeset sekundi informativne emisije. U današnje vrijeme krađa sagova očito nije nekakva posebna senzacija. Osim toga, vijest je bila prilično nejasna i vjerojatno štetna za istragu. Policiji bi bilo draže da lopovi ne znaju daje njihov plan otkriven. Doduše, isto je tako vjerojatno kako su prevaranti od početka znali da nemaju previše vremena za provedbu tog plana. Kad-tad se morao pojaviti neki sumnjičavac koji će otkriti da tvrtka za čišćenje sagova ne postoji. Uz to su valjda i onim prvim mušterijama već trebali početi vraćati očišćene sagove.

- Hoće li ih uloviti? - pomalo cvrkutavim glasom upita Kristina koja inače za sebe voli misliti daje već posve odrasla osoba.

mušterija —
kupac usluge
ili proizvoda

- Naravno — odvrati joj Domagoj. — Pa to im je od početka bio cilj. Da ih ulove.

- Vidjelo ih je mnogo ljudi — napomene majka. — Svi koji su pokradeni.

- To pokatkad zna biti problem — slegne ramenima otac.

- Različiti ljudi različito vide. Policiji bi, možda, bilo lakše da ih je vidjela samo jedna osoba.

- Pa i ti si ih vidjela — Kristina se okrene baki. — Kako su izgledali?

- Joj, kak su to bih fini dečki - bakinim se licem razlije osmijeh. — Dobro odgojeni.

- Zviznuli su nam perzijaner - podsjeti je Kristina. — A mene zanima što ćeš reći policiji kad te budu tražili da ih opišeš.

- Misliš da će me policija privesti? — zabrine se baka.

- Ma ne, ne će vas privoditi - smještaje umiri njezin zet. — Ne će vas ni gnjaviti. Trebat ćete dati samo nekakvu kratku izjavu. Opis lopova.

- A kako bi' ih ja opisala? — raširi ruke baka. — Bili su tako... normalni. Mladi, zgodni... I strašno pristojni. Danas je sve manje mladih ljudi koji su tako pristojni.

- Pa dobro, bako, na čijoj si ti strani?! — eksplodira Kristina. — Na strani lopova koji su nas opljačkali ih na strani nas koji smo opljačkani?!

-Ja samo govorim kako je bilo - slegne ramenima starića. - Ne ću valjda lagati zbog jednog perzijanera!

- Bit će lakše usisavati sad kad su podovi goli — pomirljivo zaključuje otac.

grinje ~ sitne
kopnene
i vodene
životinje
iz reda
paučnjaka

- Da, a o grinjama da i ne govorimo - majka ne izdrži a da se ne nasmije.

Domagoj zuri u svoje roditelje. I vidi ih onako kako ih nikada prije nije vidio. Jesu li oni gubitnici? Nikad mu to prije nije palo na pamet. Dapače. Djetinjstvo je proveo u uvjerenju kako su oboje genijalni. On liječnik, ona srednjoškolska profesorica. Oboje pomažu ljudima. On doslovno, ona duhovno. A sad odjednom gleda kako se oni mire s tim da su opljačkani.

fenomenalno —
izvanredno

Koja sreća u životu biti žrtvom lupeža?! Ukrali su nam sagove?! Pa to je fenomenalno! Više nemamo problema s usisavanjem! Ima li boljeg razloga da se otvori šampanjac?! Idemo! Slavimo! Samo da ne ispadne kako nas je netko pobijedio! Jer mi smo nepobjedivi! Glupi i nepobjedivi!

I to sve zbog dva maštovita, na prvi pogled dobro odgojena, pristojna, zgodna lupeža. Njih se ljudi i nemaju posebnog razloga bojati. U njihovome djelovanju nema nikakve prijetnje. Imaju plan i — to je to. A što ako se pojavi čudovište? Kao Mačkoglav, na primjer?

Svi ljudi žive u velikome strahu, zaključa Domagoj. Čak i njegovi roditelji. I kada se u svijetu, takvome kakav već jest, pojavi nekakvo čudovište, nitko mu ne može stati na put.

- Stoje, što te muči? - majka po običaju prva zapazi njegovo raspoloženje.

- Kućni nanije detektiv zabrinut razvojem situacije — naruga mu se Kristina. - Njemu je, zacijelo, nestanak perzijanera tek početak pravih nevolja.

- Nemaš ti pojma što se događa - turobnim joj glasom odvрати brat. — Nestanak perzijanera posve je nevažan u usporedbi s onim što slijedi.

- I mislila sam daje tako strašno - Kristini se tek sada počinje vraćati dobro raspoloženje.

Zvuk zvona iznad ulaznih vrata u prvi mah nikoga osobito ne uznemiri. Kada čovjek živi u Masarykovej, s vremenom se navikne da mu kojekakvi prodavači često zvo-
ne, unatoč portafonu koji bi ih trebao prorijediti. No kada se nakon majčina upita posjetitelji predstave kao policajci, čak i otac podigne obrve:

Baka problijedi. Kada su dvojica krupnih policajaca ušla u dnevni boravak, samo što im nije pružila ruke da joj nabiju lisice. No, oni starici ne posvete nikakvu pozornost, nego se zagledaju u dječaka. Ljubazno se predstave pa mu se obrate:

- Dolazimo zbog jedne djevojčice iz tvoga razreda. Ime joj je Marica...

- Sto joj se dogodilo?

- Nestala je.

Iako je proteklih dana mnogo vremena proveo razmišljajući o nestancima onih koje je posjetilo čudovište, u prvi mah nije shvatio što to točno znači. Onda mu policajci objasne kako je Marica nestala:

-Jučer je s bakom išla kupovati cipele. Išle su od dućana do dućana, kupovale su i neke druge stvari, a mala je odjednom nestala. Baš su ušle u Hospitaliju. Baka je gledala električne masažere, onda se osvrnula i iznenadila ka-

daje shvatila da Marica ne stoji iza nje. Od tad joj se gubi svaki trag.

— Ona je treća koja je nestala — zaključio Domagoj.

BAKA

Kada se već našao pred zgradom u kojoj živi Maričina baka, Domagoj se iznenada zapita zastoje zapravo ide posjetiti. Dok je u svom stanu razgovarao s policajcima o Maričinom nestanku, učinilo mu se nekako prirodnim da to izvede. I njegovi su se roditelji s tim složili, čak i Ante. Sada se zapita zastoje i Antu zvao.

Dobro, to stoji zvao Antu ipak se može objasniti. Čim su policajci otišli, zvao je Jagodu. Nije bila kod kuće. Onda je Domagoju palo na pamet daje Ante jučer bio četvrti u slastičarnici iz koje je Marica otišla i nestala. Pa gaje nazvao. Visoki je dječak tijekom razgovora bio ljubazniji nego u školi, no Domagoj nije doznao ništa korisno. Nije ni Ante. Njega su policajci posjetili prije nego što su pošli Domagoju tako daje već znao za Maričin nestanak.

Maričina baka živi u Kamaufovoj. Domagoj je stigao pješice, najbolje razmišlja dok hoda. Slučaj gaje toliko zaukupio da se putem nije prepustio omiljenim aktivnostima - razgledavanju filmskih plakata, zagledavanju u lica prolaznika, slušanju uličnih svirača kojih je zahvaljujući prekrasnom, proljetnom poslijepodnevnu više nego obično.

Brzo je došao do zaključka kako Maričin nestanak objašnjava razlog preseljenja čudovišta iz Požege u Zagreb. Mačkoglav ju je slijedio. Ideja, da se čudovište osvećuje onima koji su se smijali Maričinoj zadaći, sada mu zvuči potpuno besmisleno. Do sada su nestali Marica, njezin otac i očev prijatelj. To je vrlo određena skupina ljudi.

Doduše, ipak ne može sasvim zanemariti ono što je snašlo Zrinku, Brezu i Roberta. Moguće je daje Mačkoglav u zbornici tražio Maricu, čak bi se moglo pretpostaviti da se iz istog razloga pojavio pred Zrinkinom kućom, no onaj mrtvi štakor pod Robertovom klupom nema baš nikakvoga smisla.

Kada se već sasvim približio vratima stana Maričine bake, prisjetio se kakva je ona osoba. Tada se zapitao zastoje dolazi posjetiti. Ipak, uđe u zgradu, popne se uz nekoliko stuba do stana visokog prizemlja i pozvoni.

Pogled kojim gaje starica prostrijelila kada mu je otvorila još je hladniji od onoga kojim gaje usrećila u slastičarnici. Ne dopusti mu da joj objasni zašto je došao, nego ga bez riječi, pokretom glave, pozove ili, bolje reći, naredi mu da uđe. Kao da gaje očekivala. Dok je Maričina baka iza njega zatvarala i zaključavala vrata, dječak se zapita je li ušao u mišolovku.

Zatim shvati da njih dvoje nisu sami u stanu.

Pri tome nije točno znao kako je došao do takvog zaključka. U trenutku kada se našao u prostranom predsoblju, nije nikoga ni vidio, ni čuo. Samo je odjednom znao da jedna poluotvorena vrata, u gornjoj polovici ostakljena

mutnim staklom, vode u dnevni boravak i da u dnevnom boravku netko sjedi.

Možda je to zaključio po ponašanju Maričine bake. Prepoznala zloradost u izrazu njezinog lica dok mu pokazuje da uđe u dnevni boravak. Nema izbora. Uđe pitajući se hoće li tamo zateći Mačkoglava osobno.

Mačkoglav ne sjedi u dnevnom boravku Maričine bake. Umjesto njega Domagoj zatekne svoju razrednicu. Vidjevši dječaka, ona lagano podigne obrve.

Domagoj objasni zašto je došao: da su ga posjetili policajci, daje zabrinut za Maricu i daje došao kako bi vidio može li kako pomoći njezinoj baki.

— Lijepo je od tebe što si došao — nasmiješi mu se razrednica.

— Od svih učenika iz ovog novog Maričinog razreda došao si samo ti - izraz lica Maričine bake nije se smekšao dok je slušala njegovo objašnjenje. — Zašto?

— Sve ovo što se ciogađalo oko Marice otkad je pročitala onu svoju zadaću... Mnogi misle da sam ja krivac - dječak odluči biti sasvim iskren.

— A nisi? - starica ga pogleda još prodornije.

— Nisam.

— Naravno da nije — brzo se umiješa razrednica. — Čak daje Domagoj i sklon takvim grubim šalama, a nije, sve to jednostavno ne bi uspio izvesti.

Dječak se zaprepasti čuvši ovakvo razmišljanje. Istina je, ima ih koji misle daje on krivac, to doista i jest razlog zašto je toliko zainteresiran, no činilo mu se da Maričin nestanak baca novo svjetlo na cijeli slučaj. Stoga napomene:

- Marica je treća osoba koja je nestala.
- Kako to misliš? - sada se iznenadi Maričina baka.
- Pa u Požegi su nestali Mančin otac i...
- Glupost! - frkne starica. - To nema nikakve veze! Zapravo, ima. Moj je zet svojim nestankom sludio svoju kćer.

Tek sad Domagoju ništa nije jasno. Po ovome stoje Maričina baka upravo izgovorila ispada daje Maričin otac bio u prilici odlučivati o svome nestanku. I razrednica djeluje iznenađeno. Vidjevši njihove poglede, starica objasni:

- Zet mije bio probisvijet. I družio se s takvima. Moja je kći teško bolesna, neizlječivo, a oni su po cijele noći kartali belu. Možete li vi to zamisliti? Odrasli ljudi! Djeca Maričine dobi daleko su zrelija nego oni.

- Mhm... - kinine razrednica, ali vidi se da joj tek sada ništa nije jasno.

- Takvi se ljudi obvezatno zaduže do grla — nastavlja objašnjavati Maričina baka. — Onda ne treba biti iznenađen kada nestanu. Pri tome postoje samo dvije mogućnosti: Ili zbrišu od onih kojima su dužni ili ih ovi dohvate. Za ove se probisvijete čak i zna kome su bili dužni. Po Požegi se priča da su imali nekakvog Kaina za vratom.

- Marica svog oca obožava — napomene razrednica.
- To da kći voli oca koji to ne zaslužuje nije nikakva rijetkost — odmahne rukom starica. - Više se čudim da ga voli moja kći. Doduše, ni to nije rijetkost. Fine, pametne, lijepe cure iz dobrih obitelji znaju se zaljubiti u propalice. Misle da od njih mogu nešto napraviti. Tako je i moja Sla-

vica. Otišla je za njim u onu provinciju i doživjela da on noćima karta belu dok ona doslovno umire.

Domagoju starica više ne djeluje hladno. Uviđa koliko je očajna. I to s razlogom. Nakon ovoga što je upravo izgovorila, teško je naći riječi utjehe. Dječak ipak misli kako ona ne uspijeva sagledati sve dimenzije onoga što je snašlo njezinu unuku. Osim tih tragičnih, ima i misterioznih, zastrašujućih elemenata. Stoga progovori:

— Zaboravljate Mačkoglava.

— Sto?! — Maričina se baka naglo okrene prema njemu. - Ti imaš hrabrosti meni spominjati tu budalaštinu?! I to nakon što je Marica nestala! Zar ti nije jasno daje ona nestala upravo zato što joj je netko time napunio glavu?!

— Slušajte, gospođo, u posljednje se vrijeme doista dogodilo mnogo toga neobičnog — pomirljivim glasom primijeti razrednica.

— Ma što se dogodilo?! Maričina je zadaća izazvala nekog luđaka. Pa je taj izveo nekoliko neslanih šala. I to je to — izviče se domaćica i na razrednicu, a onda se naglo smiri te nastavi tiše: — Doduše, bilo je kojekakvih priča i kad su nestala ona dva mamlaza u Požegi.

— Kakvih priča? - smjesta se zainteresira Domagoj.

Starica ga promotri očito nezadovoljna time što se drznuo postaviti pitanje, no onda mu ipak odgovori:

— Rekla sam da su dugovali novce nekom kriminalcu Kammu. Zapravo, čini se daje dužan bio samo moj zet. Onome koji je nestao prije njega nitko ne bi posudio novce. Bio je lud kao panj. Kažu čak da se bavio crnom magijom.

— Crnom magijom?!

sagledati sve dimenzije — shvatiti težinu i složenost

mamlaz — klip

crna magija
- bavljenje očaravajućim, tajanstvenim, natprirodnim silama, dozivanje zlih sila

- Uz to je imao dobru mirovinu — domaćica ne pokaže daje čula dječakov preneraženi uzvik. — U ratu su ga izra- njavali, propucali mu obje pete pa je bio invalid. A takav kakav je već bio, opsjednut okultnim, nije puno ni trošio.

- Stojte s tragovima mačjih šapa? — upita razrednica. — Čula sam da su viđeni u Požegi nakon oba nestanka.

- Vidjela su ih samo tri pijanca kad je nestao onaj kojega su zvali Pop, odnosno preostala dva kad je nestao moj zet. Poslije je te navodne tragove zameo snijeg prije nego što ih je uspio vidjeti itko normalan. Ma, ja sam sigurna da su oni tu glupost izmislili kako bi svima bacili prašinu u oči. I usput su Marici napunili uši. A onda je i ovdje netko počeo izvoditi budalaštine. Nakon svega toga nije ni čudo da se dogodilo ovo što se dogodilo.

- Sto policajci misle o Maričinom nestanku?

- Policajci? - domaćica podigne obrve. — Policajci uopće ne razmišljaju. Razmišljanje im nije u opisu radnog mje- sta. Po njima je Marica otišla u Požegu posjetiti majku ko- ja tamo leži u bolnici. Devedeset osam posto su sigurni.

- Meni to zvuči kao logična pretpostavka - slegne rame- nima razrednica.

- A zašto bi Marica, za Boga miloga, iz čista mira, iz Hospitalije u Ilici odlučila otići u sto sedamdeset i nešto kilometara udaljenu Požegu?! U džepu nije imala ni za au- tobus. I nije imala razloga od mene tajiti bilo što.

Ni razrednica, ni Domagoj nisu znali što bi na ovo rekli pa prostranim dnevnim boravkom zavlada tišina. Maričina baka odjednom djeluje posve iscrpljeno. Neko vrijeme zu- ri u jednu točku, a onda se trgne pa im se ljubazno obrati:

*okultno –
tajno, skrovito,
ono stoje u
vezi s tajnim
silama u
prirodi i
čovjeku*

— Znam što ćemo sad. Popit ćemo dobar čaj od metvice s medom. Vjerujem da ćemo se nakon toga svi bolje osjećati. Voliš li ti, Domagoj, čaj od metvice?

— Volim.

Domagoj zapravo nema pojma voli li taj čaj ili ne. U uobičajenim bi se prilikama bez većih problema uspio prisjetiti kakvoga je okusa. Sada se jednostavno ne uspijeva usredotočiti na takvo što. Uz to, nipošto ne želi pokvariti raspoloženje Maričinoj baki. Daleko mu je draže daje ovako ljubazna. Dok Maričina baka ide u kuhinju pristaviti vodu, Domagoj se čak počinje opušitati.

No, to ne potraje. Iz kuhinje se začuje prodoran vrisak. Odmah zatim Maričina baka uleti natrag u dnevni boravak, zgrabi razrednicu i Domagoja pa ih počne vući prema izlazu iz stana.

— Bježimo!!! U kuhinji je čudovište!!!

Domagoj uđe u tramvaj broj dvanaest. Kada se vrata iza njega zatvore, zapita se zastoje to učinio. Otkako je krenuo posjetiti Maričinu baku, neprestano izvodi nešto što ni sam ne razumije. Kao daje poludio. Spusti se na jedno od nekoliko slobodnih sjedala i zagleda kroz prozor. Dakako, zna kamo ide, bar otprilike. Ide posjetiti Antu. Zna njegovu adresu, ali nikada nije bio u tom kvartu. Valjda će se snaći. Veći je problem to što ne zna zašto ga ide posjetiti. Tek sluti da bi to trebao učiniti.

*kvart —
gradska četvrt*

Je li razlog posjeta pojavljivanje Mačkoglava u kuhinji Maričine bake? Zapravo, on u kuhinju vjerojatno uopće nije ulazio, iako su balkonska vrata bila otključana. Kada je ušla pristaviti vodu za čaj, starica gaje ugledala kako stoji 11a kuhinjskom balkonu.

Moglo bi se reći kako je njegovo pojavljivanje po mnogo čemu bilo slično onome pred prozorom Zrinkine sobe, s tim daje u ovome slučaju Mačkoglav imao daleko jednostavniji zadatak. Kuhinjski balkon prizemnog stana okrenut je prema lako dostupnom, tipičnom donjogradskom dvorištu. U ovome se slučaju Mačkoglav nije morao gnjaviti s neakvim psom, niti se penjati na drveće. Ako je to Mačkoglavu ikakav problem. Uz to, još je bio dan, a Ka-

maufovom i Vlaškom šetalo je mnogo prolaznika među koje se pri bijegu mogao umiješati.

Uglavnom, kada se sve zbroji i oduzme, Maričina je baka bila u znatno boljoj prilici pažljivo promotriti čudovište. Ili masku čudovišta. Čini se da tu priliku nije iskoristila. Njezino se svjedočenje pojavljivanja čudovišta nije bitno razlikovalo od Zrinkinog. *Vidjela sam čudovište!!!* neprestano je ponavljala. Pri tome Domagoj i razrednica ni otprilike nisu uspijevali shvatiti kako je to čudovište izgledalo. A Maričina je baka tobože pribrana žena!

I ono što je uslijedilo ne razlikuje se bitno od Zrinkinog iskustva. Osim što je vikom usplahirila svoje goste, Maričina je baka alarmirala i susjede. Najhrabriji među njima, Mika s drugoga kata, inače mesar po zanimanju, istrčao je s ljupko uzvitlanom sjekiricom kojom je baš prije toga čistio nokte. Na nogama. Iako odlučan u namjeri da zgrabi onoga koji mu je uznemirio susjedu, vratio se neobavljena posla. Unatoč njegovoj brzini, Mačkoglav je i ovoga puta nestao.

Kako se nakon svega toga baš i nije moglo bogzna što pametno izgovoriti, a još manje poduzeti, Domagoj i razrednica brzo su se oprostili. Dječak je odlučio pješačiti i na povratku. No onda se predomislio. Kod Petrove crkve ušao je u tramvaj broj dvanaest i krenuo nazad prema Kamaufovoj i dalje prema Dubravi.

Vozeći se preko Kvaternikovog trga, pogleda ulični sat. Iznenadi se vidjevši kako je kasno. Trebao bi se javiti svojim da se ne brinu. Iako su dani sve duži, već se smračuje. Ulična je rasvjeta uključena.

alarmirati —
upozoriti,
pozvati na
uzbunu

Izišavši iz tramvaja, zaustavi prvog policajca i upita gdje je Antina ulica. Ovaj iznenađeno odmjeri dječaka, a onda mu ipak objasni. Valjda ulica nije poznata po kriminalu, zabrine se dječak.

Kako je odmicao od tramvajske postaje, broj se prolaznika koji su promicali pokraj njega smanjivao. Zašavši u splet uskih, slabo osvijetljenih uličica, pokušavao je otkriti oznake na koje gaje uputio policajac, no to mu je sve teže uspijevalo. Ubrzo shvati da se izgubio.

Stane i osvrne se. Već neko vrijeme nije vidio nikog koga bi mogao upitati za smjer. Nije se čula ni buka gradskog prometa, tek udaljeni lavež i vika pijanih muškaraca iz nekog od bijednih kućeraka koji su ga okruživali.

Zaključio da mu je najbolje vratiti se na prometniju ulicu iz koje je stigao pa ponovo slijediti upute koje je dobio u nadi da će otkriti gdje je pogrešno skrenuo. Kako mu se žuri, odluči proći kroz neki prolaz i skratiti put. No ispostavi se da taj prolaz ne vodi nikamo.

Kada je stigao do zida na kraju prolaza, začuje iza sebe korake. Okrene se i ugleda siluetu Mačkoglava. Odmah je znao daje to on. Iako do tada nije toga bio potpuno svjestan, Domagoj je znao da će večeras prije ih kasnije naletjeti na čudovište.

Mačkoglav zastane na nekoliko metara od njega. I Domagoj mu pokuša razaznati lice, no premračno je, vidi jedino obrise. I vidi da Mačkoglav ne šiba repom. Zapravo, prilično je siguran da čudovište uopće nema rep.

Neko su vrijeme šutke stajali, oba potpuno nepomični, a onda Domagoj krene prema Mačkoglavu. Kada je pre-

polovio udaljenost, Mačkoglav počne uzmicati. Domagoj nastavi prema njemu, a ovaj se okrene s očitom namjerom da pobjegne.

— Ante, čekaj! - pozove ga Domagoj.

Mačkoglav se zaustavi, a onda, kada mu se Domagoj sasvim približio, polako skine masku i svuče rukavice.

— Sto ćemo sad? — upita Ante.

— Došao sam razgovarati s tobom - slegne ramenima Domagoj.

— O čemu?

— O tajni mačje šape.

— Nisi lije upravo otkrio?

— Nisam — odmahne glavom Domagoj. — Otkrio sam samo Mačkoglava.

— Zar to nije isto?

— Nije. Slušaj, moramo li razgovarati u ovom mračnom prolazu?

— Dobro, dođi k meni — uzdahne Ante.

Kada su stigli do prve ispravne ulične svjetiljke, Domagoj znatiželjno promotri Antin kostim. Gotovo se nasmije vidjevši da njegov susjed zapravo i nema kostim, nego tek običnu, plastičnu masku od pet kuna, stare rukavice i neku vrstu buca. Buce je, čini se, sam skrojio od umjetnog krzna, isto je krzno nalijepio i oko maske koju je obojio. Na prste lijeve rukavice učvrstio je naoštrene metalne drške starih vilica i žlica.

— Ovo ti je sve? — upita Domagoj. — Ništa drugo na sebi nisi imao kada su te vidjele Zrinka i Maričina baka?

buce — vrsta
čizmica

-Ne.

- U strahu su doista velike oči.

Kad su stigli do kućice u kojoj Ante stanuje, Domagoj shvati daje pokraj nje prošao prije dvadesetak minuta. Dođuše, imao je i ispriku: Ni dok je išao s Antom nije opazio ploču na kojoj piše naziv ulice. Ih se izgubila negdje u raslinju na neosvijetljenom dijelu ulice ih ju je netko iščupao. Ilije sama otpala.

Unutrašnjost se sastoji od jedne jedine prostorije koja je i kuhinja, i blagovaonica, i dnevni boravak, i spavaonica, a po potrebi i kupaonica. Zahod je valjda negdje vani. Iako je prostoriju očito teško održavati zbog trošnog namještaja

i još trošnijeg parketa, gola žarulja koja visi sa stropa i pruža jedinu rasvjetu otkriva da su stanari vrlo uredni.

— Ovdje živimo tata i ja — objasni Ante. — Rado bih ti ponudio da sjedneš na perzijaner, ali je trenutačno iznajmljen jednom muzeju kao izložbeni primjerak. Zato ćeš se morati zadovoljiti stolicom.

— Gdje ti je tata sada?

— Radi. Gotovo svaki dan vraća se kasno. Zašto pitaš? Trebaš ga?

— Ne — Domagoja pitanje pomalo iznenadi. — Zašto bih ga trebao?

— Da mu kažeš što sam sve izveo - objasni Ante smrknuvši gledajući pred sebe.

— Takvo mi što nije ni na kraj pameti — odlučno odvrati Domagoj.

— Kako si me uopće otkrio? - upita Ante nepovjerljivo ga gledajući.

— Zapravo te otkrila Jagoda. Na neki način. Ona mijе rekla da u slastičarnicu pozovem i tebe. Poslije sam se pitao zašto mijе to rekla. Tek mijе prije tri četvrt sata sinulo ono što je ona očito odmah naslutila: Ti si zaljubljen u Maricu.

— Nisam ja zaljubljen u Maricu. Samo ne volim kada se nekome smiju.

— Mhm — kimne Domagoj. - I zato si odlučio kazniti one koji su se najglasnije smijali?

— Da. A tebi je jedna Jagodina slutnja bila dovoljna da me otkrij eš?

- Pomogla mi je da pregledam - nasmiješi se Domagoj.
- Malo sam razmislio i shvatio da se sve uklapa. Ti si jedini vidio cijelog Mačkoglava pri punom danjem svjetlu. Zaključio sam da tada u učionici nisi bio prestrašen zbog susreta s Mačkoglavom nego zbog upada u zbornicu. Rekao si da si izjurio iz škole. Tako si se mogao riješiti kostima. Uz to si najokretniji u razredu. I najjači. I djeluješ mi kao netko tko je u stanju srediti psa čuvara. Mislim, ako je itko u razredu to u stanju, ti si taj.

- Znam sa psima - potvrdi Ante.

- I djeluješ mi kao netko kome se ne gadi uloviti štakora pa ga ubaciti nekome ispod klupe.

- To se svakom gadi — Ante napravi grimasu.

- Samo nešto ne razumijem - prizna Domagoj. - Zašto si se pojavio na balkonu Maričine bake?

-Javio si mi da ideš onamo. Učinilo mi se zgodnim na taj način skinuti sumnju s tebe. Zato sam i u školi bio onako hladan prema tebi. Nisam htio da poslije ispadne kako si me ti na bilo što nagovorio.

- A je li?! - ugodno se iznenadi Domagoj. - A mučilo te to što sam ja osumnjičen?

- Ma sve me mučilo — uzdahne Ante. - Znaš, Domagoj, nisam ti ja za te stvari. Nakon što sam ono napravio Zrinki, kao da se sve počelo događati nekom drugom. Kao u noćnoj mori. Upravo je nevjerojatno kako me nitko nije otkrio. No sad si to ti napokon uspio. I? Sto kaniš poduzeti?

— Vidi, Ante, to što si ti izvodio trenutačno uopće nije važno. Važan je jedino Maričin nestanak.

— To je istina - smjesta se složi visoki dječak. - Misliš da sam ja kriv što je nestala?

— Ne bih rekao — Domagoj se zamisli. — Znaš da nam ja u slastičarnici spominjala kako ima nešto čega se nikako ne može sjetiti? I da bi to moglo biti rješenje očevog nestanka. Možda se iznenada sjetila. Policija misli da se zaputila u Požegu. To je lako moguće. U svakom slučaju, tamo je tajna mačje šape. Idemo je otkriti.

— Tko *mi*.

— Ti i ja. Pozivam te da ovaj vikend provedeš kod moje bake i djeda u Požegi.

— Šališ se? — Ante zapanjeno zuri u Domagoja.

-Ja se nikada ne šalim.

Razbolje se Ijepa Fatum, jedinica u majke. Poželjela žute dunje, žute dunje, aman, aman, žute dunje iz Stambola. Pođe dragi da donese žute dunje carigradske, al ga nema tri godine, tri godine, aman, aman, nit se javlja, nit dolazi...

Domagoj već stotinjak kilometara moli Boga da se kasetofon u autobusu pokvari. Za razliku od njega, Anti je vozačev izbor glazbe, čini se, po volji. Uz neke pjesme čak i tiho pjevuši. Uz ovu posljednju, na primjer. Da nije samo znati što znači ono *aman, aman*, pita se Domagoj.

— Imaš li kakav plan? — progovori Ante kada je završila pjesma.

— Ništa posebno - slegne ramenima Domagoj. — Za početak ćemo se malo raspitati.

— Koga ćemo pitati?

— Imam jednu daljnju rođakinju koja živi u Drškovcima. Dakle, Maričina joj je kuća u susjedstvu. Poslije bismo mogli i u bolnicu posjetiti Maričinu majku.

— Znaš li ti nekog od onih koje je spominjala Maričina baka? — upita Ante. - Nekog od prijatelja Maričinog oca? Ili onog kriminalca Kaina?

— Ni za kog od njih nikada nisam čuo.

Ante kim ne pa se zagleda kroz prozor ne obazirući se više na glazbu koja i dalje neumorno trešti iz vozačeva ka-

kasetofon —
električna
naprava
koja služi za
snimanje i
reproduciranje
zvuka na
audiokasetama

setofona. Domagoj pak s užasom ustanovi da mu ona pjesma ne izlazi iz glave. *Al ga nema tri godine, tri godine, aman, aman...* Pokušaje se riješiti prisjećanjem neke pjesme *Hladnog piva*. Uzalud. Stoga se obrati Anti kako bi se razgovorom riješio napasti:

- Nešto sam te zaboravio pitati.

- Pitaj sad - Ante se opet okrene prema njemu.

-Je li ti baka zbilja pričala o Mačkoglavu ili si to sve izmislio?

- Izmislio sam. I samo sam ime izmislio. Ja sam iz svog sela otišao kada su mi bile četiri godme, uglavnom se ničega ne sjećam. Većinu onoga što znam ispričao mije otac, a on baš i nije stručnjak u smišljanju priča za djecu.

- U kojoj si školi pohađao peti razred?

- Prvo polugodište u Zaprešiću, drugo u Kutini.

- Zašto se toliko seljakate?

- Tata nikako ne uspijeva naći stalni posao. Teško je to danas.

- A zašto ideš u našu školu kad stanuješ u Dubravi?

- I stanove često mijenjamo. Kad sam krenuo u tvoju školu, stanovali smo u Mihanovićevoj. Onda je gazdarica umrla, a njezin sin nije htio podstanare.

Visoki dječak govori posve mirno, kao da se sve to skupa događa nekom drugom. Domagoj koji nikada u životu nije selio i kojemu je priličan problem već i pospremanje vlastite sobe, nipošto mu ne zavidi na takvom životu. Dok sluša Antu, shvaća koliko je besmislena sva ona briga oko perzijanera.

Na autobusnom ih je kolodvoru dočekaao djed. Njegova kuća u Njemačkoj ulici udaljena je tek petnaestak minuta laganog hoda pa nije došao autom. Unatoč protivljenju dječaka krepki starac dohvati njihove naprtnjače i ponese ih kući.

Čim su ušli u kuću, zapahnu ih miomirisi iz bakine kuhinje. Budući daje između kraja nastave i polaska autobusa bilo vremena samo za sendvič, dječaci se poprilično obrađuju ugledavši postavljen stol na koji baka upravo donosi veliku zdjelu punu vruće juhe od rajčica.

Baka obriše ruke o pregaču, zagrlji Domagoja, upozna se s Antom, a onda ih potjera da operu ruke i sjednu za stol. Poslušaju bespogovorno. Prije nego što je sjeo, Ante iz naprtnjače izvadi bocu rakije pa je pruži Domagojevu djedu.

- Ovo vam šalje moj otac.

- To treba odmah kušati - zaključí djed te natoči u čašicu koja mu se već nalazila pokraj tanjura. — Dobra je, dobra... Odakle je?

- Iz Goruše. To vam je kod Bugojna.

- Tamo peku dobru rakiju — kimne starac. — A ova mora biti stara barem deset godina.

- Točno toliko. Deset godina.

- Znae li tko od ove godine ide s nama u razred? — upita Domagoj srćući juhu. Odlučio je odmah krenuti s ispitivanjem.

-Tko?

- Marica Tezreger. Otac joj je iz Požege. Ime mu je Mato, a prijatelji ga zovu Tezga.

*zapahnuti –
nadražiti njih
mirisom*

Prema načinu na koji su ga pogledali, Domagoj shvati da baka i djed znaju o kome govori. No nijedno od njih ne podrži razgovor, nego šutke nastave jesti juhu. Stoga ih Domagoj još malo potakne:

— Marica nanije pričala da joj je otac nestao.

— Jadna curica — uzdahne baka. — Otac joj je nestao, a majka.

— Pusti sad to — prekine je djed. — Hajdemo radije o nečem veselijem.

— Majka joj je bolesna, je li? — Domagoju ne pada na pamet napustiti temu.

— Ma, mi te ljude ne poznajemo dobro, nego tako, malo, iz viđenja.

— Ali znate daje Maričin otac nestao, je li? Sto se priča o tome?

— Svašta — starac slegne ramenima. — Uglavnom kojekakve gluposti. Ljudi ne znaju što se dogodilo pa su počeli izmišljati.

— Čuo sam da se jedan prijatelj Maričinog oca, onaj kojega su zvali Pop i koji je nestao prije njega, bavio crnom magijom - ispali Domagoj ono što ga najviše muči.

— Ma kakvom crnom magijom — odmahne rukom djed.

— Pop je diplomirao strojarstvo, zaposlio se u Ljevaonici i postao uspješan inovator. Za neke je svoje patente dobio nagrade i na međunarodnim smotrama. Onda je došao rat, Pop je ranjen u noge, propucana su mu oba stopala pa je bio u mirovini.

— Hoće li još tko juhe? — upita baka. — Ne će? Mogu odnijeti zdjelu?

Nakon juhe baka na stol donese pohanog šarana, salatu od krumpira i majonezu. Domagoj se posveti ručku pa na neko vrijeme zaboravi tajnu mačje šape. Desert je njegov omiljeni kolač — keks torta.

- Čini mi se da sam se prejeo - javi se Domagoj nakon što je smazao treći komad torte. — Morao bih se malo prošetati.

- I ja - smjesta se složi Ante.

- Mogli bismo posjetiti tetu Pepicu. Ona je na drugom kraju Požege pa ću usput Anti pokazati grad.

- Tetu Pepicu?! — iznenadi se baka. — Pa baš bi mogli. Ona te dugo nije vidjela.

- Ti si se, Domagoj, zaželio Požege, je li? — upita starac.

- Više nego što možeš zamisliti — ozbiljno mu odgovori unuk.

Dok su hodali prema Drškovcima, dvojica dječaka nisu posvećivah previše pozornosti požeškim znamenitostima, no nakon obilnog ručka šetnja im je doista godila.

- Kada je djed nazvao tetu Pepicu i obavijestio je da će je dječaci posjetiti, ona je pristavila jaku, tursku kavu. Njih su dvojica kavu odbili najuljudnije što su mogli nastojeći pri tome skriti iznenađenje što im takvo što uopće nudi. Poslijepodne je odmaklo tako da im je dovoljno neobično već i to što starica pije kavu tako kasno.

- Dakako da sam čula za nestanak Mate Tezregera - začudi se teta Pepica Domagojevu pitanju u kojemu je bilo prizvuka sumnje da za to nije čula. — U Požegi se tih dana nije ni o čemu drugom pričalo. Osim toga, to se dogodilo tu, u blizini.

- Znaš li možda kako je nestao?
- Znam. Odnio ga vrag — mirno priopći starica pa srkne novi gutljaj kave.
- Kako to misliš?
- Tako kako sam rekla. Sasvim doslovno. Vrag. Znaš što je vrag? E, vrag je doš'o i odnio ga.
- Mhnr... A, ovaj, zašto gaje odnio? - nastavi Domagoj nakon što je s Antom razmijenio začuđene poglede.
- Zato što je bio grješan. I ne samo to — starica podigne kažiprst kako bi naglasila važnost svojih riječi. — Em je sam bio grješan, em se družio s grješnim ljudima. S Popovićem, na primjer. Taj je pogotovo bio grješan. Bavio se crnom magijom. Sve dok vrag i po njega nije doš'o. Zapravo, njega je vrag odnio i prije nego Tezregera. Stoje, dečki, što me tak' gledate? Ovo što vam ja sad pričam zna cijela Požega. Vrag im je i tragove ostavio kad je bio, u snijegu, u dvorištu. To su svi vidjeli.
- Mi smo čuli da su u snijegu viđeni tragovi mačjih šapa.
- Ma to je zato što ljudi nisu znali prepoznati otiske vražjih kopita - odmahne rukom teta Pepica, a zatim doda s mudrim izrazom na licu: — Ljudi su i inače skloni tome da pričaju bedastoće.
- I Pop ti je bio susjed?
- Aha. Stanovao je dvije kuće od Tezregera. Tamo gdje je plava kapija. Morali ste mu vidjeti kuću kada ste dolazili. Inače, znaš li zašto ja tebi sve ovo govorim? - starica se ispitivački zagleda u dječaka.
- Zašto?

- Zato da tebi slučajno ne bi palo na pamet baviti se crnom magijom.

- Ne će.

- Nikad ne znaš. Još je mnogo iskušenja pred tobom.

- Odoljet ću im.

- Inače, Tezreger i Popović družili su se s još dvojicom.

Jedan je nekakav glazbenik koji svira po svadbama i sprovodima, Patak ga zovu, a drugi je onaj Sima koji ima kiosk u glavnoj ulici, peče kobasice i stavlja ih u pecivo. Ta su dvojica gotovi. Ja samo čekam kad će početi lajati psi u njihovim dvorištima. E, al' Popović je imao i sina. Igor se zove. Tako je vaših godina. Mali je imao sreće da su on i njegova mater, ona flundra Buljanica, ostavili vražjeg šegrta dost' prije neg' što je ovaj zaglavio. Zato se mali možda spasi.

- A reci, teta, znaš li ti čovjeka kojeg zovu Kain?

- Kako ne. Njega svi znaju. On je glavni kriminalac. Lihvar. Posuđuje ljudima novce koje mu onda ni'ko ne može vratiti a da ne proda sve što ima. A zašto te taj kriminalac zanima? - odjednom nepovjerljivo zaškilji teta Pepica.

- Tako... pitam...

- Nemoj slučajno da bi od njega posuđivao kake novce.

- Ne ću — obeća Domagoj.

Domagoj se osvrne, uvjeri daje ulica pusta pa zgrabi kvaku kapije Maričine kuće i pokuša otvoriti. Srce mu se uzlupa kad shvati daje kapija otključana. Pogleda Antu. Ovaj mu pokretom glave da znak kako je spreman ući.

Sve to ide nekako naglo, nepromišljeno, prostruji Domagoju kroz glavu. Vraćajući se od tete Pepice zastali su pred kapijom kuće koju im je ova opisala kao Maričinu. Učinili su tako, bez određene namjere, iz znatiželje. A sad, eto, ulaze, iako na to nemaju nikakvo pravo.

Već je zakoraknuo u dvorište kadli se iznutra začuje potmul, prijeteći lavež. Domagoj uspije zatvoriti kapiju trenutak prije nego što je pas skočio na njih. Ako mu je srce zbog vlastite hrabrosti do tada bilo u četvrtoj brzini, sada je u petoj.

Opet pogleda Antu. Visoki dječak djeluje posve smireno. Domagoj se prisjeti kako mu je ovaj spomenuo da zna sa psima. Ako je prošao pokraj Zrinkinog dobermana, nema razloga da ne prođe i pokraj Maričinog mješanca.

Kako je naglo počeo, tako se lavež naglo i utiša. Tek to iznenadi Antu. On je odmah shvatio kako je psa netko umirio. Visoki se dječak zagleda u kapiju nadajući se da će se otvoriti i da će se pred njima pojaviti Marica.

Kapija se doista otvori. Samo, dječaci ne ugledaju situaciju djevojčicu nego visokog, vitkog muškarca svijetle kose i pravilnih crta lica. Odjeven je u zelenu vojničku jaknu, izbljedenje traperice i vojničke čizme u kojima se doimlje još višim. Domagoj pomisli da će ih bijesno pitati za kog su vruga pokušali ući u tuđe dvorište, no ovaj ih samo šutke promatra. Ni Ante se ne čini kao da zna što bi rekao. Vjerojatno se on bolje snalazi s psima nego s ljudima. Stoga progovori Domagoj:

- Oprostite, stanuje li ovdje Marica Tezreger?
- Stanuje - ravnodušno odvraća zgodni muškarac.
- Vi ste njezin otac?
- Ne. Ja sam prijatelj njezinog oca. Zovu me Patak.
- Tko je to? - začuje se iz dvorišta ženski glas.
- Ne znam - Patak pogleda ženu koja je očito stajala pokraj njega u dvorištu iza odškrnutih vrata.
- Pa pitaj ih.
- Tko ste vi? - prosljedi Patak pitanje dječacima.
- Mi smo Maričini prijatelji.
- Oni su Maričini prijatelji.
- A što hoće?
- Ne znam.
- Pitaj ih.
- Što hoćete?
- Htjeli bismo razgovarati s Maricom.
- Htjeli bi razgovarati...
- Čula sam!

Kapija se širom otvori pa se pred dječacima pojavi plavuša koja je po svemu suprotna Patku: Niska je, bucmasta,

savršeno dotjerana i brižljivo našminkana. Uz to u njezinom pogledu nema ni trunka Patkove ravnodušnosti. Dječake promatra sa živim zanimanjem.

Plavuša je očito shvatila kako je glupo tako razgovarati pa je odlučila pitanja postavljati bez posrednika. U trenutku kada gaje ugledao, Domagoju je Patak djelovao inteligentno, no čini se da bi visoki muškarac bio spreman satima posredovati u razgovoru plavuše i dječaka.

— Maričini prijatelji, ha? - nepovjerljivo zaškilji žena.

— Idemo s njom u razred — kinine Domagoj.

— Ma nemoj?! A u koji to razred?

— U šesti be Osnovne škole Izidora Kršnjavog.

— Gdje je ta škola?

— U Zagrebu.

— A tako? — plavuša podigne obrve. — Vi ste iz Zagreba

I što radite u Požegi?

— Došli smo potražiti Maricu - Ante progovori prvi put otkako je Patak otvorio kapiju.

—Ja, inače, ovdje imam baku i djeda — Domagoj dopuni prijateljev odgovor.

— Znate li gdje je Marica? — gotovo molećivo upita Ante

— Ne znamo — odmahne glavom plavuša pozorno motreći visokog dječaka. - I policiju zanima gdje je.

— Mora biti u Požegi - uzdahne Ante.

— Tebi je posebno stalo daje nađeš, je li? — osmijehne se plavuša, a onda pogleda Patka. — Marica ima zgodnog dečka.

— Slušajte, gospođo, ja...

— Ništa mi ne moraš objašnjavati. Sve mi je jasno. I Patak i ja smo se zaljubili u školi, a onda smo dugo bili razdvo-

jeni. Sigurna sam da tebi ne će trebati dvadeset godina da nađeš svoju Maricu.

Domagoj se iznenadi čuvši da su plavuša i Patak išli skupa u školu. Do tada je mislio daje ona starija. Sada ih još jednom pažljivo promotri i shvati daje Patak, zapravo, stariji nego što izgleda. Uostalom, na to ukazuje i njegovo prijateljstvo s Tezgom koji kao otac dvanaestogodišnjakinje mora biti u srednjim tridesetim. Logično je da su njih dvojica otprilike vršnjaci.

- Možemo li ih pozvati u kuću? - upita plavuša.

- Ha? - prene se Patak. Do tada se činilo da pažljivo prati razgovor no i taj je dojam očito pogriješan.

- Glupo je da razgovaramo na ulici — strpljivo mu objasni školska kolegica. — Mogli bismo ih pozvati unutra.

- Mogli bismo - smjesta se složi visoki muškarac.

- Pitam te zbog tvojih obveza. Rekao si da večeras u neko doba imaš svirku u Pleternici, mene si obećao prije toga odvesti u Veliku, a moramo i Šimi odnijeti ključeve. Zanima me koliko vremena imamo.

Patak neko vrijeme zuri u plavušu zapanjen velikom količinom riječi koju mu je uputila. Zatim polako shvaća što gaje pitala. Tek po svršetku tog misaonog procesa počinje računati s koliko vremena za razgovor s dječacima raspolaze. Ne mogavši ga više gledati kako se muči, Domagoj se ubaci:

- Zašto nas ne biste odbacili do središta Požege pa ćemo razgovor nastaviti usput, u autu?

- Može - slegne ramenima Patak.

- Možete nas ostaviti kod Šiminog kioska — doda Domagoj nastojeći zvučati nehajno. Zapravo mu je itekako stalo upoznati i drugog preostalog prijatelja Maričinog oca.

Prije nego što će krenuti Patak se vrati u dvorište. Kroz odškrinutu kapiju Domagoj ugleda kako je čučnuo, a crna mu kujica koja sada ne djeluje ni blizu tako opasno kao dok je lajala dotrči u zagrljaj. Patak je nježno pomiluje i nešto joj šapne na uho. Zatim se uspravi i krene iz dvorišta. Iza sebe zatvori i zaključa kapiju pa povede plavušu i dječake do automobila, prastarog Yuga.

Tijekom vožnje dječaci ne doznaju ništa novo, tek da se plavuša zove Suzana. Nisu se usuđivali ispitivati onako otvoreno kao tetu Pepicu, a suočili su se i sa Suzaninom znatiželjom. Mnogo je više ispitala ona njih nego oni nju. Uz to, od Drškovaca do središta Požege unatoč sporoj vožnji i propuštanju pješaka stiže se brzo tako da za ozbiljniji razgovor nije bilo ni vremena. A u tih nekoliko minuta ni Suzana od njih nije uspjela doznati ništa novo.

Vidjevši ih da se parkiraju, Sima izađe iz kioska. Domagoja njegova pojava iznenadi. Očekivao je da će biti sličan Patku, a ne nizak, debeo, brkat i proćelav. Uz to mu pogled nipošto nije ravnodušan, nego nekako veseo, kao da Sima prestanto smišlja kakvu dobru šalu.

- Ante i Domagoj - Suzana odmah predstavi dječake. — Maričini prijatelji. Ante joj je dečko.

- Bojim se da gospođa nije shvatila... — pocrveni visoki dječak.

- Suzana se razumije u te stvari - prekine Sima. - Reci mi, sinko, jesi li iz fine familije?

- Pusti ga, Šima, još je on premlad za tvoje štosove — umiješa se plavuša vidjevši daje Ante pocrvenio još više.

- Znete li vas dvojica što o Maričinom nestanku? - Ši^vma se uozbilji.

- Nestala je iznenada, dok joj je baka kupovala nešto u Hospitaliji... - slegne ramenima Domagoj.

- U Hospitaliji?! - neočekivano se iznenadi Sima.

- Sto se ono prodaje u Hospitaliji? — pokuša se prisjetiti Suzana.

- Kojekakva medicinska oprema, proteze i tako to — odvrati joj Sima zamišljeno zureći preko njihovih glava.

- Zašto mislite daje važno to što je nestala baš dok joj je baka kupovala u Hospitaliji? — upita Domagoj.

Debeli muškarac ne odgovori. Sasvim je moguće da ga onako zamišljen nije ni čuo. Iako nije saznao kakve bi veze Hospitalija mogla imati s Maričinim nestankom, Domagoj se uvjerio u nešto drugo: Sima ne zna gdje je Marica, a to onda znači da ne znaju ni Patak, ni Suzana.

- Po Zagrebu se svašta priča - primijeti Domagoj. - Da je Maričin otac bio dužan neke velike novce nekom kriminalcu kojega zovu Kain...

- Tko to priča? - prekine ga Suzana koja za razliku od uobičajeno odsutnog Patka i zamišljenog Šime sluša što dječak govori.

- Najviše Maričina baka - Domagoj zapazi daje ovim odgovorom privukao i Patkovu pozornost pa to pokuša iskoristiti: - Priča i da se vaš prijatelj Pop bavio crnom magijom. To nije istina, je li?

*Hospitalija —
prodavaonica
lijekova i
medicinskih
pomagala*

— Koliko ja znam, nije — slegne ramenima visoki muškarac. Pitanje ga ni najmanje nije uznemirilo. — Pop se svačim bavio, ali mislim da crnom magijom nije.

MAKS

<// - gdje

- Di ste, Zagrepčani?
- Oprostite, tko ste vi?
- Ja sam Maks.
- Kako znate da smo iz Zagreba?
- Ja sve znam.
- Mhm...
- Vi mi možete pomoći da saznam još više.
- Kako?
- Lako. Odgovorit ćete mi na nekoliko jednostavnih pitanja.

Dječaci se pogledaju. I prije nego što im je muškarac prišao, Domagoj je shvatio da su odabrali pogriješno mjesto za sastanak s Igorom. Ili Rekreativski centar sam po sebi nije pogriješno odabrano mjesto sastanka, ali ih je prevarilo vrijeme. Nakon prekrasnog, proljetnog petka, subotnje je jutro vuklo gotovo na jesen, kišica je sipila do prije pola sata, a vlaga prodire do kostiju. Po takvom je vremenu velika površina Rekreativskog centra potpuno pusta - samo oni i vrane. Čekajući Igora kojega su sinoć zvali, Domagoj i Ante osjećali su se neugodno izloženo.

Onda su ugledali BMW kako oprezno napreduje prema njima. Odmah im je palo na pamet da bi pojava automobila mogla imati veze s njima. Parkirao se najbliže što im je mogao prići prešavši prije toga barem dvjesto metara puta po kojemu automobili ne smiju voziti. Koliko se Domagoj razumije, automobil nije ni najnoviji, a još manje najskuplji model, ali BMW je BMW.

Nakon što je izišao iz automobila, muškarac koji se poslije predstavio kao Maks, prvo je pažljivo promotrio blatobran, jezikom navlažio kažiprst pa njime obrisao neku prostim okom jedva vidljivu mrlju. Uvjerivši se daje mrlja - mrlja, a ne ogrebotina lagano je odahnuo i prišao dječacima.

Kao što vodi računa o BMW-u, Maks očito vodi računa i o svom izgledu. Priroda ga nije obdарила visokim stasom, širokim ramenima i markantnim licem, no on svoje tijelo marljivo usavršava u teretani, što naglašava crnom, pripijenom odjećom, a kratka, nauljena kosa i njegovani brkovi svjedoče o čestim posjetima frizerskom salonu. Visoke pete na čizmama nadoknađuju centimetre koje mu je priroda uskratila. Pri hodu je gledao tlo ispred sebe pazeći da ne zaprlja ulaštene čizme više nego što je neizbježno.

*markantno —
uočljivo*

Kada je napokon stigao do njih, na lice je nabacio izraz koji bi trebao značiti daje opasan momak. Domagoja u to baš i nije uvjerio. Ipak, nije vidio zašto ne bi razgovarao s njim. Možda tako i oni nešto doznaju.

— Sto vas točno zanima — upita Domagoj uljudno.

— Ti si Domagoj, je li?

— Prvo je pitanje doista bilo lako - nasmije se dječak. - Da, ja sam Domagoj.

— Zašto si došao u Požegu? — Maks nije oduševljen njegovim smijehom, bilo bi mu puno draže da se dječaci tresu od straha.

— Tu mi žive baka i djed. Usput sam mislio potražiti Maricu koja ide sa mnom u razred - Domagoj odluči igrati otvorenim kartama. — Znae tko je Marica?

— Znam — kinine niski muškarac sumnjičavo ga gledajuć

— Znae li i daje nestala?

— Rekao sam da ja sve znam. I? Kako ide? Jeste li iskopah što?

— Ništa. Stigli smo tek jučer popodne.

— Mhm... A ti? - Maks pogleda Antu. - Zašto si ti tu?

— On je sa mnom - odgovori Domagoj umjesto visokog prijatelja. — Gost je kod moga djeda. Zašto vas nas dvojica zanimamo?

— Možda Maričin nestanak znači da bi se Pop i Tezga uskoro trebali vratiti — slegne ramenima niski muškarac.

— Zašto vam oni trebaju?

— To je moja stvar — Maks krene natrag prema svom automobilu.

— Poznajete li Kaina? — ispali Domagoj pitanje bez posebne namjere, tek toliko da još malo produži razgovor i pokuša doznati što više.

— Kaina?! - trgne se Maks. Pitanje je očito pogodilo cilj. - Naravno da ga poznajem. Zašto?

— Zanima me je li istina da mu je Maričin otac bio dužan.

— Ti si, dečko, malo previše znatiželjan — oštro upozori vlasnik BMW-a vrativši se do Domagoja. — Mogao bi stradati.

— Možete li mi reći gdje bih mogao potražiti Kaina? — nastavlja Domagoj kojega se Maksovo upozorenje nije osobito dojmilo.

— Ne moraš se truditi. Nastaviš li postavljati glupa pitanja, potražiti će on tebe.

-Još samo nešto...

- I ovo je bilo previše — zareži niski muškarac.

-Je li se Pop bavio crnom magijom?

Maks se zaprepašteno zagleda u Domagoja. Čini se da je ovo pitanje očekivao još manje od spominjanja Kaina. Mnogo manje. Zuri u dječaka i ne zna što bi rekao. Onda se okrene i vrati do automobila. Pri tome više ne vodi računa o čizmama. Njegov se odlazak lako može opisati kao bijeg. Automobil pokrene uz škripu kočnica.

zuriti —
gledati

— Zanimljiv neki tip — primijeti Domagoj gledajući za njim.

- Mrzim one koji voze BMW — procijedi Ante. — Jedan takav pregazio je moju mamu.

- Majka ti je... poginula?! — trgne se Domagoj. — Pa kako?!

- Radila je na tržnici, prodavala voće. Rano je odlazila na posao. Jednog jutra, dok je hodala nogostupom, naletio je na nju BMW. Vozač se vraćao iz noćnog kluba, bio je drogiran.

— Zao mije.

- To se dogodilo prije tri godine - uzdahne Ante, a onda promijeni temu: - Nego, jesi li uspio shvatiti što je Maks htio od nas?

— Ne — odmahne glavom Domagoj. — Prebrzo je završio s pitanjima.

— Možda je Kainov čovjek.

— Nekako ne bih rekao. U svakom slučaju, prilično je očito kako nas je pronašao.

— Kako? — upita visoki dječak.

— Rekao mu je Igor.

Ante se iznenađeno zagleda u Domagoja. Shvaća da to doista jest očito. Zatim se dječaci zamisle. Sto sad? Maks im je uspio dati do znanja kako dosadašnje njihovo raspitivanje nije prošlo nezamijećeno. Odnekud se može pojaviti Kain kojemu se možda ne sviđa njihova znatiželja, a dječake se neugodno dojmila i Maksova reakcija na spominjanje crne magije.

Domagoj se osvrne. Uvijek je volio dolaziti u Požegu, tu na Rekreacijskom centru mnogo je puta igrao nogomet i košarku, osjećao se bezbrižno i zaštićeno. Sad odjednom otkriva da Požega skriva svoje mračne tajne, djeluje mu prijeteće.

— Idemo pitati Simu tko je Maks - predloži Ante.

— Može — smjesta se složi Domagoj pa se zaputi prema Primorskoj ulici. - E, čuj, ne djeluju li ti Sitna i Patak malo previše bezbrižno s obzirom na okolnosti?

— Misliš da su ljudi? - upita Ante hodajući uz njega.

— Možda nešto znaju pa se zato ne brinu - slegne ramenima Domagoj.

— Hoćeš reći cia nešto taje od nas? Dobro, a zašto su se onda uopće gnjavili s nama?

- Htjeli su vidjeti koliko mi znamo. Ili su nas htjeli uvjeriti da oni ništa ne znaju.

- Ukratko: htjeli su nas nadmudriti — zaključio Ante. — Patak mi baš ne djeluje kao netko sklon nadmudrivanju.

- Ni meni — nasmije se Domagoj. — Kada ga vidiš, misliš da je jako pametan, a onda shvatiš da on uopće ne razmišlja. Ili razmišlja o nečem sasvim desetom.

Pred kioskom Domagoju padne na pamet daje Šima sinoć bio na radnome mjestu pa je malo vjerojatno da će biti i jutros. Ipak ga zateknu kako bezbrižno poslužuje jednog posjetioca. Krupni, brkati muškarac obrijane glave upravo objašnjava Šimi koje sve priloge želi u sendviču s po-
hanom piletinom. Čim je ugledao dječake vlasnik kioska veselo ih pozdravi:

- O, stigao je Tezgin zet! Što je, dečki, malo smo ogladnjeli?

- Htjeli smo vas nešto pitati — objasni Domagoj neodlučno pogledavši ćelavca koji je s užitkom zagrizao sendvič ne pokazujući namjeru da se udalji.

- Što vas zanima? Maričin miraz? — Šima se ne obazire na ćelavca.

- Poznajete li čovjeka koji se predstavlja kao Maks?

- Bolje bi mu bilo da se predstavlja kao Mini — nasmije se Šima. — Kako ste na njega naletjeli?

- Htjeli smo razgovarati s Igorom, Popovim sinom, ali se na sastanku pojavio on.

- Maks je dečko Igorove majke - čini se da se Šimino dobro raspoloženje malo pomutilo. - Pitao vas je što se događa, je li?

- Da. Kako znate?
- To svakog pita. I? Sto ste mu rekli?
- Sve što smo znali — slegne ramenima Domagoj.
- A što vi uopće znate?
- Ništa — nasmiješi se dječak.
- Ta ti je dobra - prasne u smijeh Sima.
- Postavio sam mu dva pitanja koja su ga prilično uzrujala - pohvali se Domagoj. - Pitao sam gaje li Tezga bio dužan Kainu i je li se Pop bavio crnom magijom.
- Maksića nije teško uzrujati — veselo napomene Sima.
- Ovo prvo pitanje je nekako podnio, malo je prijetio daje kao opasno biti znatiželjan i da bih mogao naletjeti na tog Kaina...

Domagoja prekine nova eksplozija Siminog smijeha. Po načinu na koji je pri tome pogledao onog ćelavca koji temeljito žvače sendvič, Domagoj shvati da bi on mogao biti Kain. Vjerojatno bi se poprilično prestrašio da se Sima ne ponaša tako bezbrižno. Stoga mu je samo neugodno. Promisli što mu je činiti, pročisti grlo pa se obrati ćelavcu:

- Oprostite, gospodine, jeste li vi Kain?
- Jesam — savršeno mirnim glasom odvrati ovaj.
- Vidiš kako su to fini dečki! - Sima se ne prestaje zabavljati. - Starijima se obraćaju s mnogo poštovanja.

-Je li vam Tezga bio dužan neke velike novce? - smogne Domagoj hrabrosti postaviti ključno pitanje.

- Ništa mi nije bio dužan — odmahne glavom Kain. - Ljudi su budale pa izmišljaju kojekakve gluposti. Čujem da ga tražite.

— Zapravo, tražimo njegovu kćer.

- Mhm... Pa ako slučajno vidite i Tezgu, lijepo mi ga pozdravite. On mi je prijatelj.

LIJES

- Gleda me — prošapće Domagoj.

- Tko? - osvrne se Ante.

- Pas.

- Rigov? Rigov je dobar pas - objasni visoki dječak.

- Daje dobar pas, čuvao bi dvorište — napomene Domagoj. — Ne bi nam dopuštao švrljati.

- Zna da nemamo zle namjere.

- A zašto me onda tako gleda?

- Sve je u redu - pokuša ga umiriti Ante. — Opusti se.

- Kako da se opustim?! - uzvikne Domagoj, a onda shvati kako postoji mnogo razloga da ne povisuje glas pa nastavi šapatom:

- Tko zna kakvo je čudovište zimus hodalo po ovome dvorištu.

Dječaci se pogledaju i otprilike istodobno shvate da se Domagoj, zapravo, uopće ne boji Rigova. Dakako, Domagoju ni u snu ne bio palo na pamet prilaziti takvom psu, pogotovo ne u njegovom dvorištu, no uz Antu je vrlo brzo shvatio da taj pas nije ni blizu tako opasan kako na prvi

pogled djeluje. U nedužnom je mješancu vidio sve ostale svoje sumnje i strahove.

Ovo što čine kazneno je djelo! Domagoj je maštalc i unatoč tome zna što se ne smije. Ili baš zbog toga. Kada krene u nekakvu akciju, stvarnu akciju, kristalno mu je jasno koje sve opasnosti vrebaju na njega.

Doduše, u ovom slučaju čini mu se da baš i nisu imali izbora. Otkad su stigli u Požegu, trče okolo i razgovaraju s ljudima. Pri tome im je uspjelo naletjeti na Kaina. Nakon što ih je Maks upozorio da će im se to dogoditi.

Istina, razgovor s Kainom prošao je bez problema, dapače, dječaci su nekako došli do zaključka da su mu simpatični, no obojica su isto tako došli i do zaključka da već lagano počinju izazivati sudbinu. Sazrio je trenutak da poduzmu akciju koja ne uključuje razgovor s onima koji bi mogli nešto znati o Tezginom nestanku. Ili bilo koji drugi razgovor. Samo, ova je akcija po Domagojevom sudu malo preopasna. I bezrazložno ishitrena.

Kako su uopće stigli do stražnje strane ograde Popovog dvorišta? Bog zna. Domagoj, koji bi kao trebao poznavati Požegu, nema pojma kako se to dogodilo. Nakon razgovora sa Simom krenuli su prema Drškovcima. Domagoj je hodao zanesen u nevesele misli ne obraćajući pozornost na put kojim hode pa su se odjednom našli iza Popovog dvorišta.

Dok je Domagoj zurio u Rigova koji se raspadao od laveža, Ante je iz neke pozadine predložio da idu preko ograde. Domagoj se nije ni snašao, a već su učinili ono

stoje Ante predložio. Kao u snu! Ući u dvorište koje čuva oštar pas!

Visoki je dječak odmah potom dokazao da zbilja zna sa psima. Uskočio je u dvorište, bez trunka straha prišao Rigovu, kleknuo kako bi se spustio otprilike na njegovu visinu, malo ga pomilovao (ovaj mu je spremno polizao šaku), usput preko ramena objasnio Domagoju kako pse zbunjuje ako ih gledamo svisoka, a zatim mirno produžio prema Popovoj kući.

Domagoj se upravo uvjerio da Rigov doista nije ono što ga trenutačno muči. Čupavi se pas zapravo želi igrati s njim. No sve ostalo u Popovom dvorištu djeluje zloslutno. Čovjek je nestao prije nekoliko mjeseci, a oni guraju nos tamo gdje ne bi smjeli.

Sto uopće tražimo? zapita se zagrebački dječak hodajući preko zapuštenog dvorišta. Čini se da ni njegov visoki prijatelj ne zna odgovor na to pitanje, no svejedno hoda ispred njega glumeći odlučnost. Nas dvojica ne bismo uspjeli naći ni odlutaloga magarca, a kamoli riješiti tajnu mačje šape, misli Domagoj u trenucima malodušnosti. Najveći će im uspjeh biti ako ih ne ugrize Popov pas. Osjeća se sasvim dovoljno glupo a da ih djed i ne vozi na Šivanje i cijepljenje protiv bjesnila.

- Stoje ovo? - upita Ante gledajući baraku u stražnjem dvorištu.

- Sto ja znam — slegne Domagoj ramenima i ne pogledavši pravo kućicu sklepanu od dasaka. - Spremište za alat ili drvarnica.

— Zašto bi netko takvo što gradio usred dvorišta? — zapita se visoki dječak. — To ovdje samo smeta.

— Možda je baraka izgrađena prije kuće pa se Popu poslije nije dalo rušiti.

— Nije — odmahne glavom Ante. — Pogledaj daske. Novije su od kuće.

Sada se i Domagoj pažljivije zagleda. Na prvi pogled baraka se čini posve običnom. Iako nije vodio računa o ljepoti, graditelj je posao solidno obavio koristeći čvrste, hrastove daske i valovite salonit ploče za pokrov. Veličinom i oblikom građevina bi odgovarala prostranoj garaži. No garažna bi vrata trebala biti šira od dva metra, a ova su uža od osamdeset centimetara.

Osim vrata drugih otvora nema. Na njima je okov za lokot. Lokot je na mjestu, ali otvoren. To je valjda dokaz da su policajci pretražili i baraku. Lokot su ostavili otključan kako se, u slučaju potrebe, ne bi gnjavili otključavanjem.

Nakon što je razgledao baraku izvana, Ante krene unutra. Kako mu se nije ostajalo samom na dvorištu, Domagoj pođe za njim. Čim su ušli uočili su da se vrata mogu zaključati i iznutra. Zatim ugledaju prekidač. Domagoj ga pritisne i svjetlost gole žarulje obasja unutrašnjost.

Na sredini prostorije nalazi se stol sa smeđim stolnjakom do poda. Pod stolom je sag. Ostatak namještaja, tri stolca, naslonjač, polica za knjige, električna grijalica, vješalica, ormarić, metalni krevet i drveni sanduk smješteni su uza zidove na pomalo neobičan način, kao da su poredani za inventuru, a ne za korištenje.

- Čini mi se kao radna soba - primijeti Ante.
- Ako je ovo radna soba, ovo je radni stol.

Domagoj se pažljivije zagleda u stolnjak pa shvati da to, zapravo, uopće nije stolnjak nego prekrivač. Zašto bi netko na stol stavljao prekrivač? Smakne ga sa stola i baci na krevet. Ispod prekrivača ne otkrije ništa zanimljivo. Pogleda strop iznad stola.

- Sto gledaš? — zainteresira se Ante.
- Sav namještaj kao daje pomaknut kako bi se lakše moglo pristupiti stolu - objasni Domagoj. — Možda se netko penjao na stol kako bi mogao nešto učiniti na stropu.
- Na stropu nema ničega.
- Vidim — kinine Domagoj. - Onda treba pogledati ispod stola. Pomozi mi da ga pomaknem.

Nakon što su dječaci maknuli stol, maknu i sag. U prvi mah na podu ne zapaze ništa zanimljivo, no onda odjednom shvate da im je pred nogama poklopac koji toliko dobro naliježe u otvor da je jedva vidljiv.

Poklopac nema nikakvu ručku ni rukohvat, pa se pokazuje da njegovo podizanje nije nimalo jednostavan zadatak. Na sreću, Ante je u džepu imao sklopivi nožić solidne oštrice. Visoki dječak utakne oštricu u tanki prostor između poklopca i otvora, malo ga uspije podići pa dječaci noktima dohvate rub poklopca. Nakon dosta muke neka-ko ga uspiju podići.

Pred začuđenim pogledima dvojice dječaka pokaže se dubok bunar s penjalicama. Žarulja na stropu smještena je točno iznad bunara, ali ne osvjetljava dno.

— Meni ovo izgleda kao put u pakao - prošapće Domagoj.
— Ove penjalice služe za spuštanje — odvрати mu Ante.
— Ne misliš valjda ići dolje?! - zaprepasti se Domagoj.
— Dakako da mislim.
— Slušaj, Ante...
— Samo nemoj spominjati crnu magiju - zamoli visoki dječak.

— Nisam ni mislio. Treba ti baterijska lampa.
— Nemamo je — slegne ramenima Ante.
— Pogledat ću u sanduku i ormaru.

Domagoj otvori ormar i ugleda svjetiljku koja kao daje baš na njega čekala. Osim nje u ormaru nema ničeg drugog. Otvori sanduk i uvjeri se daje i on prazan. Sve to skupa vraški sličī zamci, pomisli Domagoj. No, znajući da Antu nikako ne može odgovoriti od nauma, odluči mu ne spominjati svoju slutnju.

— Evo baterije.
— Izvrsno. Idem.

Ante se počne spuštati, a Domagoj pomisli kako je možda pogriješio što gaje poveo u Požegu. Daje sam, ne bi ovako žurio dolje nego bi sjeo i razmislio kakvu tajnu bunar može skrivati.

Doduše, daje sam ne bi ni ulazio u Popovo dvorište pa tako ne bi ni otkrio bunar. A on je, bez obzira na sve moguće opasnosti, važno otkriće. Dakle, ipak je dobro daje Ante s njim.

— Ante!

-Još se spuštam — začuje se iz bunara.

— Pjevaj.

— Što?!

— Pjevaj. Tako ću znati daje sve u redu. Da si živ.

— *Pa dobro — složi se Ante i zapjeva: - Voljelo se dvoje mladih, šest mjeseci, godinu. Kad su htjeli da se uzmu, da se uzmu, aman, aman, dušmani im ne dadoše...*

Kud je baš to izabrao?! pomisli Domagoj. Jedva se te pjesme oslobodio nakon putovanja, a sad će ga opet progoniti. Nakon nekog vremena uhvati se kako pjevuši skupa s Antom.

— Ej, Ante! — prene se Domagoj.

— Stoje sad?

— Koji put pjevaš tu pjesmu?

— Ne znam točno. Treći ili četvrti. Zašto?

— Već si jako duboko.

— Do pakla ima još dosta - nasmije se Ante.

— Evo, sad si ti počeo! — optuži ga Domagoj.

— Oprosti... Evo me na dnu! - usklikne visoki dječak.

— Sto ima dolje?

— Tuje dolje nekakva dvorana... Majko mila!!!

-Ante?!!!

— Dolje je lijes!!! Mrtvački!!! Moram ga otvoriti!

— Čekaj me, sad ću seja spustiti! - predloži Domagoj znajući kako Ante strahuje da bi u lijesu mogla biti Marica.

— Ne treba, evo otvaram... Uhhh! — iz bunara se začuje Antin duboki uzdah olakšanja. — Lijes je prazan. U njemu je samo nekakva tekućina, valjda voda...

— Neka ti ne padne na pamet piti tu vodu - upozori ga Domagoj.

— Nisam ni mislio - nasmije se visoki dječak, a onda se odmah zatim uozbilji. - U vodi je i nekakav mali predmet... Majko mila!!!

— Stoje sad?!

— U lijesu je Maričina ukosnica! Ona koju je imala kad smo je zadnji put vidjeli.

SLAVICA

-Jeste li vidjeli ovu djevojčicu? - upita policajac u odori pružajući fotografiju.

- Maricu? - službenica na prijamnom odmah prepozna djevojčicu s fotografije. - Vidjela sam je. Jutros je došla posjetiti majku.

- Ma nemojte?! - iznenadi se policajac. - Je li možda još uvijek u sobi?

- Ne. Kada je Marica došla u sobu, Slavica nije bila tamo. Onda ju je osoblje potražilo. Ispalo je daje nestala.

- Sto?! — još se više iznenadi policajac. - Maričina je majka nestala?! I što ste vi poduzeli do sada?

- To morate pitati socijalnu radnicu - mirno objasni službenica. - Hoćete li daje pozovem?

- Da, molim vas - kinine policajac.

Domagoj i Ante sve teže glume ravnodušnost. Došli su u bolnicu razgovarati sa Maričinom majkom i slučajno ču-

lo?

li razgovor službenice i policajca koji je stigao malo prije njih.

Iznenadio ih je već i sam početak razgovora. Mislili su da su se policajci itekako raspitali u bolnici čini je Marica nestala, a sad ispada da ova službenica o nestanku nema pojma.

Drugo, mnogo važnije otkriće jest to daje Marica jutros bila u bolnici. Nakon izlaska iz Popove barake dječake je neprestano mučila misao daje Marica legla u onaj lijes u podzemnoj dvorani i - nestala. Od Popove kuće do bolnice ima barem sat hoda. Dakle, Marica je morala biti u bolnici otprilike u vrijeme kada su oni preskočili ogradu.

Dakako, i dalje je sasvim nejasno kako se Maričina ukošnica našla u lijesu. Jednako je tako nejasno stoje Popu došlo da duboko pod zemljom sahrani nekoliko hektolitara vode.

- Sto ste vas dvojica trebali? - obrati se službenica dječacima nakon što je pozvala socijalnu radnicu.

- Možete li nam novčanicu od deset kuna zamijeniti kovanicama? — brzo se snađe Domagoj.

Policajac je sjeo pokraj automata za tople napitke i čekao socijalnu radnicu.

- Sto će vam? Mislite se tresti na slonićima pokraj ulaza? — veselo upita službenica.

- Ne. Mislimo popiti čokoladu iz automata - ozbiljno odgovori Domagoj.

Nakon što im je službenica razmijenila novčanicu, dječaci priđu automatu pa bez žurbe počnu proučavati upute nadajući se da policajac na njih ne će obraćati pozornost.

Na zidu pokraj automata zalijepljen je oglas za proteze. Domagoj ga prvo letimično pogleda, a onda se sa zanimanjem zagleda u crteže umjetnih dijelova nogu. Jedna mu se ideja počne rađati u glavi. U trenutku kada ju je htio priopćiti Anti, pojavi se socijalna radnica.

— Vi ste zbilja brzi — primijeti socijalna radnica sjedajući uz policajca.

— Kako to mislite?

— Zvala sam policiju prije manje od deset minuta, a vi ste već stigli.

— Mi jesmo brzi, ali ne baš toliko - nasmiješi se policajac.

— Ovdje sam tražio kćer Slavice Tezreger.

— A tako...

— Znači: obratili ste se policiji?

— Tako je željela pacijentičina majka — objasni socijalna radnica. — Naime, u ovakvim se slučajevima prvo obraćamo rodbini. Gospođa inače živi u Zagrebu. Rekla je da prvim autobusom stiže u Požegu.

— Spomenuli ste joj daje ovdje jutros viđena njezina unuka?

— Ne — odmahne glavom socijalna radnica. — Ja sam tek maloprije doznala daje djevojčica nestala.

— A vama se inače događa da vam pacijenti nestanu? — nastavi policajac.

— Rijetko. Obično to čine kinci od šesnaest, sedamnaest godina. Gospođa Slavica Tezreger zrela je žena kojoj je sasvim sigurno poznato da se mogla obratiti odjelnom liječniku i reći mu kako želi napustiti bolnicu.

— Što bi on u tom slučaju poduzeo?

— Razgovarao bi s njom, saslušao razloge, iznio svoje mišljenje, a onda, ako bi pacijentica ustrajala u svojoj nakani, dao joj da potpiše izjavu kako svojevolumjno napušta bolnicu.

— Dakle, postupak je jednostavan — primijeti policajac, a onda doda: — Unatoč tome što je danas subota?

— Nema veze što je subota. Liječniku se mogla obratiti tijekom jutarnje vizite. Dugo je već u bolnici, ne vidim zašto bi joj bilo bitno tako naglo otići.

— Kakvo joj je bilo zdravstveno stanje?

— Loše - smjesta odvratila socijalna radnica. — Bolest joj je uznapredovala. I to je, zapravo, u cijeloj ovoj priči najmisterioznije. Slavica Tezreger bila je jedva pokretna. Mogla je po malo hodati po sobi, eventualno po hodniku, ah ne vidim kako je mogla napustiti bolnicu.

— Netko joj je morao pomoći — slegne ramenima policajac.

— Da, samo tko? — socijalna je radnica o toj mogućnosti očito već razmišljala. — Muž joj je zimus nestao, majka joj je u Zagrebu. Osim toga, taj koji joj je pomogao ne samo da mora biti okretan i vješt s teškim pacijentima nego mora i dobro poznavati bolnicu. Na onkologiji je mnogo osoblja, tamo je teško proći nezamijećen.

— U toj su se obitelji nestanci doista zaredali - zamišljeno primijeti policajac. — Prvo otac, zatim kći, a sad eto i majka. Imate pravo. Priča je doista misteriozna.

— U kojem smjeru ide istraga? — upita socijalna radnica. - Ako nekakva istraga uopće postoji.

ontologija —
bolnički odjel
za liječenje
tumora;
samostalna
grana
medicine
koja se bavi
proučavanjem
i liječenjem
tumora

Prije nego što će odgovoriti, policajac se osvrne kako bi provjerio sluša li ih tko. Pogled mu se zadrži na dječacima. Shvativši kako je vrijeme za uzmak, Domagoj i Ante ispiju do kraja svoje čokolade, bace plastične čaše u koš pa se sporim korakom zapute prema izlazu. Policajac je socijalnoj radnici odgovorio tek kada su se njih dvojica udaljili toliko da ga ne mogu čuti.

— Tako nanije malo nedostajalo da čujemo što poduzima policija — potuži se Ante kada su izišli iz bolnice.

— Dovoljno smo saznali — utješi ga Domagoj.

— Od čega Maričina majka boluje? - upita Ante.

— Mislim da ima rak.

— Užasno - zgrozi se visoki dječak. - I prije smo znali da je teško bolesna, ali nekako o tome nisam razmišljao. Prema ovome što smo čuli ispada da bi mogla uskoro... Ne smijem ni izgovoriti. Možda je Maričin otac ipak... malo čudan... Ostaviti tako bolesnu ženu...

— Kako ide ona pjesma koju si pjevao kad si se spuštao u bunar? — prekine ga Domagoj.

— Tebi je sad do pjesme?!!! — zaprepasti se Ante.

— *Razboje se Ijepa Fatma, jedinica u majke* — zapjeva dječak iz Zagreba ne obazirući se na Antino zgražanje. — *Poželje-la žute dunje, žute dunje, aman, amati, žute dunje iz Stambola. Pođe dragi da donese žute dunje carigradske, al ga nema tri godine, tri godine, aman, aman, nit se javlja, nit dolazi...*

— Domagoj, što ti je, jesi li poludio?!

— Razmisli o riječima pjesme.

— Ne razumijem. Kakve veze imaju žute dunje...? -još se više zbuni Ante.

— Žute dunje bi u ovome slučaju mogle biti lijek za rak
— objasni Domagoj. — Sto ako je Tezga pošao potražiti lijek za rak?

— Lijek za rak?! Takvo što ne postoji - potišteno odvratiti Ante.

— Sjeti se Popove barake. Zar to ne bi mogao biti i laboratorij nekog ludog znanstvenika? Spominjao si da si u onoj podzemnoj dvorani vidio i knjige i bilježnice na njemačkome i ruskome. Pop je nešto istraživao...

— Domagoj, Maričinog oca nema već nekoliko mjeseci...

— A sada je nestala i Maričina majka — napomene Domagoj.

— Sto hoćeš reći?

— Možda je njezin nestanak povezan s njegovim povratkom.

— Zvuči nevjerojatno, a opet... Sav sam se naježio - široki osmijeh razlije se licem visokog dječaka. - A Marica. Zašto je ona nestala?

— Jesi li vidio onaj oglas pokraj automata?

— Onaj za umjetne noge?

— Taj - kinine Domagoj. - Kad sam ga vidio, nešto mi je palo na pamet. Marica je nestala dok je njezina baka razgovarala s prodavačicom u Hospitaliji. Tamo se kupuju i proteze. A Pop je invalid. Metak mu je propucao pete. Sigurno ima nekakve proteze. Poslije smo Maričinu ukosnicu našli u njegovu lijesu. Shvaćaš? To sve skupa mora biti povezano. Sjeti se kako nanije Marica spominjala da se nečega nikako ne može sjetiti. Postoji sasvim razumna mogućnost da se toga sjetila upravo u Hospitaliji.

— Napokon mi je jasno što mi hoćeš reći — oduševi se Ante. - Pa da! To je to! Pop i Tezga išli su po lijek za Slavicu!

— To je jedna od mogućnosti — oprezno se složi Domagoj koji hoda ulicom s rukama u džepovima dok uzbude ni Ante maše rukama.

— Ma to je sto posto tako. Osjećam daje tako. Maričina će majka dobiti lijek pa će ozdraviti. A, reci mi, Domagoj, što ćemo sad nas dvojica?

— Nas dvojica? Nas dvojica moramo jako paziti da ne pokvarimo planove Maričina oca. To znači da nam je najpametnije jednostavno čekati da se pojave Marica i svi ostali koji su nestali.

— Imam ideju što bismo mogli napraviti dok čekamo — uzvikne Ante. — Hajdemo natrag u Popovu baraku. Ja ću se ponovo spustiti u bunar i leći u onaj lijes pa ćemo vidjeti što će se dogoditi.

— Šališ se, je li? — zabrinuto upita Domagoj.

-Ne.

— Kamo idemo? - upita Ante osvrćući se prema Popovoj kući pokraj koje su prošli bez zaustavljanja.

— Ne osvrći se - upozori ga Domagoj.

— Zašto? Čega bismo se trebali bojati? Misliš da bi policajci mogli otkriti da smo bili u dvorištu?

— Ne želim da pomisle kako imamo veze s Popom — prošapće dječak iz Zagreba gledajući ravno pred sebe.

Ante već zausti s namjerom da proturječi, da objasni prijatelju kako nije nezakonito imati veze s Popom, no onda među brojnim policajcima koji se roje pred otvorenom kapijom njegovog dvorišta prepozna i onoga iz bolnice pa odšuti. U sljedećem trenutku visoki dječak zapazi Maksa kako sjedi u svom BMW-u nedaleko od Popove kuće. Zabavljen aktivnostima policajaca koje prati u retrovizoru, čini se da niski muškarac nije zamijetio dvojicu dječaka, no u takvo je što teško biti siguran.

— Možda imaš pravo - nakon nekoliko trenutaka razmišljanja zaključi Ante. — Možda je bolje da se ne umiješamo među sve one policajce. Možda se baš ne bismo uklopili. A, ovaj, nisi mi odgovorio, kamo sad idemo?

— Do Babinog Vira, ali ne baš najkraćim putem - iako su odmakli od Popove kuće i svih onih policajaca koji su u nju nahrupili, Domagoj i dalje hoda nekako ukočeno,

a tako otprilike i govori. — Skrenut ćemo na obilaznicu, a onda ćemo se vratiti Orljavskim nasipom.

- Genijalno! - usklikne Ante koji je još od trenutka kada je čuo za mogućnost daje Tezga otišao po lijek za Maričinu majku u lagano povišenom raspoloženju. - Ja ne mogu zaspati ako tijekom dana ne propješačim pedeset kilometara. A kog ćemo vruga raditi u tom Babinom Viru?

- Tamo stanuje Igor - objasni Domagoj. — Posjetit ćemo ga. Maks je zabavljen najezdom cajaca na Popovu kuću pa nam ne će smetati.

Iako ni izdaleka ne djeluje kao da mu je sve jasno, Ante ne postavi novo pitanje. Još mu je prije dva kilometra dosadio živ govor rukama pa ih je strpao u džepove.

Svakako je zanimljivo pitanje zašto su se policajci baš sada i u tolikom broju posvetili pretraživanju Popove kuće no, kako o tome mogu samo nagađati, dječaci hodaju šutke, zaneseni svaki u svoje misli.

Obojici se nekako čini da bi u to mogla biti upletena Maričina baka. Ona je opasna žena i nije dobro da dolazi u Požegu. Sasvim dovoljno gužve ima i bez nje.

Domagoj ne poznaje imena ulica u Babinom Viru pa su se morah pomučiti dok nisu našli adresu Popova sina koju su jutros prepisali iz telefonskog imenika. Pokaže se da stanuje u osmerokatnici. Kako ne znaju broj kata, krenu od prizemlja čitati pločice na vratima stanova.

Stigavši do trećega kata, začuju kako se otprilike tri metra iznad njihovih glava otvaraju vrata nečijega stana. U sljedećem trenutku ugledaju visokog, mršavog dječaka nji-

hove dobi kako se spušta stubištem. Domagoj mu prepri-
ječi put pa mu se obrati:

— Ti si Igor?

— Sto hoćeš? - prestraši se dječak.

-Ja sam Domagoj. Jutros sam te nazvao.

— Sto hoćeš? - ponovi dječak jednako prestrašeno.

— Razgovarati. Ništa drugo.

— Pustite me.

— Pa ne držimo te. Pogledaj me. Zar ti ja sličim na ne-
kog tko tuče ljude?

— A on? — dječak glavom pokaže na Antu.

— Ni on nikog ne tuče — nasmiješi se Domagoj. — Tu i t
mo nekoga bočne nožem, ali... Čekaj! Salio sam se.

— Nemam vremena. Zurim — promrmlja dječak pa se
progura pokraj Domagoja, a onda projuri i pokraj Ante.

— A jesu ti šale... — optuži Ante Domagoja kada im je dje-
čak zbrisao.

Na katu iznad njih opet se začuje otvaranje vrata. Dječa-
ci pogledaju gore i gotovo ne povjeruju očima kada se na
stubištu pojavi Marica. Čini se daje djevojčica podjednako
raz rogače n — iznenađena susretom. Gleda ih razrogačenih očiju, nespo-
širom otvoren sobna progovoriti.

Proteklih mjeseci, dok su sjedili u istome razredu, Do-
magoj je nije ni primjećivao. A onda, u samo nekoliko da-
na, pokazalo se daje Marica u središtu velike, strašne tajne.
Kako je potraga odmicala, njezina je važnost rasla. Toliko
su je tražili, a sada se čini daje ona pronašla njih.

Domagoj se osvrne i pogleda Antu. Njegov prijatelj u
djevojčicu zuri kao opčinjen. Dok je pokušavao otkriti tko

je Mačkoglav, Domagoju ni na kraj pameti nije bilo da bi se Ante mogao zaljubiti u Maricu. Sad mu je to sasvim razumljivo. Čak mu kroz glavu prostruji kako su zgodan par.

- Ti si izašla iz Igorovog stana, je li? - progovori Domagoj shvativši da bi Ante i Marica satima mogli šutke zuri ti jedno u drugo.

- Da. Čula sam vaše glasove. Sto vi ovdje radite?

- Tražimo te — slegne ramenima Domagoj. — Slušaj, možemo li se maknuti sa stubišta?

- Naravno — prene se Marica. — Idemo u Igorov stan.

- Ne bojiš se da bi Maks mogao navratiti? — upita Domagoj.

- Tko je Maks? — iznenadi se djevojčica.

- Igor ti ga nije spominjao?

- Ne. Doduše, tek sam došla...

- Bježimo oдавde — naglo odluči Ante. — Poslije ćemo ti objasniti.

- Dobro - vidjevši izraze lica dječaka, Marica odluči poslušati. — Moram se samo obući i uzeti jaknu.

Marica potrči u stan, a dječaci pođu za njom. Cipele je ostavila na novinskom papiru ispod radijatora. Očito ih je smočila, tko zna gdje i kako. Gledajući je kako obuva cipele, Domagoju postane jasno koliko je teških trenutaka morala proživjeti proteklih dana.

A onda začuju muški glas iza svojih leđa:

- Već odlazite?

Djeca se prestrašeno trgnu i osvrnu. Ugledaju Maksa kako stoji na ulaznim vratima i zlorado se smiješi.

Nakon što se nauživao njihova straha, Maks se okrene, zaključa ulazna vrata, a ključ spremi u džep hlača. Zatim skine jaknu pa je uredno objesi na vješalicu u predsoblju. Ispod uske majice jasno se ocrtavaju njegovi nabrekli mišići. Iako svojom pojavom ne ulijeva osobito strahopoštovanje, Domagoju je savršeno jasno da bi u tučnjavi s Maksom on i Ante izvukli deblji kraj.

Domagoj uoči da Ante stišće šake i teško diše. Uspije uloviti prijateljev pogled i dati mu do znanja kako bi trebao ostati miran, iako se i sam osjeća kao miš u mišolovci. Zatim se, nastojeći sačuvati hladnokrvnost, obrati mišićavom muškarcu:

- Sto želite?

— Rekao sam vam: Želim znati što se događa.

— I mi to pokušavamo otkriti.

— Jutros sam vam umalo povjerovao da ne znate ništa - zareži mišićavi muškarac. — A onda vas zateknem u svom stanu s Tezginom kćerkom.

- Ovo je vaš stan?

- Mah! Nemoj me izazivati! — prasne Maks. - Pop mojoj curi duguje alimentaciju za godinu dana. To su ti velike pare. Uz — to, bez njega se ne može prodati auto koji su u braku zajedno kupili. A ti se meni tu praviš pametan.

Sto sad? pitaju se dječaci. Nevolja je u tome što nisu stigli razgovarati s Maricom pa doista ne znaju što se događa. A Maks djeluje spreman na svašta. Osim toga, unatoč toj priči o alimentaciji i nekakvom autu, i dalje postoji mogućnost da niski muškarac za nekog radi.

Iz razmišljanja ih prene zvuk otključavanja ulaznih vrata. U sljedećem trenutku u stan uđe Igor noseći plastičnu vrećicu s kruhom, mlijekom i nekoliko konzervi. Ne obazirući se na ostale, pride Marici i pruži joj vrećicu.

Popov sin više ne djeluje prestrašeno. Lice mu je nekako čudno bezizražajno. Pride vratima kupaonice, izvadi ključ pa ga ponovo gurne u bravu s vanjske strane. Pri tome se i dalje ne obazire na začuđene poglede. Maks prekine tišinu:

- Sto ti to glumiš?

- Ovo je stan moje majke, a ti u njemu gnjaviš moje prijatelje — mirno mu odvratila mršavi dječak.

- Predugo te nisam prebio, ha? To ti nedostaje?

Maks krene prema dječaku koji stoji pred vratima kupaonice. A Ante odjednom shvati zašto je Igor premjestio ključ na vanjsku stranu brave pa skoči i svom snagom gurne mišićavog muškarca prema kupaonici. Iznenadeni Maks zatetura, a Igor se hitro izmakne i podmetne mu nogu. Niski muškarac preko njegove noge poleti u kupaonicu, no onda se ipak snađe te se uspije uhvatiti za dovratak.

- Bježite - vikne Ante Domagoju i Marici hrabro se baveći na Maksa.

Domagoj ga ne posluša, nego se i on pridruži Antinim i Igorovim naporima da uguraju niskog muškarca u kupaonicu. Dok se ovaj pokušava uspraviti, Domagoj i Igor zgrabbe ga svaki za po jednu nogu, a Ante ga obujmi oko prsa te ga tako ubace unutra, ali ne uspiju zatvoriti i zaključati vrata jer im je protivnik prebrzo ustao.

Tijekom borbe Domagoju i Igoru ostale su u rukama čizme s visokim petama tako daje Maks sada niži nego

Ante. Psujući i prijeteci, Maks zamahne šakom i pogodi Domagoja u obraz ispod desnog oka. Iako ga nije uspio zviznuti punom snagom, dječaku se zaljula tlo pod nogama. Ipak, udarac ga ne odvрати od nauma da pomogne prijateljima, nego ga samo dodatno razbjesni. Zamahne protivnikovom čizmom i uzvrati udarac u lice. Igor mu istodobno svojom teškom cipelom nagazi na bosu nogu, a Ante ga ščepa za vrat.

Koristeći protivnikovu trenutačnu smetenost, trojica ga dječaka združenim snagama opet uguraju u kupaonicu, ah ga ovoga puta ne ispuste odmah iza vrata, nego ga ubace u kadu. Iz kade je znatno teže ustati nego s poda. Kada su se htjeli udaljiti od njega, Maks zgrabi Antu i Igora za prsa. Jedini slobodni Domagoj pruži ruku i odvrne slavinu do kraja. U tome se trenutku Maksov vrat našao točno ispod mlaza vrele vode. Bit će da gaje gadno zapeklo jer je počeo prodorno vrištati. Dječaci mu se otmu, izlete iz kupaonice i zaključaju za sobom vrata.

Solidna, čvrsta vrata otvaraju se prema kupaonici pa je dječacima jasno da ih ni teži muškarac od Maksa ne bi uspio razvaliti. Niski je muškarac još neko vrijeme vrištao od bolova, a onda se nekako iskobeljao iz kade pa je počeo prijetiti i lupati po vratima. Domagoj se zabrine da će tako privući pozornost susjeda, no Igor ga umiri:

— Naši se susjedi već odavno ne obaziru na buku koja dopire iz ovoga stana.

— Ti si, bome, dobro dobio — primijeti Ante gledajući Domagojevo lice.

- Nije to ništa — odmahne rukom dječak iz Zagreba iako još osjeća potmulu bol. — Idemo odavde?

- Idemo — smjesta se složi Igor.

- Ti ideš s nama? - upita Ante Popovog sina.

- Ne, nego ću čekati da idiot nekako izađe iz kupaonice pa da me ubije.

Igor zaključa vrata stana pa djeca izjure iz zgrade ostavljajući silno bijesnog, poniženog, mokrog i bosog Maksa zaključanog u kupaonici. I vani se čuje njegovo urlanje, no čini se da već pomalo posustaje. Kada su odmakli od zgrade, djeca u prvi mah osjete silno olakšanje, no onda se sjetite da Maricu traži policija.

- Kamo idemo? - upita Ante.

- Do Sime ili Patka — odvрати Marica, a onda doda: - Simu je lakše naći.

- Onda idemo do Sime - odluči Domagoj.

Iako je dječak iz Zagreba itekako znatiželjan, živo ga zanima što se sve događalo Marici otkad je izišla iz Hospitalije, zaključio kako još nije trenutak za takav razgovor. Osim što moraju biti na oprezu dok hodaju ulicom, po načinu na koji se Ante i Marica gledaju očito je da žele biti malo sami, koliko im to okolnosti već dopuštaju, daka-ko. Stoga Domagoj i Igor pođu naprijed pustivši zaljubljenice da zaostanu.

- Menije taj Ante malo čudan - primijeti Igor.

- Zašto?

- Onako je hrabro skočio na Maksa, a sad mu tako klecaju koljena da jedva hoda.

— Sva sreća, Marica je ostala dovoljno normalna - nasmi-
je se Domagoj.

— Ona je strašna cura — ozbiljno kinine Igor.

-Jeste li vas dvoje hodali?

— Marica i ja?! — iznenadi se Igor. — Ma daj, što ti je?! P
mi se znamo od rođenja. Gotovo smo kao brat i sestra. Za-
pravo, bili smo dok se moji nisu razveli.

— Dječaci izbiju na glavnu ulicu pa se zapute prema Si-
minom kiosku. Od prizora koji ugledaju zastane im dah:
Prijatelja Maričinog oca upravo odvođe policajci.

— Ha, evo mojih stalnih mušterija — uzvikne Sima ka-
da ih je ugledao, a onda opet otključa vrata kioska koja je
upravo zaključao. - Sto ćete, dečki? Kao obično?

Policajcima se ne žuri. Mirno dopuste Šimi da poslu-
ži dječake.

Domagoj se preznoji. Svaki tren iza ugla će se pojaviti
Marica i Ante, a on ih ne može upozoriti. Da barem Šima
nije na njih obratio pozornost! Što mu je došlo da ih pred-
stavlja kao stalne mušterije?!

— To na licu ti je friško? - upita jedan policajac proma-
trajući trag Maksove šake.

— Aha. Upravo dolazim s treninga.

— Šport čeliči - nasmije se policajac, a onda se pozorno
zagleda preko Domagojeva ramena.

Domagoj ne mora provjeravati što policajac gleda. Zna
da Marica ne može pobjeći.

BJEGUNCI

- Rekao si da znaš voziti.

- Pa vozim.

- Da, voziš... do prvog zavoja.

— Evo, i ovaj smo zavoj prošli.

- Huh... malo je falilo da nam bude posljednji u životu.

— Daj, Domagoj, opusti se.

- Ti se, Igore, nemoj opustiti, nego pazi kako voziš!

— Bilo bi mi lakše da si miran.

— Ja?! Ja sam miran kao mačić kada ga mačka nosi u zubima.

— Moglo bi biti i gore.

— Kako?

- Da pada kiša.

Cinije to Igor izgovorio, kiša doista počne padati. Zapravo, kiša je već padala na dijelu ceste do kojega su upravo stigli tako da ih je odmah dočekaio potpuno mokar kolnik što vožnju učini još opasnijom.

Doduše, treba spomenuti da se Domagoj nikada prije nije vozio na skuteru. Sada to čini na potpuno nepoznatoj cesti sjedeći iza svog vršnjaka. Možda vožnja i nije toliko opasna koliko mu se čini, no tom se mišlju nikako ne uspijeva utješiti.

Dodatni je problem to što imaju samo jednu kacigu, koju je, logično, na glavu nabio Igor jer vozi. Ako nalete na prometnike, ovi će ih sasvim sigurno zaustaviti. A nakon toga će teško nastaviti put.

- Koliko ono ima do Velike? - upita Domagoj.
- Do bazena ima petnaest kilometara — odvрати Igor.
- Isuse Bože!
- Dobro, trećinu puta smo već prešli...
- Već?!!! Tek, a ne već!

Nakon što su policajci zgrabili Maricu i Antu, Domagoj je u prvi mah bio očajan, ali brzo se smirio. Još dok je čekao da mu Sima pripremi ono što nije naručio (pokazalo se daje to hot dog bez ikakva priloga), shvatio je daje tako možda i bolje. Iako mu nije stigla ispričati što je sve do sada izvela, Domagoj je prilično siguran da još nije pronašla svoje roditelje. Isto je tako siguran daje policiju uzbunila njezina baka. Stoga je možda bolje da su Maricu našli prije nego što je stigla poremetiti planove svoga oca.

A onda mu je Sima pružio hot dog umotan u papir na koji je na brzinu napisao kratku poruku: *znaju za Suznim, žuti skuter*. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se sjeti kako je Suzana ona plavuša, Patkova školska ljubav. Na sreću, ključ skutera ispao je iz hot doga prije nego što gaje zagrizao, a nakon što se skupa s Igorom udaljio od policajaca. Uopće nije nemoguće da bi na tom nesretnom ključu slomio neki od prednjih zuba. Ne smije ni pomisliti što bi mu nakon toga rekao striček Zeljko iz Krapine, tatin prijatelj i obiteljski stomatolog.

Šima je poruku i ključ dao Domagoju znajući da će policajci na njega obraćati manje pozornosti nego na Popovog sina, no mršavi dječak je taj koji zna gdje Suzana stanuje, koji je to Simin skuter (što i nije poseban problem jer je skuter bio parkiran odmah iza kioska), a navodno ga zna i voziti.

I tako su se zaputili u Veliku, do Suzanine kuće.

Igor se nada da će tamo napokon sresti svoga oca i zato vozi brzo. Uz to, do Suzanine kuće želi stići prije policajaca. Tek nakon što su projurili kroz Trenkovo, Domagoj počne pomalo vjerovati da bi do Velike mogli stići u jednom komadu.

U tome ga novi prijatelj ne iznevjeri. Stigavši na cilj, djeca smjesta zaborave dotadašnje strahove i posvete se novim. Suzanina je kuća, kao i kuće njezinih susjeda, okružena niskom ogradom, dvorište je vidljivo sa svih strana. Sudeći po miru koji su zatekli, čini se da su stigli prije policije, no njihov dolazak teško može proći nezapaženo. Sada im kišica koja je smočila Domagojevu kosu i promočila mu jaknu na ramenima ide na ruku. Nema šetača, ni onih koji običavaju sjediti pred svojim kućama. Smiju se nadati daje njihov dolazak prošao bez svjedoka.

Domagoj skoči sa skutera i pohrli otvoriti dvorišna vrata i prije nego što gaje Igor stigao zaustaviti. Zatim pride ulaznim vratima kuće pa odlučno pozvoni. Ne dogodi se ništa. Tek nakon drugog, dugog zvonjenja iz kuće se začuju koraci. Do tada mu se već i Igor pridružio.

Vrata se napokon otvore i na njima se pojavi Suzana. Zabuđeno promotri dječake ne pokazujući namjeru da ih pu-

sti unutra. Domagoja zbuni njezina negostoljubivost, no Igor joj se obrati odlučnim glasom:

- Želim vidjeti tatu.

- Zašto misliš daje Pop ovdje? - Suzanina odlučnost da ne pušta dječake u kuću nakon Igorovog zahtjeva znatno oslabi.

- Znam daje — Igor se progura pokraj smetene Suzane.

- Gdje je moj tata?!

- Gore je na katu, s Tezgom i Slavicom — odvrati Suzana zatvarajući i zaključavajući vrata iza dječaka.

Nakon početne odlučnosti visoki, mršavi dječak zastane, uzdahne i nekako sa strepnjom pogleda prema stubištu. Nije lako sresti oca toliko dugo nakon što je ovaj misteriozno nestao. Domagoj mu se može samo ohrabrujuće osmjehnuti. I Suzanine je suzdržanosti sada posve nestalo. Igor im uzvratí osmijeh pa se zaputi na kat.

- Gdje si zaradio tu šljivu ispod oka? - upita Suzana kada su ostali sami.

- Vidi se?

- Iz aviona.

- To sada nije važno — Domagoj se sjeti zašto su došli. — Poslao me Sima. Kaže da policija zna za vas.

- Policiju je digla Tezgina punica? — smjesta se zabrine Suzana.

- Da, nakon što su joj javili da joj je kći nestala iz bolnice.

- Vražja baba! - izleti Suzani, ali se odmah zatim smiri pa promisli o okolnostima. - Ne znam što možemo poduzeti. Slavici je loše. Ne možemo je takvu seliti, čak kad

bi i znali kamo bije preselili. A ne znamo. Ekipa u kojoj su Tezga i Patak ima dosta uzak krug prijatelja. Ili, da budem sasvim iskrena, nema mnogo onih koji misle da su oni normalni.

-Jesu li Pop i Tezga donijeli lijek za Slavicu? — upita Domagoj.

- Naravno, po to su i išli — potvrdi Suzana ono stoje dječak iz Zagreba naslutio. - Već su joj ga i počeli davati.

- Možda bi Slavicu mogli prebaciti u Zagreb. Moj otac je liječnik...

- Ma kakvi! — smjesta odbije tu mogućnost Suzana. — Slavica ne bi izdržala put do Zagreba.

- A do mog djeda? On živi u Požegi...

- Slavica ne može nikud — odmahne glavom plavuša.

- Pa što ćete kada dođe policija?

- Ne ćemo otvarati. Valjda ne će provaljivati. Nismo mi nikakvi zločinci...

- Kako ste otvorili Igoru i meni?

- Vidjela sam vas kroz kuhinjski prozor kada ste dolazili.

- Policajci će znati daje netko u kući - napomene Domagoj.

- Kako?

- Iz dimnjaka izlazi dim.

Na to nisam mislila — prizna plavuša.

Njihov razgovor prekine zvuk zvona iznad ulaznih vrata. Prema izrazu Suzamnog lica Domagoj smjesta shvati da je prestravljena. Zatim se plavuša upravo nevjerovatno brzo za svoju građu zaleti do kuhinjskog prozora.

- Policija - prošapće zadihano vrativši se do dječaka.
- Kada smo dolazili, nisam vidio pločicu s kućnim brojem — primijeti Domagoj jednako tiho. — Imate lije uopće?
- Neki danje otpala. Nisam je još zalijepila.
- A vaši prvi susjedi?
- Sarići? Njihova se pločica ne vidi od krošnje bora.
- Gdje su oni sad?
- U Njemačkoj, kod sina. Uskoro bi se trebali vratiti.

Onaj koji stoji pred vratima očito nema namjeru odustati. Zvonjenje mu je očito dosadilo pa sada energično kuca. Sudeći po zvuku, uskoro bi mogao i udarati šakom po vratima. Shvaćajući da više nema vremena za oklijevanje, Domagoj da znak Suzani da ode iz hodnika pa priđe vratima i otključa ih.

Dokje to činio, padne mu na pamet da varka koju je planirao ne će uspjeti ako je pred vratima jedan od onih koji su ga vidjeli kod Siminog kioska. Zbog otekline ispod oka zacijelo bi ga prepoznali. Na sreću, u sljedećem se trenutku suoči s dvojicom policajaca koje još nije vidio.

- Zašto ti, mali, ne otvaraš? - dubokim glasom upita stariji.
- Malo sam privilegao gore, u svojoj sobi — objasni Domagoj pa pokaže obraz. - Danas sam na treningu zaradio udarac. Malo mi se vrti.
- A, tako... Oprosti onda što ti smetamo, ali stanuje li tu Suzana Nemčić?
- Ne - odlučno odmahne glavom Domagoj pa pokaže kuću čiji su vlasnici u Njemačkoj. — Gospođa Nemčić je naša susjeda.

-Aha! Znači, pogriješili smo vrata.

- Navikao sam — uspije se nasmiješiti Domagoj. — Ljudi se često zabune.

- Kada si zadnji put vidio susjedu Suzanu Nemčić?

- Sinoć. Dovezao ju je dečko, onaj kojeg zovu Patak.

- Danas je nisi vidio?

- Ne. Znate, ona vam je rijetko kod kuće.

- U redu. Oprosti na smetnji. Vrati se u krevet i stavi hladni oblog na tu šljivu.

Policajci se zapute prema susjednoj kući, a Domagoj zatvori vrata, okrene dvaput ključ u bravi pa se leđima nasloni na njih. Tek mu sada drhtavica prostruji tijelom. Suzana iziđe iz dnevnog boravka. I ona djeluje uzrujano. Htjede nešto reći Domagoju, no plavušinu i dječakovu pozornost privuče muškarac koji se spušta stubištem.

Budući da hoda vrlo sigurno, Domagoj zaključio kako to mora biti Maričin, a ne Igorov otac. Nizak, čvrsto građen muškarac oštih crta lica, unatoč pohabanoj odjeći i trodnevnoj bradi, zrači nekom unutarnjom snagom. Priđe Domagoju široko se osmijehujući pa mu srdačno stisne ruku.

- Igor je rekao da si nam došao pomoći.

- Da. Ja sam Domagoj.

- Cuo sam tvoj razgovor s policajcima. Sigurno si dobar u kartanju.

- U kartanju?! — iznenadi se dječak. — Zapravo, baš i ne znam kartati.

- Šteta. Imaš dobre živce, a to je u kartanju najvažnije.

Domagoj inače kartanje smatra čistim gubitkom vremena, no taj svoj stav ne iznese Maričinom ocu. Znatiželjno promatra čovjeka o kojemu je proteklih dana toliko razmišljao.

TEZGA

- Gdje ste bili sve ovo vrijeme?
- Išli smo po lijek za moju ženu.
- Znači ipak! - oduševi se Domagoj čuvši konačnu potvrdu svoje pretpostavke. - A zašto ste se tako dugo zadržali?
- Bilo je teže nego što smo očekivali — slegne ramenima Maričin otac. — Čovjek koji ima lijek za moju ženu živi u Indiji. Pop i ja se baš i nismo nadali da ćemo samo tako doći u Indiju i naći ga, ali se nismo nadali ni da će nam trebati toliko vremena.
- Ima li to veze s onim lijesom ispod Popove barake? — upita dječak iz Zagreba.
- Lijesom?! - u prvi se mah Tezga iznenadi, a onda shvati: - A, ono... Ono, zapravo, nije lijes nego izolacijska komora. Pop ju je izgradio kako bi stupio u kontakt s izvanzemaljskom civilizacijom. U tome baš i nije uspio, ali je postigao nešto mnogo važnije: u svojim je vizijama vidio čovjeka koji ima lijek za moju Slavicu.
- Kako je to moguće?
- Vrag će ga znati — Tezga počese vrat. - Kad legneš u vodu, u tome što ti zoveš lijes, duboko pod zemljom, u ap-

*izolacijska –
izdvojena,
koja služi za
osamljivanje,
odvajanje*

solutnoj tišini, odsječen od ostatka svijeta, misli ti počnu sijevati na sve strane. Događaju ti se te... vizije...

- Kada je Pop nestao, u snijegu su ostali tragovi mačjih šapa — podsjeti Domagoj.

- Ma, to su bili tragovi njegovih bosih nogu kada skinu proteze - odmahne Tezga rukom kao da to pitanje nije osobito važno.

- Pa što mu je došlo da bos hoda po snijegu?!

- Po mom mišljenju Pop je genij. A geniji su ti takvi. Nepredvidivi - objašnjava Maričin otac kao daje upoznao mnoštvo genija.-To što je Pop bos hodao po snijegu za njega je gotovo normalno. Malo je teže objasniti što je nestao ne javivši se prijateljima. No, eto, tako je učinio. Tada je već neko vrijeme eksperimentirao s tom izolacijskom komorom. Kartali smo belu, Rigov je počeo lajati, a Pop je izišao vidjeti što se događa.

- A što se događalo? - upita Domagoj.

- U dvorištu? Ništa. Rigovaje vjerojatno uznemirio kakav štakor - nehajno odvrati Tezga. - Ah se zato štošta dogodilo u Popovoj glavi. Baš kada je izišao vidjeti zašto Rigov laje, doživio je tu nekakvu viziju. Skinuo se u hodu i spustio u podzemnu dvoranu za koju mi tada nismo znali. I tamo je bio sve dok nije došao po mene. Živio je od jaja i mlijeka koje je usput pokupio iz barake. I od ustajale vode. Onda je među svim vizijama koje je u to vrijeme imao, ugledao i čovjeka iz Indije. Shvatio je daje to važnije od svega pa me odmah pošao tražiti.

- Ni vi se niste javili prijateljima — primijeti Domagoj.

- One noći nisam — kinine Tezga. — Ali sam im se javio sljedeće jutro.

- Oni su ipak znali gdje ste?! - iznenadi se dječak.

- Ne samo da su znali, nego su mi pomogli skupiti novce za put. Nešto su posudili...

- Od Kaina?

- Da. Kako znaš?

- Po Požegi se priča da ste nestali zato što ste mu bili dužni.

- Ma glupost - nasmiješi se Tezga. — Kain je moj prijatelj. A Sima i Patak su novce uredno vratili.

- Zapravo sam i mislio da je tako bilo. Usput, Kain me zamolio da vam prenesem njegove pozdrave - nasmiješi se i Domagoj, a onda se uozbilji: - Ipak, još mi ponešto nije jasno.

- Slušam - ljubazno ga potakne Maričin otac.

- Zašto se niste javili Marici?

- Nisam je htio opterećivati tajnom - raskrili ruke Tezga. - Tajna ti je... jedno veliko zlo. Jasno, nisam računao da ćemo se Pop i ja toliko zadržati. Da sam to znao, po svoj bih prilici ipak rekao Marici kamo idemo.

- A Pop bi rekao sinu Igoru?

- Naravno.

- Dobro, a zašto ste uopće bilo kome tajili kamo idete? Išli ste po lijek za svoju ženu. Ne vidim gdje je tu problem.

- Ha, zašto... - Tezga opet počеше vrat ispod brade. - U vrijeme kad smo kretali, Pop je djelovao prilično sumanuto. Mnogi su bili uvjereni da baš i nije pri zdravoj pameti.

Poslije se smirio. Sad već neko vrijeme nije imao te svoje vizije, a i tikovi su mu se prorijedili. Uz to je Pop već imao nevolja sa zakonom. Prodavao je ljekovite trave za koje su poslije neke propalice tvrdile da su čisti otrov. Da stvar bude još gora, moja je žena u to vrijeme dobila skrbnika. Ne pitaj me o čemu se tu točno radi, sve te pravne smicalice nikada nisam uspijevaio pohvatati. Slavici je na mahove znalo biti toliko loše da se gubila pa je netko morao donositi neke odluke umjesto nje. Bilo bi normalno da sam taj skrbnik ja. Ali nisam. Moja je punica uspjela isposlovati da to bude ona, iako ona živi u Zagrebu, dok je moja Slavica ležala u požeškoj bolnici. Jesi li ti upoznao moju punicu?

— Maričinu baku? Jesam — kinine Domagoj.

— Onda valjda znaš o čemu govorim. Daje ta žena saznala da smo Pop i ja otišli u Indiju po lijek, ne samo da bi mi sudski zabranila pristup vlastitoj ženi, nego bi me dala i uhititi. A i nije samo ona u pitanju. Ne znam zašto, ali Pop, Patak, Sima i ja mnogima smo u ovom gradu čudni. Iako nikom ništa našao ne činimo. Niti ikom išta dugujemo. Živimo svoje živote. Ali ljudi su takvi. Rado kreću u hajke.

— Kako to da ste se tako dugo zadržali na putu?

— Taj čovjek koji nanije mogao pomoći... i on je imao problema sa zakonom — objasni Maričin otac oprezno birajući riječi. - Znaš kako je. Danas se poštteni ljudi progone u svim dijelovima svijeta.

Domagoj pokušava shvatiti ovo što je upravo čuo. Tražeći Maricu, ni u jednom trenutku nije posumnjao u to daje

tik — grčevit
trzaj mišića
koji se
ponavlja bez
voljnog udjela

hajka —
potjera

njezin otac dobar čovjek. Takvo mu što nije palo na pamet ni dok je Maričina baka govorila o svom zetu. A sad, evo, dok mu Maričin otac priča svoju priču, počinje sumnjati. Zapravo, nije upitno je li Tezga dobar čovjek. Domagoj osjeća da jest. Upitno je koliko je ozbiljan.

Kada se ova priča pogleda iz određenog kuta, djeluje neozbiljno, najblaže rečeno. Prvo Popa obuzme ludilo. Domagoj ne zna kako bi drukčije nazvao ono što je ovaj izveo. Iziđe usred kartanja zato stoje njegovoga psa uznemirio štakor ili nešto slično, spopadnu ga nekakve vizije, skine sve sa sebe uključujući i proteze pa se spusti u podzemni lijes koji on naziva izolacijskom komorom i tamo ostane jedno dva mjeseca. Pije sirova jaja, mlijeko i ustajalu vodu i ima nekakve vizije. I onda mu odjednom puhne, popne se van, bosonog i bez proteza ode po Tezgu pa njih dvojica zapucaju u Indiju po lijek za Slavicu koji ima tamo neki lokalni kriminalac.

Pop nakon dva mjeseca mirovanja u lijesu šiba na drugi kontinent, u Indiju!!! Taj dio priče je svakako najnevjerovatniji. Ili nije. Još je nevjerovatnije to što je Tezga povjerovao čovjeku koji je imao problema sa zakonom, za kojega svi misle da nije pri zdravoj pameti i kojega nije bilo dva mjeseca.

Sjede u Suzaninom dnevnom boravku, dugoj i uskoj prostoriji malih prozora u kojoj je mračno i usred bijelog dana. A sada je sumrak ispunjen maglom koja iz minute u minutu postaje sve gušća. Piju čaj od borovnice iz velikih šalica. Muškarac je u svoj čaj uho decilitar ruma za kolače, a dječak jušnu žlicu meda od kestena.

- Sad ste se napokon vratili s lijekom za svoju suprugu?
- nastavi Domagoj.

—Jesmo — potvrdi Tezga.

- I onda ste ukrali ženu iz bolnice?

- Zapravo je Suzana to učinila - odvratí Maričin otac. -
Ona je tamo radila kao medicinska sestra dok je nisu optužili da krade zavoje pa je znala kako će najlakše izvesti tešku bolesnicu.

- Vaša je supruga bez problema pristala poći s njom?

- Naravno - Tezga se začudi pitanju. - Meni moja Slavica vjeruje. Kada joj je Suzana rekla da sam je ja poslao, pristala je poći bez problema.

Dok Domagoj i Tezga razgovaraju i piju čaj u dnevnom boravku, Slavica spava na katu nakon stoje popila prvu dozu lijeka, Igor i Pop razgovaraju u susjednoj sobi, a Suzana stoji pokraj kuhinjskog prozora i prati aktivnosti policije oko kuće susjeda Sarića za koje je zaslužan Domagoj svojom varkom.

- Šarićki rasturaju kuću - veselo ih obavijesti plavuša ulazeći u dnevni boravak.

- Meni se to baš ne čini kao dobra vijest - primijeti Domagoj.

- To je zato što ne poznaješ Sarićku — odmahne rukom Suzana. — To ti je jedna odvratna žena. Znaš li što za mene priča po selu? Da sam namiguša.

- Ozbiljno?! - bezbrižno se nasmije Tezga. — To za tebe govori?! Pa onda je zbilja odvratna.

- Da, ali zato sada u kući ima premetačinu.

*namiguša —
koketa, ženska
osoba koja
namjerno
privlači
pozornost
muškaraca*

- A što ako otkriju da ono tamo nije vaša kuća? - upita dječak. — Tamo sigurno ima mnoštvo kojekakvih kuverti na kojima je prezime Sarić, a ispod točna adresa.
- Ma ne će to otkriti — nehajno odvрати Suzana. — Policajci nisu ni blizu pametni kao ti.

Noć

- Koliko je sati?
- Pola deset.
- Kako je Slavica?
- Spava.
- Ima li temperaturu?
- Ima. Očekivano.

—Ja ću bdjeti uz Slavicu, a vi pokušajte odspavati — predloži Tezga. — Tko zna što nam sve nosi noć.

Nitko se ne pomakne. Sjede u sobi do Slavičine i uglavnom šute, zanijeti svatko u svoje misli. Iako je ta mjera opreza vjerojatno posve suvišna, ne pale svjetlo. U sobi je vruće i zagušljivo, a vani se svjetlost uličnih svjetiljki utopila u poput tijesta gustoj magli.

Tijekom razgovora s Tezgom u Domagoju se rodila sumnja da će ova priča imati sretan svršetak. Kako je večer odmicala, ta se sumnja pretvorila u tešku brigu koja mu je poput kamena ispunila želudac. Trenutak olakšanja donio

mu je prizor Popa i Igftra kako zagrljeni i suznih očiju ulaze u dnevni boravak. Poslije je briga opet otežala.

Kako se ništa ne događa, ima vremena za razmišljanje. U početku gaje najviše mučilo to stoje neki tip u Indiji prodao Popu i Tezgi kao lijek protiv raka. Lijek protiv raka! Već i naziv sam po sebi zvuči dovoljno nevjerovatno. No, čak da to doista i jest lijek protiv raka, svi su oni u velikoj nevolji. Ne treba biti posebno pesimističan da bi znao kako ih trenutačno traži mnoštvo policajaca. Do sada je već možda djed i njega proglasio nestalim, ako nije, uskoro će, a možda traže i Igora. Istina, čini se kako policajci nisu shvatili da su pretražili pogriješnu kuću, no ne treba se zavaravati. U Suzaninu će kuću banuti kad-tad.

I što onda? Zateći će Slavicu bez svijesti i u bunilu. Maričina je baka nesumnjivo već stigla u Požegu i ona će zahtijevati da se smjesta prekine terapija tim lijekom iz Indije. Uz to će zahtijevati da se protiv Tezge i Popa podignu kaznene prijave zbog pokušaja trovanja i nadriliječništva. Pri tome bi njima dvojici bilo bolje da ne pričaju o svom putu u Indiju, jer ih nakon te priče mogu jedino proglasiti opasnim ludacima. Domagoj će također proživjeti teške trenutke zbog varanja policije i bijega od kuće, no to mu je trenutačno zadnja briga.

nadriliječništvo
— lažno,
takozvano,
tobožnje
liječništvo

A sve ovo skupa i nije najgora pretpostavka. Ima jedna još gora — da Slavica umre. Kako se trenutačno čini, život joj visi o koncu, bio lijek pravi ih ne.

Inače, Pop je točno onakav kakvim gaje Domagoj zamišljao prije nego što gaje prvi put ugledao — slika i prili—

ka ludog znanstvenika, razbarušen, neuredan, posve neza-interesiran za svoj izgled, ali silno zainteresiran za sve što mu netko govori. Čini se daje Igorov otac duboko uvjeren kako od bilo koga, u bilo kojem trenutku može čuti nešto mudro. Domagoju je strašno simpatičan, no gledajući ga nikako ne može povjerovati daje taj čovjek donio lijek za rak. Uz to što mu je teško povjerovati u priču o vizijama u podzemnom lijesu koji se stručno zove izolacijska komora.

Uglavnom, ispada da su na jednoj strani očajni muž i ljudi znanstvenik koji imaju podršku djece i najblaže rečeno neozbiljnih prijatelja, a na drugoj - svi ostali. Domagoj se uspio naći u ovoj prvoj ekipi. I sad više ne može nazad. Koliko god mu bilo jasno da su ovi ljudi oko njega gubitnici, ni u jednom mu trenutku nije palo na pamet napustiti ih. Takav je.

-Jeste li čuli? - odjednom prošapće Tezga.

- Sto?! — uznemiri se Slizana.

- Dolje se nešto događa.

- Meni se čini da netko otključava ulazna vrata - zaključa domaćica nakon stoje osluhnula.

- Tko sve ima ključ tvoje kuće? — upita Tezga.

- Osim mene? Nitko.

- Onda je policija.

- Zapravo, i Patak ima ključ - sjeti se Suzana.

- Patak? Pa da, mogao bi biti Patak - uključi se i Pop.

- Idemo se našaliti s njim - predloži Tezga, a Domagoj gotovo ne povjeruje svojim ušima. Šaliti se u ovim okolnostima!

- Kako? — smjesta se zainteresira Pop.

-Jednostavno. Pritajit ćemo se, a kada se popne, viknut ćemo: Bu!

- Smrznut će se — nasmije se Pop.

- A što ako nije Patak? — tiho upita Domagoj.

- Onda ćemo prestrašiti nekog drugog - slegne ramenima Tezga.

- Nitko ozbiljan ne provaljuje samo tako ljudima u kuću — doda Pop.

- Mogli bismo probuditi Slavicu - ne da se Domagoj. Nikada mu se prije nije dogodilo daje u nekoj ekipi naj-ozbiljniji što nipošto nije kompliment Tezgi, Popu i Suzani. Igor je, čini se, na njegovoj strani.

- Ne ćemo biti glasni.

- Onaj koga prestrašite sigurno će vrisnuti.

- Možda će i pobjeći vrišteći - podrži ga i Igor.

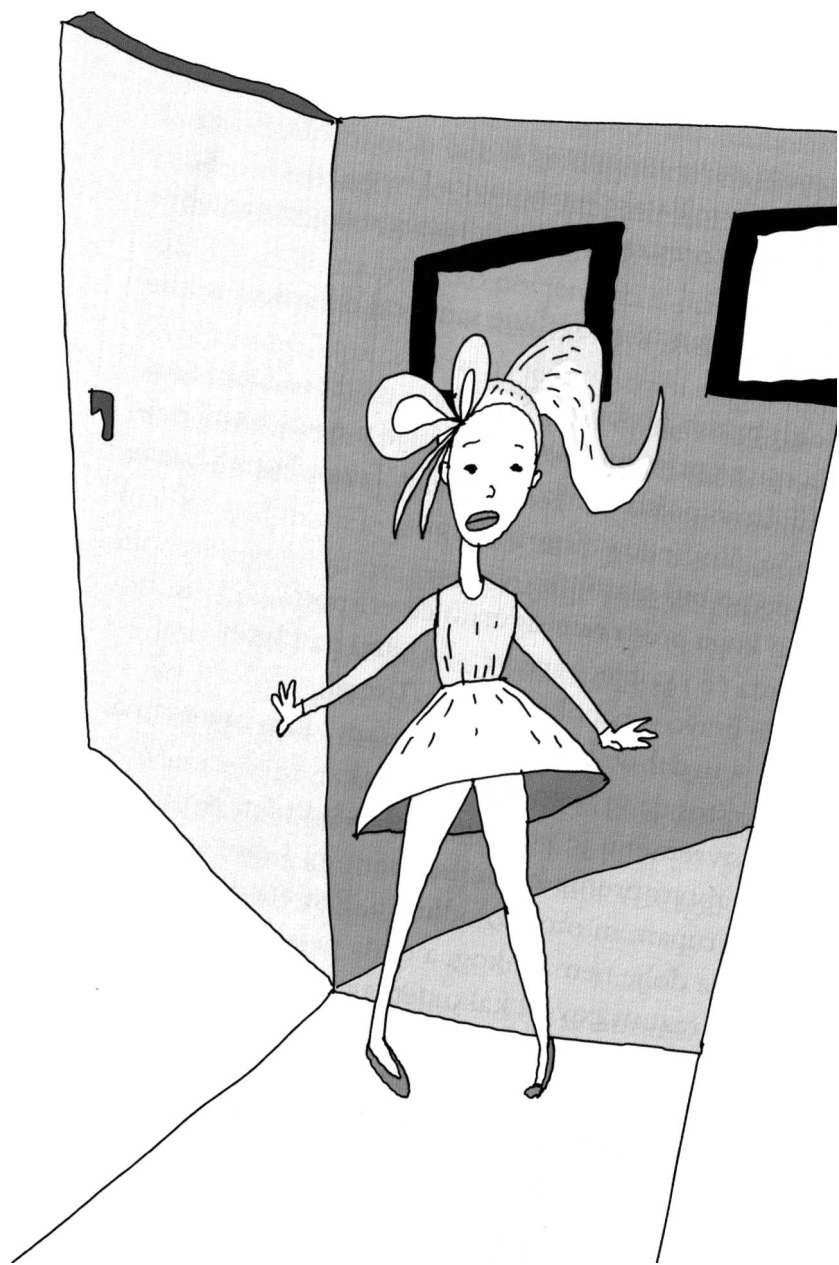
- Imate pravo - napokon prizna Tezga.

- Šteta — uzdahne Pop. - Patka nisam vidio mjesecima.

Baš bi bio štos da se sretnemo uz vrisak.

U međuvremenu je posjetitelj ušao u kuću. Koliko se može razabrati prema koracima, sam je. I čini se da nije netko krupan, ni osobito odlučan. Prošeta prizemljem, uvjeri se da dolje nema nikog, a onda polako krene gore.

Iako mu razum govori kako nema razloga za brigu, posjetitelj je jedan, lake kategorije, dok je njih petero, u Domagoju raste nelagoda. Može li vjerovati Popu kada tvrdi daje onaj podzemni lijes samo znanstveni pokus? Tko zna što se iz njega sve može izleći?

U sljedećem trenutku otvore se vrata sobe u kojoj sjede i na njima se pojavi sitna djevojčica. Unatoč polumraku ne može biti nikakve sumnje daje to — Marica.

Odmah zatim otac i kći nađu se u čvrstom zagrljaju.

— Tata, živ si - plače djevojčica.

— Sve je u redu, dijete moje - ni Tezga ne uspijeva zadržati suze.

— Gdje je mama?

— U susjednoj sobi. Sad spava. Ozdravit će. Donio sam joj lijek.

— Jesi? Hvala Bogu! Zнала sam da si otišao po lijek! Svi su govorili da si pobjegao, a ja sam znala da nisi. Čekala sam te, tata. Opet ćemo biti zajedno, je li?

— Hoćemo, Marice moja. Opet će sve biti u redu.

— Nitko nam ništa ne može, je li?

— Ne može.

Ostali i dalje nepomično sjede i, dakako, slušaju razgovor oca i kćerke. Tek sada nikome ne pada na pamet paliti svjetlo. Domagoj je siguran da nije jedini kojemu suze klize niz obraze.

— Treba obavijestiti ostale - odjednom se sjeti Marica.

— Koga to? — upita Tezga.

— Antu, Patka i Simu.

— Gdje su oni sad?

— U Patkovu autu. Parkirali su kod bazena.

— Oni su te dovezli?

— Da. Znaš, opet sam pobjegla baki.

-I mislio sam.

— Baka će poludjeti, ali nisam mogla drukčije.

—Jasno mi je. Jesu li Sima i Patak morali bježati?

— Nisu. S njima su policajci malo razgovarali pa su ih odmah pustili. Antu nisu ni dirali. Znaš, tata, on nije dečko.

— Znam — nasmiješi se Tezga. — Shvatio sam iz onoga što mi je Domagoj ispričao. Dobro, netko treba otići do parkirališta kod bazena i obavijestiti ekipu da mogu doći, da je zrak čist. A valjda je čist, valjda ih nitko nije pratio.

— Idem ja — ponudi se Domagoj. — Ako me tko vidi, bit ću najmanje sumnjiv.

— To je istina — Suzana smjesta prihvati njegovu ponudu.

— Budi oprezan — posavjetuje Tezga dječaka, a pri tome vjerojatno ni sam nije znao što bi to zapravo trebalo značiti. Domagoju će teško pomoći oprez ih bilo što drugo ako odnekud istrče policajci.

Domagoj iziđe iz kuće, a Suzana iza njega opet zaključa. Našavši se vani, punim plućima udahne noćni zrak ispunjen maglom uzalud se nadajući da bi ga mogao razbistriti. Genuće izazvano prizorom Maričinog susreta s ocem brzo mu izvjetri iz glave. Strahovi se počinju vraćati. Pri tome se i ne boji toliko policije, koliko onoga što bi na ovaj ih onaj način moglo biti povezano s Popovim podzemnim lijesom. Tko zna zašto ga ne uspijeva izbaciti iz glave?

Daj se prestani ponašati kao kukavica, opominje Domagoj samoga sebe dok žuri prema parkiralištu kod bazena. Okolnosti uopće nisu tako loše kako mu se to na mahove čini. Ova magla svakako je dobra za njih, a loša za njihove progonitelje.

Progonitelji! Gadna riječ.

Patkov Yugo opazi tek kada gotovo udari u njega. Primakne lice prozoru i uvjeri se daje prazan. To što ne čekaju unutra, razumna je mjera opreza. Samo, kamo su mogli otići? Na kupanje sasvim sigurno nisu. Povuču kvaku i uvjeri se daje auto otključan. Mogao bi potrubiti i tako ih dozvati.

Domagoj otvori vrata, sjedne na vozačevo mjesto i kratko potrubi silno se nadajući da time ne će prizvati i nekog nepoželjnog.

Odjednom mu netko položi ruku na rame. Taj netko neobjašnjivo se stvorio na stražnjem sjedištu. Domagoj bi vrišnuo da mu druga šaka nije prekrila usta.

JUTRO

- Ne miči se.
- U redu.
- Kako se zoveš?
- Domagoj.
- Sto radiš ovdje?
- Ne znam.
- Ne znaš?!

Domagoj ne laže. Doista ne zna što tu radi. I ne samo to. Trenutačno ne zna ni gdje se nalazi, ni koji je dan u tjed-

nu, ni koje je doba dana, ni tko su ljudi koji trče oko njega. Shvativši da od dječaka ne će dobiti suvisle odgovore, neznanci odjure dalje.

Rekli su mu da se ne miče. Znači li to da mora ostati ležati? Oprezno se osvrne, uvjeri da nitko više ne obraća pažnju na njega pa polako odmakne pokrivač i sjedne. Zidni sat pokazuje daje sedam, a svjetlost koja dopire kroz prozor uvjeri ga da je jutro.

U sljedećem trenutku shvati da se nalazi u Suzaninu dnevnom boravku. Sigurno je nešto grozno sanjao kad mu toliko treba da se razbudi. A i grubo su ga probudili. Zašto su ti ljudi tako divljački upali u kuću? Tek tad opazi da su neki u policijskim odorama.

Nakon tog otkrića naglo se razbistri i prisjeti proteklih događaja. Sjeti se kako je kroz gustu maglu išao na parkiralište obavijestiti Antu, Simu i Patka da mogu ući u Suzaninu kuću. Sima se skrio na stražnjem sjedištu automobila i strahovito ga prestrašio. Domagoj je nakon tog iskustva čak u retrovizoru provjerio je li posijedio od straha.

Poslije mu se Sima ispričao, rekao je kako je očekivao Popa ih Tezgu, no bilo je očito da se unatoč zabuni dobro zabavlja. Njegovu se smijehu pridružio i Patak, a ni Ante nije uspio ostati ozbiljan. Kako je prije toga Tezga umalo na isti način prestrašio Maricu, Domagoju je bilo sasvim jasno zašto se prijatelji tako dobro slažu. Imaju sličan smisao za humor.

Kad su se napokon sreli, Tezga, Pop, Sima i Patak ponašali su se kao da su se našli na proslavi godišnjice matu-

re. Nakon žestokih šala i podbadanja zamračili su prozore, upalili svijeću i do jutra kartali belu. U igru su unijeli nevjerojatan žar, kao da će time pomoći Slavicima.

I Domagoju je bilo drago da su došli njegovi prijatelji. Djeci se uopće nije spavalo. Nisu ni mnogo razgovarali. Njih su četvero samo sjedili, promatrali kartaše i unatoč svemu na neki se neobičan način osjećali lijepo. Činilo im se da se tako združeni mogu oduprijeti strašnoj tragediji koja se nadvila nad Maričinu obitelj.

A onda se nebo zasivjelo i počeo je novi dan, teška, olovna nedjelja. Kazaljke na satu mučno su se pomicala, dobro je raspoloženje iščezavalo iz Suzanine kuće. Slavica je gorgjela i nije dolazila svijesti. Tek je povremeno otvarala oči, ali nije prepoznavala zabrinuta lica iznad sebe.

U neko doba ispred kuće su parkirala dva policijska automobila. Opet su se pozabavili susjednom kućom. Nisu ponavljali pretres, nego su samo provjerili je li navraćala Suzana ili njezini prijatelji. Obavili su zadatak i otišli.

Njihova se akcija u Suzaninoj kući nije spominjala. Šutke su ih promatrali iza zastora, a onda se opet vratili sumornim mislima. Kad nije bio u Slavičinoj sobi, Tezga je hodao po kući kao lav u kavezu, Pop je zurio u jednu točku, Patak je tiho prebirao po gitari, a Šima izmišljao kojekakve kućanske poslove. Kartanje im više nije padalo na pamet.

Sljedeća noć nije donijela nikakvo olakšanje. Činilo se daje Slavicima sve lošije, ako je to u njezinu stanju uopće bilo moguće. Iscrpljeni dugom nesanicom, djeca i Suzana su jedno po jedno klonuli.

Jutrošnji upad policije znači daje sve gotovo. Ilije sve završilo još tijekom noći, dok je spavao. Užasno pitanje poput bombe eksplodira u Domagojevu prenadraženu umu: Je li Slavica živa?

Pogledom potraži prijatelje. Očito je i njih probudio upad policije. Sjede tamo gdje su tijekom noći zaspali i pokušavaju shvatiti što se događa. Simu i Patka policajci upravo izvođe s lisicama na rukama, a Suzana bespomoćno stoji nasred dnevnog boravka.

Policajci svoj posao obavljaju šutke, smrknutih lica. Onima koje su zatekli u kući ijedni drugima obraćaju se samo pokretima i mimikom, kao da svi sudjeluju u nekoj njezinoj predstavi.

Tišinu odjednom razbije neka sredovječna žena koja je uletjela u kuću, prišla Suzani, unijela joj se u lice i histerično zaurlala:

— Dođi vidjeti što su mi glupi žandari izveli u kući! Dođi vidjeti kakav su svinjac napravili! Namigušo!

Suzana ne reagira na izljev bijesa svoje susjede koja se očito iznenada vratila iz Njemačke i vidjela provaljena vrata i nered u kući.

Sarićkino urlanje kao daje vratilo ton na scenu. Policajci su odjednom bučni i nervozni. Bat njihovih koraka miješa se s mrzovoljnim uzvicima i kratkim, ostrim naredbama koje izgovara netko na katu.

— Za sve je kriv ovaj mali sa šljivom ispod oka — bijesno primijeti policajac kojega je Domagoj prekjueer prevario uputivši ga na pogriješnu kuću.

'andari -
olicajci

— Istina je! — potvrdi onaj kojega je prevario kod Šiminog kioska.

Domagojevu pozornost privuče dvoje novih došljaka — Maks i Maričina baka. Samo su oni još nedostajali! Čim su ušli postalo je očito da su oboje izvan sebe od bijesa. Maričina baka zastane nastojeći se smiriti, a Maks odmah krene prema Igoru.

— Prolazeći pokraj Domagoja, niski ga muškarac prostrijeli bijesnim pogledom. Dječak je trenutačno toliko tup da mu pogled uzvratu ravnodušno, bez trunca straha. Niski se muškarac jutros nije stigao dotjerati, a uz to preko nosa ima flaster kao uspomenu na subotnji okršaj pa djeluje više komično nego strašno.

— Gorko ćeš požaliti za ono prekjučer — zaprijeti Maks Igoru. — I ti, i tvoji blesavi prijatelji!

— Ja ostajem sa svojim tatom — odvratu Igor šupljim glasom.

— Tvoj blesavi stari ide u zatvor na mnogo godina — prosikće Maks.

— Ništa nije učinio.

— Oteo je Slavicu iz bolnice i otrovao je. Tebi je to ništa?

U međuvremenu se Maričina baka donekle smirila i krenula prema unuci. I ona je Domagoja u prolazu prostrijelila smrknutim pogledom. Kada je stigla do Marice, kratko joj je naredila ledenim glasom:

— Idemo.

— Kamo?

— Kući. U Zagreb.

- Ovdje su mi mama i tata.
- Majka ti je... loše. Ja ću se brinuti za tebe.
- Tata je...
- Njega mi ne spominji — prosikće baka.
- Ja ostajem ovdje — objavi Marica.
- E, sad je dosta - prekupi starici pa zgrabi djevojčicu za nadlakticu.
- Mama! Pusti je - začuje se glas s vrata dnevnog boravka.

Vika prestane jednako munjevito kako je i počela. Kao daje netko opet isključio ton.

U novonastaloj tišini sve se oči okrenu prema vratima. Domagoj pomisli da sanja ugledavši Slavicu kako stoji pred njima blijeda, ali uspravna i čvrsta. U sljedećem trenutku opazi daje Maričina majka počesljana i našminkana, odjevena u elegantnu haljinu.

Prva se pokrene Marica. Otme se baki pa poleti prema majci koja je spremno dočeka u naručje. Dugo su stajale sjedinjene u zagrljaju pred nijemim, potresenim svjedocima.

Oprečna raspoloženja nastave se smjenjivati u Suzaninoj kući. Već sama Simina pojava znači da slijedi vedro razdoblje.

- Ovo mi je bilo najkraće uhićenje u životu — veselo objavi Sima vraćajući se s Patkom u dnevni boravak i trljajući zapešća na kojima su do maloprije bile lisice.

- Pustili su vas? - gotovo nezainteresirano upita Suzana ne skidajući pogled sa zagrljene majke i kćeri.

- Naravno! Mi smo poštteni ljudi... više-manje — odvra-
ti Sirna, a onda se zagleda u Maksa. — A ti, pekinezer? Sto
ti ovdje radiš?

- Slušaj ti! — pobjesni prozvani Maks. — Da mi se nisi
usudio tako obraćati jer...

- Ma što *jer*, što *jer*? Pekinezer! Bi 'l ti malo po ušima, ha?

- Imaš ti sreće da su policajci tu...

- Policajci su na odlasku — naceri se Sirna opako gleda-
jući Maksa.

Domagoja sve više obuzima osjećaj da se nalazi u gleda-
lištu nekog nevjerojatnog kazališta. Glumci jedan po jedan
izlaze na pozornicu i izgovaraju svoj tekst. Čovjek koji je
upravo stigao nosi civilno odijelo, ali se odmah vidi daje
policajac.

- Ima li ovdje otete djece? — zagrmi krupni, brkati muš-
karac činiye ušao. Pri tome nazočne gleda kao daje kon-
dukter koji provjerava imaju li svi putnici karte.

- Slušajte, gospodine inspektore... - počne Maks.

- Djecu sam pitao. Ti, mali sa šljivom, jesi li ti možda otet?

-Ja? — iznenadi se Domagoj. - Ne. Samo tako izgledam.

- Onda dobro. Kako naniye gospođa Tezreger rekla da
je svojevoljno prekinula bolničko liječenje i da se ništa pro-
tuzakonito nije dogodilo, mi ovdje više nemamo posla. Svi
policajci u aute, slučaj je gotov.

- Kako gotov?! - vrisne Suzanina susjeda. - Tko će od-
govarati što ste mi kuću pretvorili u svinjac?!

- A da, gospođo, dobro ste me podsjetili. Ti, mah, sa šlji-
vom....

- Opet ja? - Domagoj je do pojave inspektora uspio zaboraviti na otisak Maksove šake koji je poprimio ljubičastu boju, ali ga više ne boli.

- Sto ćeš, uočljiv si. Čujem da si lagao mojim ljudima.

- Pa... istina je dajće došlo do malog nesporazuma...

- Ovaj ću ti put nekako progledati kroz prste, ali gledaj da se to ne ponovi, barem ne tako skoro. Pusti me da se malo odmorim od sve ove gužve koju si ovdje izazvao.

Domagoj pretpostavlja da se inspektor šali, ali nije sasvim siguran. Zaključuje da mu je najpametnije ne osvrtnuti se na inspektorove riječi. Za razliku od njega, Suzanina susjeda kojoj su pretresli kuću ne uspijeva šutjeti:

- I što sad to znači?! Pojeo vuk magarca, ha?! A što je sa štetom koju su vaši ljudi napravili u mojoj kući? Ha? Sto s tim?

- Sastavite žalbu pa je pošaljite... nekamo — ni sada nije jasno koliko je inspektor ozbiljan.

Žena nipošto nije zadovoljna odgovorom, no inspektor u sljedećem trenutku okrene leđa i krene prema vratima u pratnji svojih ljudi tako da nije uspjela dalje negodovati. Prije nego što je izašao, zastane pokraj Marice i Slavice. Činilo se da će im nešto reći, no onda samo odmahne glavom, nasmiješi se i pomiluje Maricu po kosi.

Sima pogledom isprati posljednjeg policajca, a zatim se značajno zagleda u Maksa. Shvativši da mu se loše piše, ovaj dvaput oprezno korakne unatrag, a onda poleti prema izlazu. Na vratima se gotovo sudari s Tezgom i Popom. Iako ga nisu ni pokušali zaustaviti, Maks ih zaobiđe u širokom luku pa zбриše van.

Nekoliko trenutaka svi nepomično promatraju majku i kćer. Onda progovori Tezga:

- E, a da bacimo partiju bele?
- Može — složno mu odvrate prijatelji.

Pa oni su pobijedili, sine Domagoju. Imali su katastrofalne karte, nitko im nije davao nikakve izgleda i svejedno su pobijedili. Ovo kartanje koje će uslijediti zapravo je proslava pobjede.

- Imam li se pravo nadati? -javi se Maričina baka drhtavim glasom.

- Čemu? — iznenadi se Slavica.
- Tvojem ozdravljenju, dijete moje.
- Sve će biti u redu, mama. Uza sve ove divne ljude moram ozdraviti.
- Zete! — oštro pozove starica.
- Recite - Tezga priđe punici.
- Možda... - Maričina baka zapne, pročisti grlo, a onda nastavi trudeći se da joj glas bude čvrst: — Možda sam svih ovih godina bila pomalo nepravedna prema tebi.

— *Razbolje se Ijepa Fatma, jedinica u majke, poželjela žute dunje, žute dunje, aman, aman, žute dunje iz Stambola...* — ori se iz zvučnika automobila Kovačičevih.

To je još jedna u nizu slučajnosti koje ih prate proteklih dana. Tu su pjesmu slušali kada su se autobusom vozili u Požegu, a sada je, evo, slušaju i pri povratku u Zagreb. I ne samo to. Slobodno se može reći daje sve ono što se dogodilo između ta dva putovanja bilo u duhu te pjesme. S tim daje lijepa Fatma iz požeške pjesme ne samo preživjela, nego i ozdravila. Ilije barem na putu ozdravljenja.

I to je nedvojbeno. Kada je ekipa u Suzaninoj kući došla malo sebi, to je otprilike bilo nakon jedne brze partije bele, do sto jedan, Slavica je s Tezgom i svojom majkom otišla u bolnicu. Tamo je potvrđeno da se u dva dana dogodilo nešto za što postoji samo jedan izraz — medicinsko čudo. Tumor se počeo povlačiti. Pop i Tezga doista su iz Indije donijeli lijek za rak.

Dok su njih troje bih u bolnici, Domagoj i Ante javih su se svojim. U to je vrijeme Domagojev otac već bio u Požegi, izvan sebe od brige. Zna doktor Kovačić narav svoga sina, čuo je i za događanja u Požegi koja su potaknula ionako bujnu dječakovu maštu, no to ga nije moglo smiriti.

Dapače. Na pamet su mu padali samo crni ishodi pustolovine u koju je njegov sin upao.

Iako njegov otac nije previše strog, Domagoj ne zna kako bi se proveo da su se nakon svega sreli nasamo. Uostalom, taj susret svakako predstoji. Majka koja ih čeka u Zagrebu mogla bi biti još opasnija. Svakako je sretna okolnost što se svođenje računa u krugu obitelji odgađa. Sretna je okolnost i to što ovaj tjedan nastavu ima popodne pa sad jure u Zagreb kako bi Marica, Ante i on stigli na prvi sat.

Maričini su se roditelji dogovorili da djevojčica još neko vrijeme bude kod bake. Ipak, nije samo tako usred polugodišta mijenjati školu, a i pred Slavicom je razdoblje oporavka. Dakako, Antu je ta odluka oduševila. On i Marica više uopće ne skrivaju svoje osjećaje. Sada sjede na stražnjem sjedištu držeći se za ruke. Domagoj sjedi pokraj njih i zuri u očev potiljak, dok je Maričina baka na suvozačevu mjestu.

Uglavnom šute, svatko zanesen u svoje misli. Domagoj je otprilike do skretanja za Kutinu još jednom prolazio kroz sva uzbuđenja proteklih dana. Osjećao se nekako silno ispunjenim. I vrlo odraslim. Kada je odlazio, Slavica, Tezga, Pop, Patak, Suzana i Sima pozdravili su se s njim kao sa sebi ravnim. I Igor. Iako se pri tome nisu razbacivali velikim riječima, jasno je osjetio kako su mu duboko zahvalni. A on je bio sretan stoje mogao pomoći. I stoje stekao toliko novih prijatelja.

Sada mu tišina već lagano počinje smetati. Smišlja kako biste prekinuo. Onda-se sjeti onoga perzijskog saga koji su

im ukrali neposredno prije nego stoje krenuo u Požegu. To mu se učini kao zgodna tema. Lagano pročisti grlo pa se obrati ocu:

- Je li, tata, što je bilo s onim perzijskim sagom? — čim je to izgovorio, shvati daje odabir teme sasvim pogrešan. Kakav perzijski sag?! Uz Maricu i Antu takav razgovor zvuči krajnje snobovski.

- Našli su ga - odvrati otac, a nešto iz boje njegova glasa navede Domagoja na pomisao kako tema možda ipak nije tako pogrešna.

- Našli su lopove?

- Nisu, nego su ovi odbacili neke od sagova koje su ukrali. Zapravo, većinu. Nađeni su na obali Save. Među njima su bili i naši sagovi.

- Kako to? — iznenadi se Domagoj.

- Odbacili su manje vrijedne sagove da se ne moraju gnjaviti s njima - objasni otac. - One najskuplje su valjda negdje prodali.

- Pa zašto i naš sag nisu prodali? Nisu shvatili koliko vrijedi, ha? Kakvi su to kradljivci sagova koji se ne razumiju u sagove? Baš smiješno!

- Razumiju se oni u sagove - uzdahne doktor Kovačić.

- Znaš, Domagoj, taj naš sag baš i nije toliko perzijski koliko samja htio da se misli.

Domagoju treba nekoliko trenutaka da shvati što to točno znači. Onda mu sine: Otac je kupio lažni perzijski sag. Zapravo je to odmah trebao shvatiti. Njegova obitelj živi sasvim pristojno, ali daleko od toga da plivaju u novcu.

Perzijski sag ne ubraja se među ono što si baš mogu samo tako priuštiti.

- Je li mama shvatila? - upita Domagoj.

- Naravno. Ona je pametna žena.

- I? Stoje rekla?

- Smijala se - odvrati otac i pri tome se i sam malo nasmiје.

U sljedećem trenutku Domagoj prasne u smijeh. Pridruži mu se i otac, zatim Marica, pa Ante. Na kraju se i Maričina baka počne smijati. Da ih je sada zaustavila policija, doktor Kovačić bi sasvim sigurno bio podvrgnut alko testu.

Pri tome se Domagoj ne smije zato što mu je ta priča s lažnim perzijskim sagom tako silno smiješna. Smije se zbog osjećaja olakšanja koji gaje nenadano obuzeo. Sada je sasvim siguran da otac nije ozbiljno bijesan i da će zbog protekle pustolovine proći više-manje nekažnjeno, ali nije samo to. A da ga netko pita što je pravi razlog tom neobuzdanom smijehu, teško bi mu suvislo objasnio. Nekako osjeća olakšanje što on nema perzijski sag kada ga već nemaju Marica i Ante. Samom Domagoju takvo objašnjenje zvuči pomalo glupo, no eto, tako je.

Nakon nekog vremena prestali su se smijati, ali taj osjećaj bliskosti ostao je među djecom na stražnjem sjedištu. Njih troje kao da su tek sada u potpunosti postali svjesni pobjede što su je izvojevali.

Iako u školi još nitko nema pojma što se događalo u Požegi, dok su izlazili iz auta osjećali su se poput osvajača

olimpijskih medalja pri povratku u svoju zemlju. Prvi sat imaju hrvatski. Kasne nekoliko minuta, no to im je sasvim, sasvim nevažno.

-Jesi li se ti prerusavao u Mačkoglava? — upita Breza Domagoja čini je u pratnji svojih prijatelja stupio u razred.

- Nisam — odmahne ovaj glavom.

- A znaš li tko je to činio? - Brezin je pogled umoran i molećiv.

- Ne znam — bez oklijevanja odvra-
ti Domagoj.

RAZMIŠLJANJE O PROČITANOM DJELU

- ◆ Koje je osjećaje u tebi pobudio ovaj roman?
- ◆ Sto te u romanu posebno uzбудilo?
- ◆ Jesi li čitajući osjetio/osjetila tugu, bijes ili koji drugi osjećaj? Objasni.

*izražavanje
doživljaja*

- ◆ O čemu govori ovaj roman?
- ◆ Koji bi još naslov mogla/mogao dati romanu?

tema djela

- ◆ U kojim se dvama gradovima zbiva radnja priče?
- ◆ Sto si iz romana saznao/saznala o Požegi?
- ◆ U koje se godišnje doba zbiva radnja u romanu?
- ◆ Pronađi i prepisi dio teksta kojim to možeš potkrijepiti.

*mjesto i vrijeme
radnje*

- ◆ Jednom rečenicom napiši slijed događaja u romanu.

tijek događaja

1. Uvod (dio do početka radnje)
2. Zaplet (događaj kojim započinje radnja)
3. Vrhunac (najvažniji događaj)
4. Rasplet (događaj kojim djelo završava)

Tajna mačje šape kriminalistički je roman. U njemu likovi pokušavaju razotkriti enigm (tajnu) u kojoj se govori i počinitelja. Razotkrivanje vodi istražitelj koji u svojoj potrazi ima

RJEČNIK MANJE POZNATIH RIJEČI, POJMOVA I IZRAZA

iliitoi' dečko - jedan od igrača bele bira što će biti adut (najjača boja); dečko je u toj boji najjača karta

larmirati — upozoriti, pozvati na uzbunu

lice ~ vrsta čizmica

Jtcring (engl. [ketering]) - restoranska služba koja se brine za pripremu i dostavu hrane u kućanstva

hat (engl. fčet]) - interaktivni razgovor više ljudi na internetu

'iiii magija - bavljenje očaravajućim, tajanstvenim, natprirodnim silama, dozivanje zlih sila

i - gdje

ntomenalno — izvanredno

fljati - nerazgovijetno govoriti

ritlje ~ sitne kopnene i vodene životinje iz reda paučnjaka

ujka - potjera

lospitalija — prodavaonica lijekova i medicinskih pomagala

Totacijska — izdvojena, koja služi za osamljivanje, odvajanje

'ziuo — zastrašujuće

kanistar — veća limena ili plastična posuda s uskom za prenošenje tekućine
kasetofon — električna naprava koja služi za snimanje i reproduciranje zvuka na audio-kasetama

kralj — jača karta od dečka, osim ako nije u adutu

kviri — gradska četvrt

Loch Ness (škotski gaelski floh nis]) - jezero u Škotskom visočju, najpoznatije po legendi o čudovištu Nessie

lupati po beli — igrati kartašku igru belu

matnlaz — klipani

markantno — uočljivo

monstruoznost — izgled monstruoznog, zastrašujućeg bića

mušterija — kupac usluge ili proizvoda

nadrilijemistvo — lažno, takozvano, tobožnje liječništvo

najmisteriozniji — najzagonetniji

namiguša — koketa, ženska osoba koja namjerno privlači pozornost muškaraca

okultno — tajno, skrovito, ono što je u vezi s tajnim silama u prirodi i čovjeku

onkologija - bolnički odjel za liječenje tumora; samostalna grana medicine koja se bavi proučavanjem i liječenjem tumora

pila — automobil

prosiktati — bijesno prigovoriti komu

razrogačen — širom otvoren

sagledati sve dimenzije - shvatiti težinu i složenost

sumanuto — mahnito, ludo

suvislo — smisleno

teka (njem. *Steck*) — pakiranje i omot od deset kutija cigareta

aipan — vrsta kineskoga gustoga gulaša

ik ~ grčevit trzaj mišića koji se ponavlja bez voljnog udjela

rij - žir, vrsta karte za belu

i *dva navrata* — dvaput

iIjcz — neželjen došljak

idoviijakinja - osoba koja vidi i proriče budućnost

izija - priviđenje, utvara

apalinuti — nadražiti njih mirisom

drobiti — ovdje: potrošiti

vriti ~ zamišljeno gledati

vat lje - element u belu koji donosi bodove ako igrač ima niz karata u istoj boji

viznuli — ovdje: ukrali

atidari - policajci

KAZALO

Prije čitanja (Davorka Mihoković)	5
TAJNA MAČJE ŠAPE	7
Prolog	9
Priča	18
Zrinka	24
Učiteljica	33
Mačkoglav	41
Izlazak	49
Perzijaner	59
Baka	66
Ante	73
Požega	81
Prijatelji	88
Maks	94
Lijes	101
Slavica	109
Igor	116
Bjegunei	125
Tezga	132
Noć	138
Jutro	145
Povratak	154

Razmišljanje o pročitanoj djelu (Davorka Mihoković)	159
I s lošim se kartama može pobijediti (<i>Pogovor</i> — Dubravka Težak)	164
Kronologija života i rada Hrvoja Kovačevića	168
Bibliografija Hrvoja Kovačevića	188
Bilješka o ilustratorici — Deja Jagić	189
Rječnik manje poznatih riječi, pojmova i izraza	190